

Hoàng Thiên Vân

Tình Ngõ Phôi Pha

Chương 1 & 2

– Bác ơi vá giúp cháu, xe cháu xẹp vỏ rồi!

– Vâng, có ngay.

Tuyết Lan dựng xe xong tìm chỗ ngồi, chỗ sạch sẽ nhất trong cái tiệm sửa xe này cũng có để dầu nhớt, cô dè dặt ngồi xuống.

Trời đã tối thế lại còn xẹp vỏ, thật bực cả mình.

Người sửa xe đi tới, đầu đội nón lụp xụp cất tiếng hỏi:

– Xe xẹp vỏ hả?

Đang bực mình nên giọng Tuyết Lan hơi xẵng:

– Xẹp vỏ trước!

- Chắc là lạng lách nên cán đinh chứ gì?

Giọng nói trẻ không phải của bác Hai. Đã như vậy tiệm sửa xe tồi om, Tuyết Lan càng bực mình hơn:

– Tối quá, liệu anh có vá xe cho tôi được không đây?

Bộ quần áo anh ta mặc khá thơm mát, ngữ này anh ta không thể nào vá vỏ xe cho Tuyết Lan được rồi. Tuyết Lan đứng lên định đẩy xe đi. Cô ái ngại nhìn con đường phía trước. Cả con đường chỉ có tiệm sửa xe chứ không vá xe, cô

đã đẩy xe đi bộ đến đau cả chân.

Chắc là phải đi nữa rồi. Tuyết Lan vừa định đẩy chống xe, anh ta đã gắt.

– Làm gì vậy?

– Anh có biết vá ruột xe không đã.

Gã nhún vai:

– Vá làm gì, thay cho xong. Mười lăm phút là xong, bánh xe căng phồng lên cô dư sức chạy.

Tuyết Lan lúng túng. Cô làm gì có tiền để thay ruột xe khác, chính vì vậy mà cô mới khổ đây nè, đẩy xe đi trong buổi chiều cái nắng hầy còn hầm hập đổ xuống thành phố. Không nói không rằng gì nữa, gã bật đèn lên và bắt đầu tháo lốp xe ra khỏi niềng, xăm xoi và lôi ruột xe ra lấy kéo cắt phẳng ruột xe đi Tuyết Lan kêu lên:

– Sao anh lại cắt ruột của tôi đi vậy hả?

Giọng gã tỉnh bơ:

– Nè, tôi cắt ruột xe! Cô nói cho rõ lại, kéo ông đi qua bà đi lại tưởng tôi cắt ruột của cô.

Tuyết Lan cầm ruột xe. Cái ruột cô mới thay nửa tháng nay, tiếc đứt cả ruột luôn.

Cô nổi cáu:

– Còn tốt như thế này, tại sao anh không hỏi tôi đã tự tiện như vậy hả?

Như không thấy Tuyết Lan nổi giận, giọng gã ngang phè.

– Cắt bỏ cho cô chịu thay cái mới.

– Nhưng mà tôi chưa đồng ý. Anh phải nối ruột xe lắp vào lại cho tôi. Tôi đi tiệm khác.

– Tôi rồi chẳng ai vá ruột xe cho cô. Có thay cái mới thì thay, không thì thôi, cô cứ đẩy xe đi.

– Anh cắt tan nát như vậy mà bảo tôi đẩy xe đi. Đèn cái ruột xe khác cho tôi!

Tuyết Lan giận dữ kéo tủ hàng của anh ta ra, cô làm đổ lổn ngổn hết những thứ chất trên tủ:

– Lắp ruột xe mới vào cho tôi?

Gã nhún vai tỉnh bơ:

– Tôi đâu có biết làm, phải nhờ bác tôi ra đã.

– Vậy tại sao anh dám tự tiện vậy?

Tuyết Lan hầm hầm xô dạt anh ta ra, cô bắt đầu lấy mỏ lết tháo bánh xe ra, lắp ruột mới vào, bơm căng lên và ráp vào. Gã đứng trợn mắt nhìn Tuyết Lan như người ngoài hành tinh, không ngờ cô lại thạo nghề như vậy.

chắc chắn đã hoàn tất Tuyết Lan đứng lên lau tay vào cái khăn đen xì, nó còn làm đôi tay cô dơ thêm nữa. Cô tỉnh bơ ra lệnh:

– Anh là đàn ông tay khỏe, làm ơn siết mấy con ốc lại cho chắc giùm tôi. Tôi mà có bị làm sao là anh phải chịu trách nhiệm.

– Ô hay! Hay nhỉ! Cô tự tiện làm như tiệm này là của cô, bây giờ nói tôi phải chịu trách nhiệm.

– Tôi đã định đẩy xe đi tiệm khác, nhưng tại anh đã không biết thì thôi đi, dám cắt phang ruột xe mới của tôi, tôi có quyền lấy ruột xe của anh thay vào xe tôi.

– Đúng là giọng điệu ngang như cua.

– Tôi không ngang! Tôi còn có mười ngàn đồng. Ít ra khi cắt ruột xe của tôi, anh phải hỏi là tôi có chịu thay cái mới hay không.

Đàng này không hỏi. Tôi làm như vậy đó, không chịu anh cứ mách bác Hai đi.

Cô thay rồi, không có đến một đồng trả tôi, tôi cũng đành chịu, chứ chẳng lẽ cột cô vào gốc cây me nhà tôi, hay là giữ xe cô lại:

Người ta nói không nên xằng với phụ nữ, nhất là cô gái đẹp như cô:

Tặng cô ruột xe làm “kỹ nghệ” luôn đó!

Tuyết Lan lườm gã một cái sắc như dao. Gã cười, nụ cười hóm hình đến là đáng ghét.

Anh Kiệt sốt ruột đi đi lại lại, anh cứ nhìn đồng hồ rồi nhìn ra cửa. Đã tối thế mà Tuyết Lan vẫn chưa thấy về.

Két ...Tiếng phanh xe thắng. Tuyết Lan đã về. Anh Kiệt vội chạy bay ra.

– Sao về tối dữ vậy?

Tuyết Lan càu nhàu:

– Thì tại chiếc xe mắc dịch của anh nè, xẹp vỏ nửa đường báo hại em. May là em biết nghề sửa xe, xui một cái, trong túi không còn một xu.

– Thôi, dắt xe vào nhà đi! Ở nhà anh trông em muốn chết sợ có chuyện gì xảy ra.

– Đừng có lo, em chạy xe cũng cừ lắm, không phải đồ bỏ đâu.

– Em nhớ hôm nay là ngày gì không?

Tuyết Lan trêu:

– Ai đi hỏi vợ mới nôn, mắc gì đến em?

– Con nhỏ này!

– Không nói chuyện với anh nữa, em đi tắm đây. Coi tay em nè, đẹp chưa?

Tuyết Lan tinh nghịch xòe hai bàn tay định chùi vào áo anh trai.

Anh Kiệt vội nhảy sang bên máng:

– Dơ ghen nhỏ.

– Ủa! Cũng biết sợ hả? Vậy thì em làm áo anh dơ luôn.

Tuyết Lan chờn vờn đưa hai tay bản của mình vào áo anh trai.

Anh Kiệt cứ lùi mãi ...vấp vào ông Thái đi ra. Hết hồn, anh đứng lại như chiếc xe thắng gấp:

– Ba!

Ông Thái cau mày:

– Hai anh em, một đứa sắp có vợ, một đứa đã học đại học mà như con nít, cứ

đùa.

Tuyết Lan phì cười:

– Đùa thì cứ đùa chứ ba, không có anh em con đùa, ba than buồn bây giờ.

– Biết rồi. Lớn rồi, cũng phải nghiêm chỉnh một chút đi con.

Nhất là ngày mai nè, anh Hai con đi hỏi vợ, đừng có lại đó đùa ầm ĩ, người ta cười ba không biết dạy hai con.

– Dạ, con biết rồi. Con sẽ thật ngoan để người ta khen ba: gà trống nuôi dạy gà con ngoan ngoãn.

– Ông Thái phì cười cốc lên đầu Tuyết Lan:

– Mới nói ngoan lại nghịch ngợm. Nhưng sau này chớ có nghịch quá làm cho chị dâu con phải sợ.

Tuyết Lan cười nháy mắt với Anh Kiệt:

– Dạ vâng ạ. Chưa gì hết ba đã lo cho chị Như Hảo, con ganh tỵ đó.

– Nhỏ này! Nhà này dĩ nhiên là ba thương con nhất, còn Anh Kiệt để vợ nó thương.

Câu hỏi đùa của ông Thái làm cả ba cha con đồng cười phá lên vui vẻ. Ông Thái xoa hai tay vào nhau:

– Anh Kiệt lấy vợ ba cũng muốn con thành gia thất luôn.

Tuyết Lan kêu lên:

– Con đang đi học, lấy chồng gì ba ơi!

– Thì cũng nên có người yêu đi.

– Thôi, con chả! Sau này ba thích ai và gã con cho ai thì con ưng theo.

– Sao lại có ý nghĩ này vậy con?

– Tại con thích đủ thứ - Tuyết Lan cười nghịch ngợm - Vào quán ăn là con muốn có chồng làm bếp trưởng, vào ngân hàng muốn có chồng làm giám đốc ngân hàng, vào bệnh viện muốn có chồng làm bác sĩ, vào ...

Anh Kiệt giơ tay ra:

– Stop đi nhỏ oi! Mi mà nói tiếp, anh sẽ bảo vào nghĩa trang là muốn có anh chồng làm chủ trại hòm.

Tuyết Lan la lên:

– Anh nói chuyện chẳng văn chương thậm mỹ gì cả. Nói ghê quá đi!

Ba cha con lại cười. Trong tiếng cười của ông Thái lần này nhuốm màu ưu tư, nhớ về người vợ, quá cố của ông, Phải chi Tuyết Lê còn sống ...

Ông vờ nghiêm mặt bảo Tuyết Lan:

– Thôi đi tắm đi tay chân con bẩn quá. Ba còn bàn chuyện với anh Hai.

– Dạ

Tuyết Lan dạ to, cô chạy vù vào bên trong tay, hồn nhiên thơ ngây. Tình yêu đối với cô vẫn là thế giới đầy bí ẩn, muôn màu sắc.

Sáng nay là ngày Anh Kiệt đi hỏi vợ, nên Tuyết Lan dậy sớm, gọn gàng trong bộ đồ mới quần Jeans trắng, áo thun màu đỏ thật nổi bật.

Cô vừa bước ra, Anh Kiệt nhăn mặt:

– Em mặc như vậy sao Lan?

– Sao không đẹp à?

Tuyết Lan vờ dang tay lên đầu chào anh trai. Anh Kiệt thở phì:

– Đẹp nhưng quần áo này em mặc đi chơi thích hợp hơn. Đám hỏi mặc áo dài mới sang trọng.

Tuyết Lan nhăn nhó:

– Em chẳng thích mặc áo dài, luộm thuộm gò bó.

– Em mặc quần áo này ba sẽ la, đừng có nói là sao anh không bảo nhen.

Tuyết Lan ngúng nguẩy:

– Áo dài thì áo dài!

– Trở về phòng, Tuyết Lan chọn áo dài màu hoàng yến có kết hoa, cô buộc tóc lại, trông nửa dịu dàng thùy mị nửa nghịch ngợm trẻ trung.

Anh Kiệt hài lòng.

– Như vậy có phải xinh không?

Tuyết Lan nguýt:

– Trông thù mị nữa chứ! Nhưng đừng tưởng em là con thỏ hiền lành nghen, em là con cáo ranh mãnh đó.

– Anh xin em!

Lúc mọi người đông đủ lên xe, là lúc mồ hôi của Tuyết Lan tươm ra. Cô ngo nguậy trong bộ áo dài vì nóng quá và vì không quen. Làm xong lễ hỏi là mồ hôi Tuyết Lan ra đầm dề, đang tìm cách len đến gần chỗ để cái quạt máy, cô giật mình vì bắt gặp anh chàng chủ tiệm sửa xe. Sao hắn cũng có mặt tại nơi này vậy? Hắn cũng vừa nhìn thấy Tuyết Lan nên nháy mắt với cô một cái. Tuyết Lan không vừa, trừng mắt lại, mắng lầm bầm trong họng.

Hắn cười toét miệng bước lại gần chỗ Tuyết Lan đứng:

– Không ngờ lại gặp nhau, hữu duyên nhỉ?

Tuyết Lan lườm hắn:

– Vô duyên bất tương phùng.

– Nè cô có biết tại sao tôi có mặt ở đây không?

– Tại sao?

– Tôi là chú Út của Như Hảo, gọi ba cô ấy anh, Còn cô và Anh Kiệt phải gọi tôi là chú, rõ chưa? Không ngờ chúng ta ...bà con.

Tuyết Lan mai mỉa:

– Bà con tám súng đại bác bắn không tới:

– Tuyết Lan! Em làm gì đứng ở đây?

Anh Kiệt đi tới vội cúi đầu chào:

– Chú Út! Đây là em gái của cháu đó tên Tuyết Lan.

– Hoa lan trắng hả?

Thoại cười vỗ vai Anh Kiệt:

– Đùa thôi! Cậu có cô em rất đáo để.

– Nó lại phá chú hả?

– Đâu có! Cô ấy vừa nói tôi với cổ bà con tám súng đại bác bắn không tới.

Anh Kiệt phì cười lôi vai Thoại đi:

– Lại bàn này đi chú. Em đi luôn nữa Lan.

Tuyết Lan đành bước theo cả hai, lần này cô, bị xếp ngồi chung bàn với hấn. Sao mà cô thấy ghét hấn đến thế. Hấn cứ cười nói vui vẻ, và cũng là lúc cô nhìn kỹ được hấn, khá đẹp trai, ăn nói quyến rũ, các cô gái cười nghiêng ngả khi hấn pha trò có duyên. Tuyết Lan quay đi. Sao cô cười không nổi, dù là hấn nói chuyện có duyên. Cô “dị ứng” với loại đàn ông nói nhiều và là trung tâm điểm cho con gái chạy theo. Cô không bao giờ có tình cảm với loại người như hấn.

May là buổi lễ hỏi chấm dứt. Tuyết Lan ra về nhẹ nhõm, nhưng có lẽ nhẹ nhõm hơn là cô được cởi phăng bộ áo dài này mặc vào bộ đồ mà khi về đến nhà mình.

Quái lạ! Buổi tối nay cô chơi game chẳng hứng thú gì cả, dù đây là trò chơi cô từng say mê, hai anh em hay giành chơi trên máy. Chán nản và cáu kỉnh, Tuyết Lan tắt máy.

– Em ngủ chưa Lan?

– Ngủ rồi.

Anh Kiệt bước vào phì cười:

– Đang ngồi trước màn hình vi tính mà bảo ngủ rồi. Giận ai vậy?

– Có giận ai đâu?

Anh Kiệt thấp giọng:

– Em thấy như thế nào?

– Tốt.

Anh Kiệt cau mày:

– Em nói tốt cái gì?

– Thì chị Như Hảo với anh. Chẳng phải anh hỏi anh và chị Hảo có xứng đôi với nhau không à?

– Đâu có. À nè. Chú Thoại nói anh mới biết chú là người cắt ruột xe của em mà em cũng búống nữa.

– Em ghét con người đó, đàn ông gì ba hoa chích chòe quá trời luôn.

– Chú vui tánh thôi.

– Chắc con gái chạy theo bầy bầy luôn.

– Nhiều, nhưng chú, chẳng chọn, cô nào, khó tánh một cây luôn.

Tuyết Lan châm biếm:

– Tại con gái theo nhiều nên làm cao chớ gì. Giống như người ta nói vậy:

“Một vợ nằm giường leo, hai vợ nằm chèo queo và ba vợ ra chuồng heo mà nằm”.

– Em thiệt, Khi không ghét người ta. Như Hảo lại nói, cổ thích anh giống chú Thoại, thông minh đa tài và cũng rất ư là ga lăng.

– Em lại thấy chẳng ga lăng gì cả.

– Ông trời công bằng lắm đó em, ghét của nào trời hay trao của đó.

– Ồ hay!

Tuyết Lan kêu lên, cô đâm thùm thụp vào lưng anh trai.

– Bậy bạ quá đi!

Anh Kiệt cười khanh khách, tiếng cười của con người hạnh phúc vì có tình yêu. Anh ôm vai em gái:

– Anh hạnh phúc vì lấy được người mình yêu. Sau này, nếu em lấy người em yêu, em sẽ hiểu tâm trạng của anh.

Tuyết Lan đùa:

– Nếu em yêu ai, người đó đừng hòng thoát khỏi tay em.

– Như vậy chúc em đạt được ước nguyện. Thôi khuya rồi, em ngủ đi, mai còn đi học.

Anh Kiệt bước ra, không quên đóng cửa phòng lại giùm Tuyết Lan. Tuyết Lan vươn vai đi lại giường nằm.

Chợt điện thoại reo, cô uể oải cầm máy nhìn lên hình. Số điện thoại lạ, không hiểu là là ai. Tuyết Lan bấm nút nhận, cô “alô” khẽ và giật thót người vì tiếng đàn ông:

– Chào hoa lan trắng!

Là hấn cái giọng lúc nào cũng như bốn cột. Không hiểu sao Tuyết Lan lại thấy hồi hộp, tim đập mạnh, song cô lại lạnh lùng:

– Chú muốn gì?

– Chúc Tuyết Lan ngủ ngon và nằm mơ thấy “bạch mã hoàng tử”.

Chỉ bao nhiêu đó hấn tắt máy. Tuyết Lan bực dọc:

– Đồ điên!

Nhưng điện thoại lại reo tiếp lần này là giọng thật ấm:

– Ngày mai chú mong gặp lại “hoa lan trắng”.

Máy tắt Tuyết Lan định gọi lại mắng cho một trận, song cô dừng lại. Hấn đang chọc cô nổi giận, cô mà giận là làm mưu hấn.

Chả đại!

Buông điện thoại xuống Lan ngã lưng ra giường ôm gối vào lòng mong tìm giấc ngủ, và giấc ngủ nhẹ nhàng đến.

Ba ngày trôi qua lặng lẽ, bỗng dưng Tuyết Lan thèm nghe điện thoại nửa đêm, thèm nghe cái giọng bông đùa nửa thật nửa như đùa ấy. Nhưng hấn không gọi cho cô, hấn cũng quên mất lời nói là “mong gặp lại hoa lan trắng”. Có lẽ vì bên cạnh hấn có quá nhiều bông hoa vây quanh nên việc hấn gọi cho cô chỉ là trò ngông. Nghĩ như vậy, Tuyết Lan thấy buồn vô cớ và giận cái con người đáng ghét ấy. Hấn làm cho cô phải nghĩ về hấn.

Buổi chiều, từ trường học, Tuyết Lan chưa muốn về nhà, cô đi bộ dài trên đường. Lâu lắm, Tuyết Lan mới lặp lại thú đi bộ. Cô tập vào quán gọi ly

nước chanh uống, nhìn lơ đãng ra đường. Sao mình lại buồn như thế nhỉ và chợt thấy cô đơn:

– Xin lỗi, tôi ngồi được không?

Gã đàn ông xa lạ kéo ghế ngồi đối diện với Tuyết Lan, Tuyết Lan khó chịu, cô đang thích ngồi một mình, cô lắc đầu:

– Tôi muốn ngồi một mình. Anh sang ngồi bàn khác đi!

– Không nên ngồi một mình! Cô xem ngoài kia buổi chiều đang đẹp biết bao.

Bực mình quá, Tuyết Lan đứng lên đi thẳng lại quầy trả tiền.

Cô làm rơi thẻ sinh viên mà không hay.

Gã đàn ông nhặt lên, song anh ta không gọi Tuyết Lan mà cầm lấy đọc Phạm Hoàng Tuyết Lan, sinh viên Đại học Kinh tế. Hèn nào cô ta lạnh lùng như đá. Nhưng không sao, xưa nay An Bình thích chinh phục những cô gái kiêu kỳ lạnh lùng. Bao nhiêu cô đã gục ngã trước anh và ngã vào vòng tay anh ta một cách tự nguyện.

Buổi sáng, An Bình đón Tuyết Lan trước cổng trường, anh cười tươi:

– Chào Tuyết Lan.

Nhận ra gã đàn ông chiều hôm qua, Tuyết Lan trừng mắt:

– Anh muốn gì?

– Bao giờ Tuyết Lan cũng lạnh lùng cứng nhắc như vậy sao?

Trả cô cái này.

Tuyết Lan tròn mắt. Thẻ sinh viên của cô? Hèn gì hắn biết tên cô.

– Ở đâu mà anh có vậy?

An Bình nhún vai:

– Chiều hôm qua cô làm rơi ở quán cà phê, tôi nhặt được.

Tuyết Lan chớp ngay lấy cất vào ví tay của mình. Cô quay rồi An Bình gọi giật:

– Xưa nay cô không hề cảm ơn ai đó đã giúp mình điều gì đó sao?

Tuyết Lan đỏ mặt. Hấn nhắc khéo cô đây mà.

Tuyết Lan lạnh nhạt:

– Cảm ơn.

– Lời cảm ơn của cô chẳng có mỹ cảm, như là bị bắt buộc vậy.

– Dĩ nhiên rồi tôi cũng đang tự hỏi phải chăng anh là loại người thi ơn và muốn người ta phải mang ơn mình. Anh nên biết thẻ sinh viên này, tôi có thể làm lại.

An Bình mỉm cười:

– Thì cô mắc công một chút thôi.

– Ủa! Anh Bình ...Lam Thảo đi tới cô kêu lên vui mừng, sao đến đây vậy

Anh đi tìm em hả?

Nhìn thấy An Bình đứng với Tuyết Lan, cô hơi lo:

– Anh quen Tuyết Lan à?

An Bình cười:

– Ngày hôm qua anh nhặt được thẻ sinh viên nên ...đoán biết học chung với em, anh đến trả lại. Em tan học rồi à? Hay là đi uống nước, mời cô Tuyết Lan cùng đi.

Lam Thảo gật đầu ngay:

– Gì chứ anh Bình mời là em OK ngay. Đi nghe Lan!

Tuyết Lan lắc đầu:

– Cậu đi đi, mình có hẹn!

– Cậu hẹn ai? Cậu là con một sách, ai lôi cậu ra khỏi nhà, được.

Thôi đi, đừng có làm con một sách nữa!

– Mình nói không đi mà. Ép người ta, ngày mai ... không thèm theo cậu đi

Mũi Né đó.

Lam Thảo phì cười:

– Thôi, không ép cậu vậy. Sợ quá, chưa gì đã dọa người ta. Cậu vào trường đi, mình vào sau.

Lam Thảo nắm tay An Bình thân mật:

– Anh Bình! Ngày mai đi Mũi Né với gia đình em nhen, không được từ chối đó!

An Bình nghĩ ngay đến chuyến đi có Tuyết Lan nên gật đầu:

– Ừ.

Lam Thảo reo lên:

– Vậy em chuẩn bị máy ảnh chụp hình luôn nữa nhen. Thôi, em vào trường:

Lam Thảo chạy ào theo Tuyết Lan. Cô còn quay lại ban cho An Bình nụ cười. An Bình mỉm cười chạy xe đi. Sao anh nhớ đôi mắt buồn rười rượi của Tuyết Lan đến thế.

Vào gặp cô, anh có cảm giác cô là định mệnh của anh vậy.

Đang đi chậm bước, Tuyết Lan chợt đứng lại. Lại là Thoại, anh vừa xuống xe với một cô gái ... “Cũng lại là con gái! Dường như xe của anh chở con gái mà thôi” Tuyết Lan chưa chát trong ý nghĩ đó, và có lẽ anh gõ điện thoại cho cô cũng nhằm vào ý đồ cợt đùa mà thôi”.

Nép sâu vào cột điện cho Thoại đừng thấy mình, Tuyết Lan chờ cho Thoại đi vào quán nước mới bước đi. Cô mong gì người đó, hãy để anh ta ra khỏi tâm hồn cô thật ngốc, cứ mấy buổi chiều trông anh đến, hồi hộp khi có tiếng xe đỗ lại. Bây giờ thì không cần đợi mong nữa. Tuyết Lan chợt nổi giận trong ý nghĩ Thoại đã đùa với cô. Cô mắng thầm:

“Đồ xấu xa, đồ ...chảnh vì vương”.

Tuyết Lan không biết những lần Thoại đi như thế là đi với Ngọc Hoa, cô vừa là trợ lý vừa là kế toán của anh, cùng đi ký những hợp đồng giao sản phẩm.

Tâm hồn Tuyết Lan buồn bực, có giận dữ mà không hiểu vì sao mình buồn

bực. Mình thích con người phóng đáng đó sao?

Lang thang một buổi chiều Tuyết Lan mới quay về nhà. Vừa chạy xe vào sân nhà mình Tuyết Lan giật nảy người vì Thoại đang đứng trên bậc thềm. Anh cười với nụ cười quyến rũ, nhưng hôm nay Tuyết Lan thấy ghét nụ cười cùng cái bản mặt đó làm sao.

Cô sầm mặt dựng chống xe, không thèm chào Thoại. Thoại tỉnh bơ giờ tay lên đầu chào Tuyết Lan theo kiểu nhà binh.

– Chào cô, công chúa nhỏ. Anh đã đợi em hơn mười lăm phút rồi đó.

Tuyết Lan lãnh đạm, giọng cô bộp chát lại Thoại:

– Kiểu nói của chú, người ta tưởng Lan và chú hẹn hò nhau vậy.

Lan cho chú biết, Lan không thích đùa như mấy cô mà chú đi chung rồi tưởng ai cũng “cá mè một lứa”.

- Hình như cô bé đang giận ai đó, cái mặt bùng thụng. Thoại vẫn tiếp tục đùa.

– Giọng nói của em và gương mặt của em, anh nghe và nhìn mà có cảm giác anh sắp đụng vào khối băng lạnh không lồ vậy.

– Thì sao? Tại tôi ghét ai hay đùa, tôi đâu phải con nít mà đùa.

Thoại khoanh hai tay trước ngực nhìn Tuyết Lan, cô bé đang giận đến là đáng yêu. Anh thêm, đặt nụ hôn lên đôi môi cong đôi hờn đó làm sao.

Ánh mắt của Thoại khiến Tuyết Lan bối rối quá khế:

– Nè, tôi không phải là con nít đâu nghen!

– Vậy anh xem em là người lớn vậy nhé!

– Không cần, tôi là tôi!

Tuyết Lan chua ngoa:

– Chú đến đây là tìm chị Như Hảo đúng không? Vậy chú là khách của anh Kiệt chẳng liên quan gì đến tôi cả. Mời chú ngồi!

Như Hảo bây giờ mới đi từ bên trong ra, cô vui vẻ:

– Đi với anh chị luôn đi Lan. Chị và anh Kiệt đi thử áo cưới. Đi nghen!

Tuyết Lan lắc đầu:

– Em không đi đâu!

Như Hảo năn nỉ:

– Đi đi Lan! Nhà đâu có ai, ba đi ăn cưới rồi. Lúc này ba bảo rủ em đi ăn ngoài luôn, không thôi em lười lại nấu mì gói ăn, ốm tong teo luôn.

Thoại xen vào:

– Phải đó, gầy như Tuyết Lan cần mập thêm năm ký nữa mới vừa. Đi đi cô bé, chúng ta sắp là người một nhà rồi.

Không hiểu sao Tuyết Lan lại thấy mềm lòng vì ánh mắt đa tình của Thoại, ánh mắt thu hút quyền rũ. Cô còn lưỡng lự thì Anh Kiệt đẩy vai cô:

- Mau vào trong thay áo quần khác đi em, bọn anh đợi!

Tuyết Lan đành đi vào. Lần thứ hai cô lại thấy mình bối rối. Tại sao như thế nhỉ? Ánh mắt anh nhìn cô sâu lắng, như hút hồn cô vậy. Mở tủ quần áo, Tuyết Lan lấy đại bộ quần áo cô hay mặc, mặc vào, chải lại mái tóc, và tô một chút son bóng cho đôi môi hồng lên. Cô hài lòng nhìn mình trong gương, trông cô mi-nhon đáng yêu.

Tuyết Lan trở ra. Một lần nữa cô bối rối vì ánh mắt Thoại đang mở to ra nhìn cô, vẻ thú vị, vì mỗi lần anh nhìn thấy Tuyết Lan dường như cô đổi khác, muôn màu muôn vẻ.

Bốn người ra xe. Thoại cầm lái, Anh Kiệt kéo Như Hảo ra ghế sau ngồi, thành ra Tuyết Lan phải ngồi băng trước với Thoại. Anh vừa lái xe vừa liếc cô và cười tủm tỉm. Có anh trai và Như Hảo nên Tuyết Lan đành hiền lành ngồi im, nếu không cô mỗ vào tay anh ta cho bị thương luôn.

Anh Kiệt nói chuyện với Thoại một điều chú, hai điều chú, Thoại nhăn mặt:

– Chúng ta không hơn gì tuổi nhau, gọi là anh đi!

Như Hảo đùa:

– Ý chú đó ghen, bị lỗ rắng chịu.

– Ai sợ đâu nào.

Bốn người ghé vào nhà hàng hải sản, Thoại chủ động gọi món ăn và rượu, phần nước ngọt cho Như Hảo và Tuyết Lan.

Thoại gấp thức ăn cho Tuyết Lan, anh chọc cô:

– Ăn cho nhiều vào cô bé, để làm người lớn một chút đi.

Tuyết Lan cãi lại:

– Cháu không muốn làm người lớn.

– Sao vậy?

– Làm người lớn như bữa ăn này nè, phải trả tiền.

Thoại phì cười:

– Chỉ có lý do như vậy thôi sao?

– Còn nữa chứ! Làm người lớn phải lo toan đủ thứ hết.

– Nhưng đã làm con người thì muốn hay không cũng phải làm người lớn đó cô bé. Không ai ở mãi tuổi thơ ngây cả, đó là quy luật của tạo hóa. Như Anh Kiệt và Như Hảo nè, cả hai đang bắt đầu làm người lớn.

Tuyết Lan hóm hỉnh trêu:

– Còn chú thì sắp làm người già, có râu?

Thoại phì cười gật đầu:

– Cô này, ... à, mà chí phải!

Tuyết Lan bật cười trong trẻo. Đang cười, cô bắt gặp một đôi mắt nhìn mình.

An Bình, anh ta đang ngồi với Lam Thảo. Lam Thảo cười khi thấy Tuyết

Lan nhìn thấy mình, cô búng ngón tay:

– Ê, nhớ ghen, sáng mai sáu giờ ba mươi!

Tuyết Lan gật đầu:

– Ừ.

Anh Kiệt thắc mắc:

– Mai em định đi đâu à?

– Em theo gia đình Lam Thảo đi Mũi Né, em xin phép ba mẹ rồi.

Anh Kiệt mỉm cười:

– Ừ, học căng thẳng quá cũng nên đi chơi vào ngày chủ nhật.

Thoại cầm đầu ăn như không mấy quan tâm câu chuyện của anh em Tuyết Lan nhưng kỳ thật anh thấy không vui. Liệu cuộc đi chơi Mũi Né có anh chàng điển trai đó. Một linh cảm đến với Thoại, đó là người xen vào trên con đường anh đến gần Tuyết Lan. Ăn xong, Anh Kiệt đưa mọi người đến hiệu may áo cưới trong lúc Anh Kiệt và Như Hảo bận rộn chọn áo, bên ngoài Thoại hỏi Tuyết Lan:

– Ngày mai Tuyết Lan đi Mũi Né chơi?

– Dạ.

– Nhớ có quà nghen.

– Chú muốn quà gì?

– Quà là do người mua tặng, chú đâu có dám đòi hỏi.

– Một con sò biển nghen.

– Được chứ. - Thoại nhún vai - Điều cần là ở tấm lòng người cho kìa.

- Chắc là hồng có tấm lòng rồi, tại chú yêu cầu Lan mà.

– Một câu nói ... mà còn đau hơn cả cái tát nữa.

– Lan không hiểu chú nói gì nữa.

- Vậy thì Lan cứ ở mãi tuổi thơ ngây của mình đi, đừng làm người lớn Lan nhé. Làm người lớn đầy nỗi buồn và lo toan.

Tuyết Lan mở lớn mắt nhìn Thoại. Vẻ mặt anh xa xăm u hoài.

Cô chợt thấy lòng mình xao xuyến. Mình thích người đàn ông này ư?

Có tiếng Như Hào gọi Tuyết Lan. Tuyết Lan đứng lên:

– Chú có vào không?

Thoại lắc đầu:

– Lan vào đi, chú có biết gì đâu mà vào. Vụ áo cưới, chú điếc đặc.

– Thì chú nên xem, mai mới chọn cho vợ.

Thoại chưa kịp trả lời, một cô gái sà lại tíu tít:

– Anh Thoại ...

Cô thân mật ôm cánh tay Thoại. Thấy như vậy, Tuyết Lan đành bảo:

– Vậy chú ở ngoài này nhen, Lan vào trong!

Tuyết Lan đi nhanh vào, một chút phiền muộn trong lòng cô.

Bên anh lúc nào cũng có nhiều bóng hồng, nên khi anh nói những gì với cô, rồi cũng nhanh chóng quên đi. Người ta xem mày là đứa trẻ thôi, Tuyết Lan ạ.

Đi đến cửa, Tuyết Lan quay lại nhìn. Cô giận dữ quay ngoắt đi vì cô gái kia đang nhón chân lên hôn vào má Thoại. Tuyết Lan chạy nhanh luôn vào.

Như Hảo rồi rít kéo Tuyết Lan chỉ vào áo cưới:

– Chị mặc áo này, Lan ngấm giùm chị em cô hợp không nhen!

Một nỗi buồn xăm chiếm tám hồn Tuyết Lan. Hãy quên đi hình bóng một người vừa mới làm xao xuyến trái tim mình. Đó chỉ là một cơn gió thoảng qua mà thôi.

An Bình bơi lại gần hai cô gái. Anh không muốn so sánh hai cô gái, đó là điều không nên, nhưng Tuyết Lan quả là xinh đẹp.

Thân hình cô trong bộ áo tắm màu cam, nổi bật nước da trắng ngần. Một thân thể đầy sức sống, đôi chân thon dài quyến rũ. Anh phải lòng cô mất rồi.

Lam Thảo kêu lên khi thấy An Bình:

– Lại đây anh Bình, nãy giờ anh đi đâu vậy?

– Anh gặp người bạn quen nên lên quán uống nước nói chuyện.

Không mấy thích An Bình, hơn nữa, để cho Lam Thảo tự nhiên với An Bình, Tuyết Lan vờ kêu lên:

– Nắng quá, mình đi lên nghe Thảo.

Cố An Bình, nên Lam Thảo không giữ Tuyết Lan ở lại, gật đầu:

– Ừ, không tắm nữa, cậu lên phòng tắm nước ngọt và nghỉ đi.

Tuyết Lan bơi đi lên, An Bình nhăn mặt:

– Hai người đang tắm với nhau, sao vừa thấy tôi đã bỏ đi vậy cô Tuyết Lan?

Ánh mắt An Bình thật dịu dàng áu yếm. Tuyết Lan quay đi, cô nhớ ánh mắt Thoại cũng nhìn cô như thế, nhưng khi có một cô gái khác, anh gần như quên cô. Đàn ông là như vậy, bay bướm cho nhiều, còn con gái cứ nhẹ dạ cả tin. Nghĩ như vậy, Tuyết Lan lạnh lùng:

– Tôi tắm lâu rồi. Anh tắm với Lạn Thảo đi.

Tuyết Lan lội nước đi lên. Lam Thảo sà lại gần An Bình, cô phụng phịu:

– Sao mà lúc nào, ở đâu anh cũng có bạn quen lắm dữ vậy? Ra tới tới đây cũng có.

– Thằng bạn này ở Sài Gòn, lâu rồi anh không gặp nó.

– An Bình, dạy em bơi đi!

An Bình miễn cưỡng:

– Cũng được. Muốn lội phải ra ngoài xa một chút. Anh tưởng là em biết bơi chứ.

Lam Thảo cười lém lỉnh, đây là cái cớ để cô lôi An Bình ra xa.

Ra đến ngoài xa, cô vờ để An Bình dạy mình cơ bản việc bơi. Rồi đến thực hành, anh đặt tay dưới bụng cô và chỉ cho cô cách bơi hai chân.

– Nào, theo lời anh hướng dẫn!

– Bơi một quãng, Lam Thảo lém lỉnh kéo mạnh cổ An Bình, cô chủ động hôn vào môi anh:

– Em yêu anh, sao anh cứ im lặng bắt em chờ hoài vậy?

An Bình lúng túng:

– Lam Thảo ...

– Anh cũng yêu em phải không? Ba em nói ông không hề phân biệt chuyện

anh mồ côi. Ông phục tài năng của anh, còn trẻ mà sớm làm nên sự nghiệp.

An Bình ngập ngừng:

– Cho nên anh chưa muốn cưới vợ. Anh nói thật, năm năm nữa anh mới nghĩ đến chuyện lấy vợ.

– Em sẽ đợi anh, em cũng đang đi học mà.

An Bình giấu tiếng thở dài. Anh mang nhiều ơn nghĩa của cô, giờ nói tiếng không yêu cô xem ra tàn nhẫn quá. Nhưng liệu ơn nghĩa có thể dùng tình yêu báo đáp? Anh đi theo ra đây vì có Tuyết Lan, vậy mà bây giờ anh lại để Lam Thảo buộc ràng mình. Tại sao vậy, bản chất đàn ông của mình đâu rồi?

Tắm xong về đến khách sạn, không thấy Tuyết Lan đâu, Lam Thảo nhún vai:

– Nhỏ ấy lãng mạn và thích cảnh đẹp chắc lại đi nữa rồi.

Lam Thảo đưa tay che miệng ngáp:

– Sáng dậy sớm nên bây giờ em buồn ngủ quá. Em đi ngủ, anh Bình xuống biển với gia đình em đi!

– Ờ ...

Chờ cho Lam Thảo đóng cửa phòng, An Bình mới đi ra bãi biển. Nói về cảnh đẹp thì anh phải đi ngược lên kìa và hy vọng sẽ tìm thấy Tuyết Lan ở đó. Đúng là Tuyết Lan đang đi thần thơ, cô ngẩn ngơ trước cái đẹp của thiên nhiên hùng vĩ.

Nhìn thấy cô, An Bình hồi hộp đi tới:

– Anh biết là em sẽ ra đây.

Cách nói của An Bình thân mật, Tuyết Lan cau mày:

– Anh đi tìm tôi?

– Cứ xem là như vậy, anh có mặt trong chuyến đi này là vì em đấy.

– Vì tôi? Tôi và anh gặp nhau mới lần này là lần thứ ba, anh nên nhớ như

vậy!

– Có những cuộc gặp gỡ mà lần đầu tiên gặp mặt người ta sẽ nghĩ đó là định mệnh cho hai người xa lạ gặp nhau, quen nhau và yêu nhau.

Tuyết Lan châm biếm:

– Trường hợp này không bao giờ ở vào trường hợp của anh và tôi. Tôi không dễ dàng yêu một người đàn ông như anh.

– Anh làm sao, xấu xa lắm sao?

– Không, anh là người Lam Thảo yêu.

– Anh mang ơn gia đình cô ấy nhiều hơn tình yêu.

– Dù bất kỳ lý do nào đi nữa thì anh không thể tới với tôi.

Tuyết Lan bỏ đi, An Bình buồn bực nhìn theo. Anh biết đó là sự thật và cũng không thể không thích Tuyết Lan, anh đã phải lòng cô ngay từ lúc nhìn thấy cô.

An Bình đi thất thểu thất thểu ngược lại với Tuyết Lan. Anh vừa chấp nhận tình yêu của Lam Thảo, tại sao lại đi tìm Tuyết Lan ngay như vậy ... Xấu xa!

Chương 2

An Bình làm gan bám cửa nhà Tuyết Lan. Từ hôm đi Mũi Né về, anh không thấy cô, nỗi nhớ sao cứ cháy bỏng trong lòng.

Một cái đầu thò ra qua cánh cửa sắt:

– Xin lỗi, cậu tìm ai?

An Bình lúng túng:

– Dạ cháu tìm Tuyết Lan.

– À, nó đang ngủ.

– Dạ cô là ...

– Là cô của Tuyết Lan.

– Vậy cháu có thể vào nhà chờ không ạ?

– Có chuyện quan trọng à?

– Dạ.

An Bình đáp dối để cánh cửa được mở rộng cho anh bước vào.

Anh giật mình vì một người toàn thân đen đui đi về hướng hồ tắm.

Cô đang tắm bồn. Cô chợt quay lại, hai mắt mở to chưa từng, cô khi nhận ra An Bình. Xấu hổ, cô nhảy tùm xuống hồ nước. An Bình nhận ra chính là Tuyết Lan bơi dưới hồ, toàn thân chìm dưới làn nước chỉ chừa gương mặt, gằm gừ:

– Anh đến đây làm gì?

An Bình quay đi, một chút thú vị trong lòng, anh cười tùm tùm:

– Anh chờ em trong phòng khách nghen.

An Bình đi song đôi với cô Mai.

– Sao nhà vắng quá vậy cô?

– À, ngày thường anh trai của cô đi làm, còn Anh Kiệt lúc này thường xuyên ở nhà vợ sắp cưới hơn. Cô thỉnh thoảng đến đây dọn dẹp giùm.

– Còn mẹ Tuyết Lan đâu hả, cô?

– Cậu không biết à? Mẹ Tuyết Lan mất năm nó lên năm.

An Bình gật đầu, biết thêm một chút về người con gái mà mình thầm yêu.

Cô Mai đi rót cho An Bình ly nước mát:

– Cậu uống nước và đợi nó nhé.

– Dạ, cô cứ để cháu tự nhiên.

Mãi hơn mười lăm phút sau, Tuyết Lan mới đi ra, đầu cô ướt nước, vẻ mặt lạnh nhạt:

– Anh tìm tôi có chuyện gì vậy? Lẽ ra nên điện thoại xem tôi có chịu tiếp anh hay không?

– Nếu anh gọi điện thoại, anh biết không bao giờ em cho anh đến.

– Vậy sao còn đến?

– Ba ngày rồi không thấy em.

– Chính tôi trốn anh đó. Tôi không muốn tình bạn giữa tôi và Lam Thảo bị anh làm tổn thương. Anh đi về đi!

An Bình nhìn Tuyết Lan, cái nhìn sâu thăm thẳm. Lần đầu tiên Tuyết Lan bị cái nhìn như thế, cô bối rối:

– Anh đi đi!

An Bình đứng lên đi chậm chạp, đầu cúi xuống. Không hiểu sao Tuyết Lan lại chạnh lòng, cái dáng đi đường như cam chịu đau khổ. Xưa nay, Tuyết Lan chưa từng để cho ai thất vọng, cô thấy xốn xang, nên vượt đi lên:

– Tôi mở cửa cho anh!

Ra đến cổng, Tuyết Lan nhẹ kéo cánh cửa nhưng chưa kịp kéo, toàn thân cô bị ôm chặt lấy, rồi đôi môi nóng ẩm khát khao của An Bình gắn vào môi Tuyết Lan. Nụ hôn nóng bỏng say đắm, Tuyết Lan chờ người ra, đôi môi cô lúng túng ngỡ ngàng, cảm xúc trong cô thật kỳ lạ trong lần đầu tiên đón nhận nụ hôn. Nhưng rồi cô sực tỉnh cơn mê, đẩy mạnh An Bình ra, vung tay tát một tát tai nẩy lửa vào mặt An Bình:

– Tại sao anh như vậy đối với tôi hả?

Nước mắt Tuyết Lan trào ra, trông cô đẹp tuyệt vời An Bình đứng lặng yên, hai tay buông thõng:

– Anh không hối hận đã hôn em và bị em tát tai. Điều anh muốn nói với em, anh yêu em là thật. Với Lam Thảo chỉ là ơn nghĩa.

Chào em!

An Bình kéo cánh cửa ra để đi, Tuyết Lan sững sờ nhìn theo, bàn tay cô vừa tát An Bình rất bồng, nhưng cảm xúc của nụ hôn vẫn chưa kịp tan. Lần đầu tiên cô được hôn, có nghĩa cô đã là người lớn, một người lớn như Thoại nói sẽ có nhiều lo toan và nỗi buồn.

Tiếng động cơ xe nổ, An Bình lên xe đi. Nước mắt Tuyết Lan chợt trào ra

nhiều hơn, từng dòng nước mắt trong veo cứ rơi trên má, lẫn trong tiếng thỏn thức ...

Hôm nay đám cưới Anh Kiệt và Như Hảo, ông Thái vui vẻ chạy tới chạy lui, ai mời rượu ông cũng uống. Lần đầu tiên cưới vợ cho con, ông mang trong lòng một cảm giác thật hạnh phúc. Đứng nhìn Như Hảo mặc áo cưới màu trắng song đôi bên Anh Kiệt, không hiểu sao Tuyết Lan lại nghĩ đến ngày nào đó mình cũng sẽ diễm lệ như Như Hảo sánh vai cùng chú rể ... An Bình.

An Bình! Cái tên khiến Tuyết Lan đỏ mặt. Tại sao mình lại nghĩ đến An Bình quên đi cảm xúc cũng có một lần xuyên xao trước Thoại hay sao? Cái cảm giác xuyên xao đó chừng như đã đi xa mất rồi.

– Tuyết Lan! Em làm gì đứng đó vậy?

Anh Kiệt đến, anh ôm qua vai Tuyết Lan:

– Đám cưới của anh làm em vất vả quá hả?

Tuyết Lan giật mình nũng nịu:

– Vậy đền ơn em đi!

– Giới thiệu cho em một chàng trai đẹp trai hào hoa phong nhã nhen?

– Em chẳng cần anh chàng đẹp trai, chỉ cần ... - Tuyết Lan thì thầm - Anh cho em nằm giữa anh và chị Như Hảo tối nay thôi.

Anh Kiệt phì cười béo tai Tuyết Lan:

– Nhỏ này quá sức luôn!

Thoại đi tới, Tuyết Lan không dám chọc anh trai nữa, cô giả lả chào Thoại:

– Chú ...

– Lại bàn này ngồi đi Tuyết Lan. Bên nhà trai ai cũng muốn làm quen với Lan.

Miệng nói tay Thoại kéo tay Tuyết Lan đi theo anh, Tuyết Lan miễn cưỡng đi. Đến bàn, Thoại kéo ghế cho cô ngồi:

– Đây là Tuyết Lan, em gái của Anh Kiệt đó.

Nhiều bàn tay đưa ra đôi mời rượu Tuyết Lan, cô đành phải uống của mỗi người một hớp. Mặt Tuyết Lan đỏ hồng lên vì rượu, cô lắc đầu ôm mặt:

– Em không uống nữa đâu, em nghe mặt mình nóng lắm rồi nè!

– Hay vào trong uống ly nước chanh, nghe Lan!

Đó là cách Thoại giải vây cho Tuyết Lan. Anh làm ly nước chanh và mang ra vườn hoa cho cô:

– Mới uống một tí đã say à?

– Em hơi bị chóng mặt thôi.

Không biết từ lúc nào Tuyết Lan xưng em mà cô không mấy để ý, cô không biết là Thoại đang xúc động trước sự dịu dàng đáng yêu của cô. Anh nhìn cô âu yếm:

– Tối nay anh trông thấy em thật sự lớn và đầy nữ tính.

– Vậy à! Vậy là tại Lan không phá chú nữa chứ gì?

Thoại nhăn mặt:

– Cho anh xin tiếng chú có được không?

– Vậy là “em ơi đừng gọi anh bằng chú”.

– Anh là chú của Như Hảo mà thôi.

Ánh mắt Thoại dịu dàng sâu lắng như hôm nào An Bình nhìn mình, Tuyết Lan bối rối, cô vờ bung ly nước lên uống, la khẽ:

– Chưa quá! Chú chưa bỏ đường hả?

– Đâu có, bỏ rồi mà.

– Chú uống thử xem!

Thoại nhịu mày bung ly nước chanh uống. Anh phì cười vì mình lại mắc mưu Tuyết Lan.

– Anh vẫn luôn thích em trẻ con như vậy, Tuyết Lan ...

Có ai đó gọi Tuyết Lan, Tuyết Lan dạ lớn một tiếng rồi bảo Thoại:

– Lan chưa say đâu, vào trong đi chú Thoại.

Thoại thở nhẹ, anh định hỏi cô hôm đó đi Mũi Né có vui không, nhưng có lẽ điều đó không cần thiết. Điều anh muốn nói là trái tim anh đã có hình bóng cô nhỏ lém lỉnh vô tư này. Anh chụp tay cô giữ lại:

– Tuyết Lan!

Tuyết Lan lúng túng dạ khẽ. Thoại nắm bàn tay cô đưa lên môi mình.

– Anh vẫn muốn gặp em, gặp nhiều hơn nữa, anh nói như vậy có đường đột lắm không?

– Lan hông biết nữa.

Tuyết Lan rút tay lại, cô ù té chạy đi. Cô sợ Thoại sẽ hôn cô như An Bình, khi mà trái tim cô không còn nghĩ đến anh nữa. Trái tim của cô bây giờ chỉ cô An Bình và An Bình. Thoại mỉm cười nhìn theo, anh yêu tính cách trẻ con ấy vô cùng.

Tuyết Lan thần thờ đứng lên ban công, sao cô thấy nhớ An Bình đến thế. Sau đám cưới, ba của cô trở lại công việc, Anh Kiệt và Như Hảo đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật, cô Út về nhà cô.

Tuyết Lan thấy mình cô đơn kinh khủng, nỗi nhớ một người cứ lảng đãng trong giấc ngủ, khi ăn và cả khi Tuyết Lan học bài nữa ...

Nhớ ai ra ngẩn vào ngơ

Ai tặng em nụ cười

Rồi bỏ em đi mất

Em thơ thần vào ra

Nụ cười còn một nữa ...

Chuông reo. Là An Bình. Anh đến đứng trước cổng và đã nhìn thấy Tuyết Lan trên ban công. Tim Tuyết Lan đập mạnh như muốn vỡ tung lồng ngực. Người cô mong nhớ đã xuất hiện.

Do dự một lát, Tuyết Lan đi xuống, bước chân cô như bay.

Trong lúc lý trí của cô bảo cô đó là người yêu của Lam Thảo, đừng giẫm lên tình bạn, nếu không sẽ trở thành kẻ đối nghịch ...

Mở cửa, Tuyết Lan làm vẻ mặt lạnh lùng:

– Anh đến có chuyện gì vậy?

Đóng cửa cổng lại, hết thành linh An Bình kéo Tuyết Lan vào vòng tay mình. Anh ôm cô, áp mặt anh vào mái tóc cô đầy xúc động:

– Anh không muốn đến, như em đã nói chúng ta không thể.

Nhưng mà anh thật sự nhớ em Lan ạ. Rất nhớ!

Câu tỏ tình khiến Tuyết Lan lặng cả người, cô thẫn thức theo anh:

– Em cũng thực sự nhớ anh, Bình ạ.

– Thật, không em?

An Bình xúc động. Anh ghì chặt lấy Tuyết Lan hơn nữa, cúi tìm môi cô, nụ hôn đắm đuối ...

Thật lâu, Tuyết Lan mới cựa mình phụng phịu:

– Anh ôm chặt em quá, làm em đau quá nè.

– Anh xin lỗi, tại anh quá yêu em.

– Vào nhà đi anh.

Tuyết Lan đưa An Bình đến ngồi ở ghế đá dưới vườn hoa, hai người ngồi nhìn nhau. Một tuần không gặp nhau, để cho nỗi nhớ thương giày vò mình, bây giờ hai người mới nhận rõ, họ yêu nhau và cần nhau biết bao.

Anh nhẹ kéo cô vào lòng, vuốt ve lọn tóc lòa xòa trên trán cô:

– Anh từng đến đây vào những đêm khuya để nhìn lên vuông cửa sổ nhà em, tưởng tượng em đứng bên cửa sổ và cũng đang nhớ anh.

Tuyết Lan mở mắt:

– Sao anh điên quá vậy?

An Bình cười khẽ:

– Anh nhớ câu nói của danh nhân:

“Tình yêu biến kẻ đang yêu thành thi sĩ và kẻ đại khờ. Anh điên vì quá yêu em, Lan ạ”.

– Nhưng ...còn Lam Thảo thì sao hả anh?

– Anh sẽ tìm dịp nói với cô ấy. Anh mang ơn nghĩa của gia đình cô ấy, anh không quên lúc mẹ anh đau đi bệnh viện mổ, gia đình cô ấy giúp anh rất nhiều. Nếu không có tiền mẹ anh đã chết và luôn cả anh cũng không cô được địa vị như ngày nay.

Tuyết Lan cúi đầu buồn khổ:

– Lẽ ra em không nên yêu anh.

– Tình yêu của chúng ta không có tội. Duyên phận cho chúng ta vừa gặp đã phải lòng nhau, đó là định mệnh.

– Anh phải hứa với em điều này anh Bình.

An Bình âu yếm:

– Em nói đi!

– Anh nên lựa lời nói cho Lam Thảo hiểu, chuẩn bị tinh thần cho Lam Thảo. Đừng để Lam Thảo bị sốc khi anh nói không yêu.

– Anh hiểu rồi. Anh càng thấy yêu em hơn nữa Lan ơi.

Hai người cứ hôn nhau, tình yêu và nỗi nhớ dâng đầy trong sóng mắt. Tuyết Lan lần đầu tiên biết yêu. An Bình đã qua một hai cuộc tình, nhưng chưa bao giờ anh mang nhiều cảm xúc đến như thế.

Em ngồi bên anh

Mắt tròn xinh lạ

Môi hồng tươi rói

Anh nhìn quên thôi

Người tôi yêu đây ...

Mình yêu An Bình là có lỗi với Lam Thảo. Dù biết như thế, song Tuyết Lan không thể bảo lòng mình đừng yêu và đừng nhớ.

Trái tim thơ trẻ khờ dại của cô đầy ắp cảm xúc khi anh đến những nụ hôn của An Bình, mùi hương đàn ông lạ lùng như phảng phất mãi trên môi.

– Con nghĩ gì mà thờ người ra thế?

Ông Thái vỗ đầu Tuyết Lan, cô giật mình quay lại cười:

– Ba! Ngày mai anh chị Hai về hả ba?

– Ừ, hai anh em quen có nhau, bây giờ vắng, con buồn à?

– Dạ Ba nè! Bacưới vợ đi ba!

Ông Thái trợn mắt:

– Con nói điên gì vậy?

– Nhà mình rộng, anh Hai cưới vợ, ba cũng nên cưới vợ cho nhà mình có thêm người nữa.

Ông Thái cốc lên đầu Tuyết Lan:

– Không sợ cảnh mẹ ghẻ con chồng à?

– Con đâu có sợ. Bây giờ con lớn rồi, có ngày cũng theo chồng.

Anh Hai thì lo cho vợ, đâu có ai lo cho ba.

– Cảm ơn con lo cho ba. Ba chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tái hôn cả. Bao nhiêu năm qua ba nuôi hai con, có thể là cho vật chất, còn tình thương vẫn thiếu, nhưng ba không nghĩ đi bước nữa, vì không ai thay thế được mẹ con trong lòng của ba.

– Ba yêu mẹ con lắm phải không?

– Dĩ nhiên rồi. Mẹ con là người vợ tuyệt vời. Điều ba mong muốn con và Anh Kiệt có vợ có chồng hạnh phúc. Con có người yêu chưa, nói cho ba mừng với coi.

Tuyết Lan đỏ mặt:

– Chúng con mới bắt đầu. Hơn nữa ...con tốt nghiệp đại học đã ba ơi.

– Phải đó, kiến thức bao giờ cũng quý báu cho chúng ta bước vào đời.

Ông Thái nhìn ra cửa:

– Có Mai Trinh đến tìm con kìa!

– Dạ.

Tuyết Lan chạy nhanh ra cổng mở cửa cho Mai Trinh, cô đùa:

– Ngọn gió nào đưa mi đến vậy?

Mai Trinh đùa:

– Gió nồm! Đùa thôi, đi phố với Lam Thảo. Nhỏ cứ than buồn, nói dạo này anh Bình kỳ lạ, bận gì đâu ấy, không đi tìm, để nó trông hoài.

– Vậy Lam Thảo.đâu, sao không rủ đến đây chơi?

– Nó bảo về nhà đợi anh Bình. Hôm nay chủ nhật có thể anh Bình đến.

– Vậy à ...

Tim Tuyết Lan se lại. Chính cô ngăn cản An Bình không được dứt khoát với Lam Thảo, nhưng rồi chính cô héo hắt khó chịu khi nghĩ đến lúc anh đi gặp Lam Thảo. Đã yêu, ai không ích kỷ muốn người yêu là của mình.

Mai Trinh chợt tỉnh nghịch áp hai bàn tay lên má Tuyết Lan:

– Cậu yêu rồi, đúng không?

Tuyết Lan giật mình gỡ tay Mai Trinh:

– Yêu đâu mà yêu! Yêu ba, yêu nhà và yêu mày.

Hai mắt cậu sáng long lanh và đẹp ra.Cậu mơ mộng nữa, đâu có lém lỉnh phá phách như trước đây.

Tuyết Lan cãi lại:

– Cậu thầy bói chắc, để tớ đi mua chiếc chiếu cho cậu ra ngã ba làm thầy bói. Này, cậu có người yêu rồi, nên suy bụng ta ra bụng người đúng không?

– Ừ, yêu thì tớ nói yêu, sợ gì mà chối.

– Ai vậy?

– Mai một ta giới thiệu cho. Bây giờ có gì cho ta ăn với, đi phố một đang đói nè.

– Xuống bếp đi, Đãi nhà người món ...mì gói.

Mai Trinh phì cười phát vào vai Tuyết Lan:

– Mi yêu đi Lan! Khi yêu thấy tình yêu rất lạ lùng, lúc nào cũng đầu óc cũng lằng đằng bóng hình người mình yêu, nhắm mắt cũng thấy, nhớ tha thiết cháy lòng.

Tuyết Lan mơ màng. Cô cũng từng có tâm trạng như thế, cô đã yêu. Điều đau lòng là cô không thể công khai tình yêu của mình.

Cô và Lam Thảo, ai là kẻ thứ ba đây? Sao mới vào yêu cô lại yêu ngang trái như thế?

– Cậu đang nghĩ gì vậy?

Mai Trinh tò mò dán mắt sát vào mặt Tuyết Lan.

Tuyết Lan xô Mai Trinh ra:

– Có nghĩ gì đâu.

– Ta không tin.

– Không tin mặc kệ cậu.

Mai Trinh tinh nghịch dí ngón tay vào hông Tuyết Lan:

– Có khai không thì bảo?

Tuyết Lan vẹo người qua la lên:

– Không đùa ghen? Cậu có người yêu sao không khai, mà bắt người ...không có đi khai là sao?

– Tớ không tin cậu chưa yêu. Mắt cậu long lanh và môi cậu hồng như thế mà bảo chưa yêu mà tin cậu.

– Thì có, nhưng mà người ta có người yêu rồi.

– Cậu yêu thâm?

– Cứ cho là như vậy đi.

– Đẹp như cậu, anh chàng nào không yêu cậu, hẳn là tên đại ngốc.

Tuyết Lan chỉ cười. Cô không thể nói là cô yêu An Bình. Anh là người Lam Thảo yêu, cuộc tình khiến cô buồn. Gặp Lam Thảo, cô thấy mình như người

có lỗi vậy.

Mai Trinh về rồi, Tuyết Lan còn thần thờ. Ông Thái đã đi đánh tennis, còn cô một mình cô ở nhà. Cô vừa mong An Bình đến vừa muốn anh không đến. Tuyết Lan thay quần áo đi phố, cô muốn tránh An Bình, vì có thể anh sẽ đến và cô đang muốn chống lại khát vọng nhìn thấy anh. Cô muốn từ bỏ An Bình, để khi gặp Lam Thảo cô không cảm thấy mình có lỗi với bạn.

Tuyết Lan đi thờ thần qua gian hàng bán đồ chơi, cô thú vị ngắm mấy con thiên nga bằng thuỷ tinh trong suốt.

– Em thích con thiên nga nào, Lan?

Một vòng tay qua vai Tuyết Lan cùng hơi thở ấm nóng. Tuyết Lan bàng hoàng quay lại:

– An Bình! Sao biết em ở đây vậy?

An Bình mỉm cười:

– Lúc anh vừa lái xe đến trước cửa nhà thấy em chạy xe ra.

– Sao không gọi em?

– Anh muốn đi theo phía sau em.

Tuyết Lan phì cười cầu vào tay An Bình:

– Xấu ghen, muốn theo dõi em hả?

– Thấy em đi thờ thần có một mình, anh thương em lắm sao.

Sao không điện thoại cho anh.

Tuyết Lan cười chớp nhẹ mắt:

– Kỳ lạ! Khi không có anh, em cứ nghĩ là không nên gặp anh nữa, trả anh về cho Lam Thảo.

An Bình cau mày:

– Em không cho anh nói rõ với Lam Thảo rồi lặng lẽ muốn xa anh? Không được? Chiều nay anh phải gặp Lam Thảo và nói rõ với cô ấy. Anh muốn phân biệt ơn nghĩa và tình yêu.

– Đừng mà anh Bình!

– Nhưng nếu em còn ý nghĩ này, anh phải làm sao đây? Người anh yêu là em chứ không phải Lam Thảo.

Tuyết Lan ứa nước mắt:

– Em sợ Lam Thảo không chịu nổi.

– Nhưng nếu ngày nào đó Lam Thảo biết anh lừa dối, cô sẽ rất giận anh. Em nên để anh giải quyết. Còn bây giờ ...

An Bình nháy mắt:

– Mua tặng em con thiên nga này nhen tình yêu của chúng ta đẹp như con thiên nga này vậy.

Tuyết Lan cười e thẹn nép vào vòng tay người yêu. Có anh, mọi ưu phiền dường như bay biến đi hết.

An Bình mua cho Tuyết Lan con thiên nga xong cả hai quay ra, may là An Bình đi trước. – An Bình!

Lam Thảo nhảy xô đến, cô mừng rỡ ôm cánh tay An Bình.

– Anh đi đâu vậy? Lúc nãy em đến nhưng bác gái bảo anh vừa đi.

An Bình lo lắng cười gượng. Trong lúc phía sau Tuyết Lan lùi lại quay nhanh vào gian hàng đồ chơi, như chăm chú xem những món đồ chơi trưng bày trong tủ kính.

Lam Thảo vô tình:

– Anh cũng mua đồ chơi nữa hả?

Mắt An Bình liếc vào trong, anh ậm ừ và làm như chợt trông thấy Tuyết Lan.

– Ai như ...

Lam Thảo nhìn theo hướng mắt An Bình, cô kêu lên:

– Tuyết Lan! Cậu đi đâu vậy?

Lam Thảo kéo An Bình đi vào hiệu. Tuyết Lan vờ, chào An Bình.

- Cậu và anh Bình đi mua quà lưu niệm à?
- Đâu có! Mình tình cờ đi không ngờ lại gặp. Cậu mua gì vậy?
- À, mình mua xong rồi, cậu và anh Bình cứ xem hàng và mua đi nhé, mình mua rồi.

Tuyết Lan bỏ đi nhanh ra ngoài, An Bình, đứng nhìn theo. Anh hận mình đã để lâm vào tình trạng này, nên nắm tay Lam Thảo đi ra xe:

- Anh có chuyện muốn nói với em.

Ấn Lam Thảo ngồi vào xe, An Bình đóng cửa xe lại. Anh vòng qua ngòai vào tay lái và lái xe đi, gương mặt căng thẳng. Lam Thảo hồi hộp ngồi xích lại gần:

- Có chuyện gì vậy anh Bình?

An Bình lái xe đi một quãng đường mới tấp xe vào, anh nghiêm mặt:

- Lam Thảo! Trước nhất, anh phải xin lỗi em.

Lam Thảo mở lớn mắt, cô có vẻ sợ:

- Tại sao anh xin lỗi em?

– Anh rất mang ơn ba của em, đã nâng đỡ anh. Có điều là anh không thể nào lẫn lộn giữa tình yêu và ơn nghĩa.

Giọng Lam Thảo lạc đi:

- Là sao em không hiểu?

– Anh không yêu em. Anh xem em như là em gái của anh mà thôi.

Lam Thảo điếng người, cô nhìn An Bình trân trối:

- Anh ...thử em, có đúng không?

– Không phải! Anh không muốn lừa dối em nữa. Đó là nguyên do mà từ một tháng nay anh không gặp em. Anh thành thật xin lỗi em.

- Không. Em không tin.

Lam Thảo ôm choàng lấy An Bình bật khóc:

- Tại sao anh không yêu em? Có người nào đó hơn em có phải không?

- Cô ấy không hơn em, có điều là anh yêu cô ấy.
- Cô ấy là ai vậy?
- Em không cần biết cô ấy là ai, mà em nên biết anh không muốn lừa dối em, và em cũng đâu muốn anh lừa dối em phải không?

Lam Thảo lắc đầu nguầy nguậy:

- Không, anh cứ lừa dối em đi! Chẳng thà như thế còn hơn là em đau khổ khi mất anh.
- Em đừng có điên như vậy. Em trẻ đẹp lại giàu cô, có bao nhiêu người đàn ông tốt sẽ đến với em.
- Sẽ không ai bằng anh, em cũng không thể nào yêu ai ngoài anh.
- Em phải hiểu tình yêu là sự rung động giữa hai con người, mới gọi là tình yêu, mà anh thì chỉ có thể xem em như em gái của anh.

Lam Thảo bật khóc, An Bình ngồi lặng yên nhìn Lam. Thảo khóc, anh thấy nhẹ nhàng vì mình đã nói ra được sự thật, để không còn những nỗi khổ tâm nữa. Người anh yêu là Tuyết Lan, anh không muốn lừa dối Lam Thảo nữa. Thật lâu, anh mới đặt tay lên vai Lam Thảo:

- Đừng khóc nữa Lam Thảo, Anh xin lỗi em đã làm cho em phải khóc như thế này.

Lam Thảo ngược mắt lên nước mắt ràn rụa:

- Cảm ơn anh đã nói thẳng với em. Một tháng qua từ lúc đi Mũi Né về, anh tránh mặt em, em không hiểu tại sao, cứ tự an ủi lừa dối mình là anh quá bận. Bây giờ thì em hiểu tại sao rồi.
- Sẽ có những người đàn ông tốt đến với em.
- Anh không cần an ủi em.

Lam Thảo đặt tay lên nắm cửa:

- Anh cũng không cần ái ngại vì đã mang ơn nghĩa gia đình em.

An Bình lo lắng:

– Em đi đâu vậy, muốn về nhà anh đưa em về.

– Không cần đâu, em chưa muốn về nhà.

Lam Thảo cười đau đớn:

– Anh yên tâm, em không vì chuyện anh từ chối em mà làm điều dại dột đâu.

Lam Thảo mở cửa xe bước xuống, cô đi nhanh như chạy trốn.

Cô không muốn An Bình nhìn thấy cô đau khổ, ủy mị. An Bình ái ngại:

– Lam Thảo!

Nhưng Lam Thảo đã vội cho chiếc taxi chạy trờ tới, cô mở cửa leo lên. Xe chạy đi rồi, Lam Thảo mới khóc khóc ào ạt ...

– Cô ơi đi đâu đây?

Tiếng người tài xế taxi hỏi. Lúc này Lam Thảo, mới nhớ, cô nói đại:

– Đến đường Đô Đốc Chấn đi!

Xe đến nhà Tuyết Lan? Lúc cô cũng vừa về đến với con thiên nga của An Bình mua tặng và nỗi buồn đau đáu trong lòng.

Trông thấy Tuyết Lan, Lam Thảo sà vào ôm choàng lấy khóc nức nở. Tuyết Lan sợ hãi. Trời ơi, An Bình đã nói cái gì để Lam Thảo phải khóc như thế này. Cô rụt rè lay vai bạn.

– Lam Thảo, có chuyện gì vậy?

– An Bình nói anh xin lỗi, anh không yêu mình. Mình đau khổ quá Lan ơi.

– Vậy anh có nói là yêu ai không?

– Không, anh không nói.

Tuyết Lan thở nhẹ:

– Mình vào nhà đi, đừng khóc ở ngoài đường.

Vào nhà, Tuyết Lan lấy ly nước lạnh đưa cho bạn:

– Cậu uống đi và bình tĩnh lại xem nào. An Bình nói không yêu cậu ...còn tốt hơn là anh lừa dối cậu đó.

– Mình muốn thà ảnh lừa dối mình.

– Cậu điên rồi hả? Cậu muốn ảnh thương hại cậu, rồi ngày nào đó vỡ lẽ ra, người tổn, thương là cậu. Nghe lời mình ... quên ảnh đi!

Mình yêu anh Bình bằng mối tình đầu làm sao dễ dàng quên.

Tuyết Lan ngồi thừ ra. Cô thật lòng ái ngại trước nỗi đau khổ của Lam Thảo, mà cô đang là nguyên nhân. Nếu kéo dài sự lừa dối thì cuối cùng cả ba người cùng đau khổ cả. Thôi thì mong rằng thời gian sẽ giúp Lam Thảo nguôi ngoai nỗi đau của tình yêu ...

Điện thoại reo, Tuyết Lan đứng lên nghe điện thoại, cô giật mình sợ hãi vì tiếng của An Bình, cô vội vàng bảo:

– Xin lỗi đã lộn số.

An Bình ngần ngừ nhìn vào màn hình điện thoại. Tại sao Tuyết Lan báo lộn số, có phải là Lam Thảo đang ở nhà Tuyết Lan?

Hoảng sợ, An Bình vội vàng lái xe đi. Vừa nghe tiếng xe An Bình, Tuyết Lan vội vàng đi ra:

– Anh muốn gặp Lam Thảo à? Lam Thảo đang ở trong nhà em, Lam Thảo khóc nhiều lắm.

An Bình xuôi xị:

– Anh không biết nói gì với cô cả.

Lam Thảo đi ra, cô chùi nước mắt:

– Anh không phải lo cho em. Anh đi về đi!

Không biết làm sao, An Bình đành đi. Lẽ ra lúc này anh nên nói với Lam Thảo người anh yêu là Tuyết Lan. Có một ngày rồi Lam Thảo sẽ biết.

Nhạc ồn ào điệu Hip-Hop. Lam Thảo đã say, cô còn cố chen vào đám đông đang uốn người trên sàn nhảy. Chợt nhìn thấy Thoại, cô bước lại gần vỗ mạnh lên vai anh:

– Chào chú! Sao đi có một mình vậy?

Thoại giật mình quay sang kêu lên:

– Lam Thảo!

– Làm gì chú kêu lên thảng thốt như vậy?

– Lam Thảo say rồi, bộ uống nhiều dữ lắm rồi sao?

Lam Thảo cười lớn:

– Có nhằm gì! Thảo còn muốn say sưa để quên một người làm tan nát trái tim mình. Còn chú, sao vào đây có một mình vậy?

Thoại lắc đầu. Anh không muốn nói là chiều nay anh nhìn thấy Tuyết Lan đi với An Bình thật thân mật. Anh từng lo sợ và điều đó đã xảy ra.

Lam Thảo lôi tay Thoại:

– Chú uống với Thảo đi! Đêm nay không say không về, vì anh An Bình đã không còn yêu Thảo nữa, anh đã yêu cô gái khác.

Thoại chưng hửng:

– An Bình ...

– Anh nói là anh xem Thảo như em gái. Chú biết người yêu anh bình là ai không?

– Là ai?

– Thảo không biết! Thảo hỏi chú, chú lại hỏi Thảo. Mà cần gì biết người yêu của anh là ai, anh đã bỏ Thảo rồi. Đêm nào Thảo cũng đi uống rượu, đi nhảy đầm, mệt và say như tử để quên, nhưng sao chẳng dễ dàng quên chú ời.

Thoại nhìn Lam Thảo. Cô bé đang đau khổ thật sự. Vậy người An Bình yêu phải chăng là Tuyết Lan? Thoại nghe lòng mình tê dại đau đớn. Anh đã yêu Tuyết Lan, tình yêu chưa kịp ngổ đành xếp lại.

Lam Thảo gọi rượu, giọng cô nhura nhưa:

– Uống đi chú, uống cho say ...

Lam Thảo lè nhè hát:

Người đi một nửa hôn tôi mất

Một nữa hồn tôi bỗng đại khờ

Tôi vẫn còn đây hay ở đâu?

Ai đem bỏ tôi dưới trời sâu?

Thoại giật chai rượu trên tay Lam Thảo:

– Tội gì cháu phải hành hạ mình như vậy hả? Theo chú đi ngoài đi!

Gọi tính tiền, Thoại lôi Lam Thảo ra ngoài. Vừa ra ngoài lên xe, Lam Thảo đã ...ạ ... ạ ...” cô nôn đầy trên xe mắt nhắm nghiền lại, bắt đầu khóc. Thoại không biết mình nên xử trí ra sao trong hoàn cảnh này nữa.

Lái xe đưa Lam Thảo về nhà của cô, Thoại phải gọi người nhà Lam Thảo ra đón cô. Xong anh lái xe đến nhà Tuyết Lan. Cô vẫn chưa về Thoại đậu xe vào một góc kiên nhẫn đợi.

Mười giờ ba mươi xe của An Bình mới đưa Tuyết Lan về nhà, cả hai còn luyến luyến chưa nỡ chia tay.

– Em vào đi?

An Bình âu yếm hôn lên trán Tuyết Lan:

– Chúc em ngủ ngon.

Tuyết Lan bịn rịn:

– Lái xe cẩn thận nghe anh!

– Anh biết rồi!

An Bình lái xe đi, Tuyết Lan đứng nhìn theo, rồi mới chậm rãi mở cửa cổng:

– Tuyết Lan!

Tuyết Lan giật mình quay lại, cô thảng thốt khi nhìn thấy Thoại:

– Chú Thoại!

– Tôi nói chuyện với Lan một chút được không?

– Dạ- Tuyết Lan lo lắng:

Có chuyện gì vậy chú?

– Tuyết Lan có biết Tuyết Lan là “kẻ thứ ba” không? Bây giờ đêm nào Lam Thảo cũng đi uống rượu say như tư, quây quạng trong phòng trà.

Tuyết Lan cúi đầu:

– Đâu phải lỗi của Lan.

– Đúng, không phải lỗi của Lan. Nhưng mà vì Tuyết Lan, An Bình bỏ Lam Thảo.

– Vậy chú muốn Lan làm sao?

– Không nên chen vào họ.

– Nhưng người anh Bình yêu là Lan, không phải Lam Thảo.

- Nếu như có người nào đó muốn chú bỏ người chú yêu, chú có từ bỏ không?

– Tôi nhắc Lan như vậy thôi. Cho đến bây giờ Lam Thảo vẫn chưa biết vì Lan mà An Bình từ chối Lam Thảo. Và nếu như rõ sự thật Lan nghĩ sao? Tôi mong Lan nên suy nghĩ lại.

Tuyết Lan tức giận:

– Chú đi tìm Lan là để nói như vậy thôi sao.

– Phải. Nếu tối nay Lan nhìn thấy sự đau khổ của Lam Thảo, tôi nghĩ là Lan sẽ không còn cảm giác vui vẻ khi ở bên An Bình.

Thoại lên xe đi thẳng. Tuyết Lan bần thần đứng yên. Cô yêu An Bình là có lỗi sao?

Có cả tuần rồi, Lam Thảo không đến trường Tuyết Lan thấy lòng mình xốn xang, cô là kẻ cướp đoạt tình yêu của bạn mình.

Vào nhà, Tuyết Lan ngần ngại rồi lấy điện thoại gọi cho Lam Thảo, không có người bắt máy. Tuyết Lan thả dài tắt máy. Mình xin lỗi cậu Thảo ơi, nhưng mà mình cũng yêu anh Bình ...

Tình Ngõ Phôi Pha

Chương 3

Em làm sao vậy?

Nét mặt Tuyết Lan đau đầu, An Bình ngạc nhiên:

– Có chuyện gì vậy em?

Tuyết Lan ngược nhìn An Bình:

– Anh có gặp Lam Thảo không?

– Không! Sao em lại hỏi anh câu này? Em nghi ngờ anh còn qua lại với Lam Thảo à?

– Không. Tối hôm qua chú Thoại tìm em, chú nói dạo này đêm nào Lam Thảo cũng đi vũ trường uống rượu và quây. Chú trách em đã làm kẻ thứ ba.

An Bình cau mày khó chịu:

– Không thể trách em được, vì người anh yêu chính là em không phải Lam Thảo.

– Nhưng sao em vẫn thấy chúng mình có lỗi với Lam Thảo.

– Anh có quyền chọn người anh yêu và nếu cần anh muốn cưới em. Lam Thảo không thể làm áp lực với anh.

Lam Thảo đâu có làm áp lực với chúng ta, vì cho đến bây giờ Thảo vẫn chưa biết vì em mà anh từ chối tình cảm của Thảo.

– Anh không muốn quan tâm đến chuyện Lam Thảo. Anh cũng không muốn đợi em nữa, chúng mình cưới nhau đi.

Tuyết Lan ngớ ngàng kêu lên:

– An Bình! Chúng ta yêu nhau không bao lâu ...

– Anh hỏi em, em có yêu anh không?

– Có.

– Như vậy đủ rồi anh muốn chúng mình cưới nhau.

– Nhưng em còn đi học.

– Anh đâu có bảo em bỏ học, anh muốn cưới em cho Lam Thảo tỉnh mộng, cô ấy không thể bảo là vì thất vọng anh mà sa đà.

Chúng mình cưới nhau đi ghen em!

Tuyết Lan vừa hạnh phúc vừa thẹn, cô nhìn An Bình bằng đôi mắt chứa chan yêu thương. An Bình nhẹ kéo Tuyết Lan vào vòng tay mình:

– Anh yêu em, anh biết rõ như thế. Em sẽ là người cho anh cảm giác hạnh phúc.

Tuyết Lan bật cười:

– Coi chừng anh bị coi lầm đó.

– Không lầm. Anh tin là chúng mình sẽ có hạnh phúc ...

An Bình âu yếm cọ nhẹ mũi mình vào má Tuyết Lan. Anh định hôn cô ...

Bịch ...Một vật rơi vỡ phía sau. An Bình giật mình quay lại.

Tuyết Lan cũng tắt nụ cười kêu lên sợ hãi:

– Lam Thảo!

Lam Thảo chậm chạp bước vào, hai mắt cô đầy lửa giận dữ, lửa hờn ghen:

– Vì người này mà anh bỏ em có đúng không anh Bình?

An Bình bình tĩnh ôm quàng qua vai Tuyết Lan, anh gật nhẹ:

– Anh yêu Tuyết Lan.

– Nó là bạn của em, tại sao anh lại như vậy. Hai người bắt đầu với nhau từ khi đi Mũi Né về có đúng không?

Tuyết Lan Lúng túng:

– Lam Thảo! Mình xin lỗi ...

– Câm miệng cậu lại ? Cậu là con bạn tôi. Tại sao cậu đi cướp An Bình của tôi. Trong khi trước đó cậu có vẻ thích anh Thoại kia mà.

– Lam Thảo ... thích. không có nghĩa là yêu.

– Cậu không yêu anh Thoại hay không thích cũng được, nhưng cậu không có quyền yêu anh Bình. Anh Bình là người yêu của tôi Cậu là đồ tồi!

Lam Thảo giận quá vung tay tát vào mặt Tuyết Lan, song An Bình vội nắm chặt tay lại. Anh nghiêm mặt:

– Em có thái độ gì vậy Thảo? Anh chẳng phải từng xác nhận rõ với em, người anh yêu không phải là em hay sao? Đúng là anh mang ơn nghĩa của ba em, nhưng ơn nghĩa là ơn nghĩa và tình yêu là tình yêu.

– Nhưng không có nó, anh đâu có từ chối tình yêu của em.

– Anh biết nói với em như thế nào đây?

– Anh không cần nói. Em thật đau lòng bao nhiêu năm qua em quen với anh, một lòng vì anh, tại sao em không thể bằng một người anh vừa mới quen biết vậy?

Lam Thảo khóc òa lên, cô chạy vụt ra đường, Tuyết Lan hốt hoảng đuổi theo:

– Lam Thảo! Cậu đừng chạy!

An Bình giữ Tuyết Lan lại:

– Em cứ mặc kệ Lam Thảo. Cô ấy đã biết chúng ta yêu nhau, anh không còn khổ tâm nữa.

Lam Thảo chạy ào về nhà, cô xô cửa chạy rầm rầm lên lầu ông Lam Anh cau mày:

– Con bé này sao vậy? Chắc là lại gây gổ với An Bình chứ gì?

Lam Thảo đứng lại giữa cầu thang, cô hét lên:

– Con không gây gổ với anh Bình, mà anh ấy bỏ con rồi, ba mẹ có biết không?

Cô khóc òa lên bỏ chạy lên cầu thang, bà Lam Anh vội vã đi theo:

– Con nói cái gì? An Bình mà bỏ con? Con không bỏ nó thì thôi chứ!

Lam Thảo nức nở:

– Ảnh bỏ con vì Tuyết Lan, còn nói là sẽ cưới Tuyết Lan. Con tự tử chết, con không thể nào sống không có anh Bình. Nếu ảnh yêu người khác, con chấp nhận, song ảnh không có quyền yêu Tuyết Lan.

– Mẹ sẽ gọi An Bình đến hỏi cho ra lẽ mới được. Đồ vong ơn bội nghĩa! Mà con tức giận làm gì, có khối đàn ông cầu lụy con muốn cưới con làm vợ.

– Nhưng mà con chỉ yêu có một mình anh Bình.

– Được, con để cho mẹ giải quyết!

Bà Lam Anh gọi tài xế đưa mình đến nhà An Bình. Bà An Hạ khép nép chào khách:

– Chào bà tông. Mời bà ngồi!

Bà Hạ vừa quay lưng định đi lấy nước uống, bà Lam Anh gọi giật:

– Không cần lấy nước, bà trở lại cho tôi hỏi. Bà đã khỏe hẳn chưa vậy?

Bà An Hạ niềm nở:

– Dạ, nhờ bà nên sau khi mổ và thuốc men đầy đủ, tôi đã bình phục.

– Như vậy, nếu không có đồng tiền của chúng tôi bà chết rồi có đúng không?

Bà An Hạ ngơ ngác. Bà không hiểu lắm ý nghĩa của cuộc viếng thăm của người đàn bà quyền quý giàu sang này. Nụ cười tắt trên môi, bà nghiêm nghị:

– Tôi luôn mang ơn gia đình bà đã giúp và nâng đỡ An Bình.

Bà Lam Anh quát tướng lên:

– Luôn mang ơn, tại sao lại vong ơn bội nghĩa như vậy? Tại con Lam Thảo nhà tôi quá yêu con bà nên mới giúp bà, chứ thật ra làm sao nó xứng với con gái tôi là lá ngọc cành vàng. Vậy mà con bà nỡ phụ bạc làm cho con gái tôi đau khổ. Một con chó được chủ nhà nuôi còn biết giữ nhà cho chủ. Còn con bà là con người sao vong ơn bội nghĩa như vậy hả?

Bà An Hạ bàng hoàng. Giữa lúc bà Lam Anh sang sảng, nói qua hàm răng rít lại:

– Hãy dạy lại con bà. Những gì tôi ban cho con bà được thì cũng có thể lấy lại hết.

Nện mạnh gót giày, bà Lam Anh ngoe nguẩy bỏ ra ngoài.

Khách đi về rồi, bà An Hạ mới từ từ ngồi xuống ghế. Cũng có lúc bà ái ngại khi nhận ơn từ Lam Thảo, nhưng lòng biết ơn thì chỉ có thể làm việc cật lực để trả ơn, chứ có lẽ nào đáp lại bằng tình yêu.

Bà ngồi lặng lẽ chờ An Bình về nhà. An Bình vô tình đi vào, anh đến ôm vai mẹ:

– Mẹ không khỏe à?

– Con ngồi xuống đó cho mẹ hỏi!

An Bình hơi lo trước vẻ mặt nghiêm trọng của mẹ mình:

– Có chuyện gì vậy mẹ?

– Con có yêu Lam Thảo không?

– Dạ con xem cô ấy như em con. Con biết sự chênh lệch giàu nghèo mà mẹ. Con cũng biết nếu không có tiếng nói của Lam Thảo, bác Lam Anh không bao giờ cho mượn tiền để lo cho ca phẫu thuật cho mẹ ơn người giúp đỡ con nhất định làm việc để báo đền mẹ ạ. Nhưng sao mẹ lại hỏi con chuyện này?

– Con đang yêu cô gái nào vậy?

An Bình mỉm cười:

– Con định ... thừa với mẹ cưới Tuyết Lan. Cổ còn đi học mẹ ạ.

Mẹ mất sớm, còn cha và anh trai. Cha cô ấy ở như vậy nuôi hai anh em khôn lớn.

– Mẹ muốn hay là chúng ta bán nhà này đi. Con lấy tiền trả lại cho bác Lam Anh. Mẹ không muốn mang tiếng nhờ người cho mượn tiền mẹ mới sống. Bây giờ con không yêu con gái người ta giống như sự lợi dụng vậy. Nhưng nếu con yêu Lam Thảo thì sẽ giống như con báo đáp ơn để không phải trả nợ.

An Bình kêu lên:

– Tại sao mẹ nói như vậy?

– Bà Lam Anh vừa đến đây làm ầm ĩ. Nếu mẹ biết có ngày này, thì thà con để mẹ chết đi Bình ơi.

An Bình ghen ngào:

– Bà ấy đã xúc phạm mẹ phải không? Con hiểu rõ mình lắm mẹ ạ. Cho nên con chưa bao giờ nghĩ đến chuyện con sẽ yêu Lam Thảo. Nhưng mà bán nhà, nhà đâu mình ở hả mẹ?

Bà An Hạ cương quyết:

– Chúng ta đi ở nhà thuê.

– Mẹ đẻ con tính! Xin mẹ đừng suy nghĩ gì cả. Con không thể nào để mất căn nhà cha để lại cho mẹ con mình.

– Con nên nhớ chi phí cho ca phẫu thuật của mẹ không phải nhỏ, chúng ta chỉ có bán nhà mà thôi.

An Bình đau lòng ngồi yên. Anh biết mẹ là người trọng nhân nghĩa, nhưng mà tình yêu làm sao có thể trả bằng nhân nghĩa.

□□ □□ □□ Tuyết Lan vừa ngồi xuống bàn, một tờ báo ném vào mặt cô, cùng với vẻ mặt hằn học của Lam Thảo và Mai Trinh.

– Cậu là đứa bạn tồi!

Tuyết Lan cau mày. Ở trong lớp học nên cô không muốn nói gì, đứng lên định đi ra ngoài. Song đời nào Lam Thảo chịu thôi, nắm cánh tay Tuyết Lan giật lại quát:

– Sao không xem đi!

– Cậu muốn tôi xem cái gì?

– Bán nhà! Anh An Bình rao bán căn nhà đang ở để có tiền trả số nợ mà anh ấy thiếu gia đình tôi. Cậu biết mẹ anh An Bình mới mổ được vài tháng, mẹ anh ấy sẽ buồn rầu đến chết sớm:

Tuyết Lan sững sốt cầm tờ báo lên xem chỗ gạch mực đỏ. Lam Thảo day nghiêng:

– Cậu yêu mà hại người mình yêu như vậy đó sao?

Tuyết Lan rút tay lại định bỏ đi. Chuông reo vào học, nên cô ngồi lại. Nhiều đôi mắt đang nhìn Tuyết Lan khinh miệt, cô là người chơi với bạn rồi cướp tình yêu của bạn.

Mai Trinh cau có:

– Mình từng xem cậu như bạn, nhưng bây giờ không thể, vì không thể nào có người bạn tồi như cậu.

– Suyt, thầy vào kia!

Lớp học tạm yên khi thầy giáo vào. Tuyết Lan không tài nào học được, cô thấy buồn. Tại sao An Bình chưa hề nói cho cô biết những khó khăn của anh. Bây giờ trong lớp học bạn bè quay lưng lại với cô, họ xem cô là kẻ xấu. Tan học, Tuyết Lan lui thủi đến nơi hẹn với An Bình, cô nhìn anh bằng đôi mắt oán trách:

– Tại sao anh phải bán nhà vậy?

An Bình cười buồn kéo ghế cho Tuyết Lan ngồi:

– Nợ thì phải trả chứ em. Ca phẫu thuật cho mẹ anh tốn hơn một trăm triệu, lương của anh một tháng là ba triệu có tiêu xài dè sẻn, chúng ta cũng trả rất lâu mới hết. Cho nên anh và mẹ quyết định bán nhà, mua căn nhà nhỏ để ở.

– Nhưng đó là căn nhà ba anh để lại.

– Ngộ biến phải từng quyền chứ em.

– Nhưng nếu không yêu em, gia đình Lam Thảo đâu có đòi số nợ thiếu.

– Em thắc mắc làm gì, chuyện của anh để anh giải quyết.

Tuyết Lan ghen ngào:

– Nhưng em là gì của anh?

– Em là người anh yêu, anh sẽ cưới em xin em cho anh một thời gian.

– Nếu anh có muốn cưới em gấp, em cũng không ưng. An Bình, hay là ... chúng ta chia tay đi!

An Bình sững sờ:

– Tại sao? Vì anh yêu em, anh phải chịu bán nhà để trả nợ, nên em muốn chúng ta chia tay?

– Bác già rồi, làm sao có thể chịu nổi khi tuổi già mất căn nhà.

– Em nghe cho rõ, nếu em có muốn chia tay với anh, anh cũng bán nhà để trả nợ cho ba Lam Thảo. Hãy hứa là em đừng bao giờ nói lời chia tay với anh ghen Lan.

Nước mắt Tuyết Lan dâng lên, cô ngã vào vòng tay An Bình khóc lặng lẽ.

Vừa vào yêu, sao tình yêu của cô không đầy hoa thơm cỏ lạ mà có cả chông gai trong đó. Tất cả vì cô yêu bạn trai của bạn mình, tình bạn trở thành thù địch.

Cả hai không thấy một ánh mắt hằn học nhìn họ:

Lam Thảo. Cô nghiêng rằng, sẽ không bao giờ cô để yên cho họ với nhau.

Gọi xe đến nhà An Bình, vừa bước vào nhà, Lam Thảo ôm bà An Hạ khóc như mưa. Bà An Hạ xúc động, dù sao Lam Thảo cũng là cô gái tốt, nếu không có sự giúp đỡ của Lam Thảo, không hẳn bà còn sống cho đến bây giờ.

Bà vuốt tóc cô, dịu dàng:

– Có chuyện gì nói cho bác nghe với?

Nước mắt đầm đìa, Lam Thảo cứ dụi mặt vào ngực bà An Hạ:

– Cháu đau khổ quá! Tại sao như vậy? Tại sao anh Bình yêu bạn thân của cháu, mà không yêu người xa lạ nào khác? Bác biết không, bạn bè trong trường ai cũng khinh bỉ Tuyết Lan, chơi với bạn rồi cướp người yêu của bạn. Cháu cũng không nghĩ là lần đi du lịch Mũi Né, chính cháu tạo cơ hội cho hai người đến với nhau.

Bà An Hạ cau mày. Về khoản này bà không bênh vực cho con trai mình, An Bình sai mất rồi.

Lam Thảo vẫn thút thít khóc:

– Cháu xin lỗi về chuyện hôm nọ mẹ cháu đến đây ầm ĩ với bác, song cháu xin bác đừng bán nhà. Tiền đó là tiền riêng của cháu, xem như cháu giúp bác vậy. Bác mà bán nhà ... hãy bán cho cháu đi.

Bà An Hạ cảm động:

– Cháu nín đi! Để An Bình về, bác sẽ nói chuyện với nó.

Lam Thảo cười thầm. Cô biết mình đóng kịch tài tình và ít nhiều đi nữa, cô cũng gieo được vào lòng bà An Hạ hình ảnh xấu xa của Tuyết Lan, một kẻ chơi voi bạn rồi cướp người yêu của bạn.

Bà An Hạ ngồi đợi An Bình về. An Bình dựng xe vào một góc nhaf, giọng vui vẻ:

– Mẹ chưa ngủ sao?

Bà An Hạ nghiêm mặt:

– Con ngồi xuống đó cho mẹ nói chuyện!

– Dạ.

An Bình ngồi xuống lo lắng:

– Có chuyện gì vậy mẹ?

– Mẹ muốn con chấm dứt chuyện tình cảm với cô Tuyết Lan nào đó.

An Bình kêu lên:

– Tại sao vậy mẹ?

– Cô ta không phải là người tốt! Bạn bè với nhau, không ai đi cướp người yêu của bạn mình cả.

An Bình nhẩn mặt:

– Tuyết Lan và Lam Thảo là bạn của nhau. Tuy nhiên, con quen Tuyết Lan không qua Lam Thảo, mà là vào một dịp tình cờ con quen như vậy thôi. Chính con đến với Tuyết Lan, bởi vì chưa bao giờ con nói yêu Lam Thảo cả.

– Nhưng chúng là bạn, chúng ta không thể giẫm lên ân nghĩa.

Làm người, ăn cây nào phải biết mang ơn người trồng. Huống chi con được như ngày nay là nhờ ơn đãi của ba Lam Thảo và cả sự sống của mẹ nữa. Hãy chấm dứt với cô Tuyết Lan đó, dù có thể sau này con không tới với Lam Thảo.

An Bình khổ tâm cúi đầu:

– Nhưng con yêu Tuyết Lan là thật mẹ ạ. Con còn muốn lấy Tuyết Lan làm vợ, làm sao con có thể từ bỏ một người mình thương hả mẹ. Tuyết Lan cũng không phải là người xấu, mẹ chưa gặp, nhưng nếu đã gặp mẹ sẽ có tình cảm ngay.

Bà An Hạ đứng lên lạnh lùng:

– Điều mẹ muốn con hãy kết thúc với Tuyết Lan. Cả ba con cũng vậy, khi còn sống, luôn lấy nhân nghĩa làm đầu. Nếu như con cãi lời mẹ, mẹ sẽ không tiếp tục trị bệnh nữa, dù đã được phẫu thuật, mẹ sẽ để cho căn bệnh hoành hành và chết đi, để không phải nhìn thấy con vì mẹ mà mang tiếng phụ bỏ nghĩa ơn.

Bà An Hạ bỏ đi vào phòng đóng cửa lại. An Bình đứng chết sững. Anh hiểu đó là lệnh của mẹ. Xưa nay khi bà quyết định chuyện gì khó ai làm bà thay đổi. Anh phải chia tay với Tuyết Lan ư, khi tình yêu mới vừa nở như đóa hoa vào sớm ban mai tươi đẹp nồng thắm.

Nhưng nếu không chia tay với Tuyết Lan, mẹ anh đã nói thì bà phải làm.

An Bình nghẹn ngào. Sao mẹ, đành đưa anh vào hoàn cảnh như vậy, rồi bỏ người phụ nữ anh yêu thương.

Anh nên nói lời gì với Tuyết Lan để cô không bị tổn thương?

□□ □□ □□ Lam Thảo đón đường Tuyết Lan, đôi bạn ngày nào thân thiết, bây giờ trở thành thù địch, ánh mắt Lam Thảo hằn học, thù hận.

Tuyết Lan cố lấy giọng dịu dàng:

– Mình luôn xem cậu như bạn, dù mình biết cậu không xem mình như bạn nữa.

Lam Thảo hằn học:

– Cậu đừng có giả nhân giả nghĩa, cũng đừng có đắc thắng, vì anh Bình sẽ nói lời chia tay với cậu. Cậu yêu anh Bình mà lại hại anh ấy đến như sao? Anh ấy phải bán nhà để có tiền trả lại cho mình, và còn nữa, mẹ anh ấy nói cậu là người xấu, chơi với bạn rồi cướp tình yêu của bạn, nên ra tối hậu thư, nếu anh Bình không bỏ cậu, bà sẽ từ chối không uống thuốc, từ chối tái khám cho chết luôn. Cậu không hại anh Bình thì còn gì nữa.

Lam Thảo nói một hơi rồi bỏ đi mặc cho Tuyết Lan đứng đó sững sờ. Hai hôm rồi Tuyết Lan không gặp An Bình, có lẽ vì áp lực từ mẹ mình mà anh chỉ điện thoại báo cô vài ngày này nữa, anh mới có rảnh để gặp cô. Cô có nên tiếp tục yêu anh, để đẩy anh vào tình thế khó xử, là đưa con bất hiếu và là kẻ phụ nghĩa? Hôm nào đó anh đã ôm cô vào lòng van lơn, xin đừng xa anh. Nhưng yêu trong ngang trái nghịch cảnh như thế này thì làm sao tiếp tục yêu nhau hả anh?

– Em làm gì đứng đây vậy Lan?

Chiếc xe đỗ sát bên cạnh Tuyết Lan, cô giật mình quay lại.

– An Bình!

– Nghĩ gì mà đứng sững sờ trên đường vậy lên xe anh chở đi!

Tuyết Lan ngồi lên sau xe, bàn tay cô đặt hờ lên hông An Bình, trong cái ý nghĩ chua xót đau đớn, liệu đây có phải là lần gặp gỡ sau cùng của cô với anh. An Bình ghé quán nước quen thuộc hai người vẫn hay ghé. Anh gọi nước uống cho cô.

– Em uống nước trái cây nhé?

– Dạ.

An Bình gọi ly cà phê và ly nước cam ép Tuyết Lan lặng nhìn người yêu, có hai hôm cô không gặp An Bình, cô có cảm giác như anh già đi mấy tuổi, mái tóc rối và râu mọc xanh hai bên hàm. Anh cười, nụ cười không vui mấy:

– Sao nhìn anh kỹ thế?

– Em ... muốn anh dừng lại chuyện bán nhà của anh được không? Xin lỗi, em đã xen vào chuyện của anh. Nhưng nếu anh không yêu em, gia đình Lam Thảo không làm áp lực với anh.

– Bán nhà là ý của mẹ anh. Lam Thảo có gợi ý muốn mua nhà của anh, song mẹ anh nói không bán cho cô, vì cô cũng sẽ để anh và mẹ ở lại.

Tuyết Lan buồn bã:

– Rồi anh thích sao?

An Bình không trả lời câu hỏi của Tuyết Lan, mà anh cầm tay cô giữ trong bàn tay anh:

– Anh dự định bán nhà xong trả nợ dọn đi và với số tiền còn dư lại, anh sẽ mở cửa hàng bán máy vi tính và sửa chữa máy vi tính.

– Anh nghỉ làm ở công ty của ba Lam Thảo sao?

– Phải.

Tuyết Lan ghen ngào:

– Anh đừng nên như vậy, vì em mà mất mát nhiều, em đau lòng lắm.

– Không hẳn là vì em đâu. Anh muốn tự lập và vươn lên bằng khả năng của chính mình. Đây cũng là cơ hội để anh thử sức mình, em không nên đau lòng Tuyết Lan.

– Dạ.

– Có thể sắp tới anh rất bận không gặp em, em đừng buồn. Tuy nhiên anh sẽ gọi điện thoại cho em.

Tuyết Lan muốn khóc. Cô hiểu là anh đang phấn đấu với bản thân để xa cô dần dần trọn hiếu với mẹ mình, tại sao cô không giúp anh ...

Tuyết Lan gật đầu:

– Anh bận quá không gọi điện thoại cho em cũng được. Thời gian này em cũng cần tập trung vào học tập, em sắp thi rồi.

An Bình siết nhẹ tay Tuyết Lan, anh hôn tay cô, tha thiết:

– Anh sẽ rất nhớ em. Nhưng đây cũng là thử thách đối với tình yêu của chúng mình, phải không em? Nếu có ai nói gì đó, em cũng đừng tin họ. Về Lam Thảo, cô có làm gì, em cứ mặc kệ cô.

– Em biết rồi.

– Anh không bao giờ hết yêu em. Trước hay sau, anh vẫn muốn lấy em làm vợ.

Nước mắt Tuyết Lan rơi ra. An Bình thương cảm ôm Tuyết Lan vào lòng.

– Chúng mình nhất định sẽ là của nhau, không ai có thể chia cách chúng mình.

Tuyết Lan dụi mặt vào ngực người yêu. Cô hiểu đây là lần cuối cùng cô ngồi trong vòng tay anh, rồi sẽ mỗi người một con đường.

□□ □□ □□ Không ngờ Tuyết Lan tìm mình, Thoại phóng vội xuống mấy bậc cầu thang, đùa:

– Chà! Hôm nay rông đến nhà tôm, hèn nào hôm nay trời rất đẹp.

Tuyết Lan không cười, cô đi ra vườn cho Thoại đi theo:

– Tuyết Lan cô chuyện muốn nhờ chú.

– Chuyện gì vậy, nếu nằm trong khả năng của tôi. Tôi sẽ sẵn sàng.

– Nằm trong khả năng của chú, nhưng sợ là chú có người yêu rồi thì không được.

– Nói xem?

– Chú cô thể đóng vai người yêu của Lan được không?

Thoại trợn mắt:

– Cơm không lành canh không ngọt với An Bình rồi à?

– Không phải! Vì yêu Tuyết Lan mà bên nhà Lam Thảo đòi số nợ anh Bình mượn cho cuộc giải phẫu hả van tim của mẹ anh ấy.

Anh ấy định bán nhà trả nợ và còn có ý định rời công ty viễn thông nữa.

Thoại xoa cằm:

– Cho nên muốn chia tay cho anh ta quay về với Lam Thảo?

– Dạ. Chú giúp Lan được không? Vì khi Lan có người yêu, anh ấy nhất định quay về với Lam Thảo.

– Như vậy Tuyết Lan sẽ là người bị đứt tay.

– Lan đã muốn thì dù có đứt luôn ngón tay cũng làm.

Thoại chua xót nhìn Tuyết Lan. Mới hôm nào cô trong trắng hồn nhiên, anh bảo cô đừng làm người lớn vội. Thế mà hôm nay trông cô héo úa và còn có ý nghĩ phá tan nát tình cảm của mình.

Anh dè dặt:

– Nhưng liệu mọi việc xảy ra có như ý Tuyết Lan?

– Lan nghĩ khi thất vọng, có thể anh Bình sẽ quay lại với Lam Thảo. Ai lại đi yêu người con gái phụ bạc mình. Chú giúp Lan nhé?

Thoại đùa:

– Glúp thì được, nhưng sẽ không thành công nếu như Lan cứ gọi anh là chú.

Tuyết Lan đỏ mặt:

– Thì Lan sẽ sửa.

– Phải xưng là em nữa chứ!

Tuyết Lan lườm Thoại, song mắt cô lại ướt những nước mắt:

– Em nhờ anh mỗi ngày đưa em đến trường và chiều rước em về, chúng ta sẽ đến những nơi Lam Thảo hoặc An Bình đến.

– Anh hiểu rồi.

– Cảm ơn anh.

– Đừng có cảm ơn anh, để xăng xe cho anh là được.

Thoại cười, song Tuyết Lan lại khóc. Cô hiểu rằng chỉ có như thế, An Bình mới quay trở lại với Lam Thảo và là người con có hiếu, cuộc tình giữa cô với anh sẽ là kỷ niệm đẹp mà Tuyết Lan suốt đời không quên.

Quả đúng là chần động, chỉ ba ngày Thoại đến và đưa Tuyết Lan, tại trường đã có nhiều tiếng xì xầm:

– Thấy không, con người thực dụng đó làm sao yêu anh Bình.

Dù anh có tài đẹp trai, nhưng con nhà nghèo. Đời bây giờ tiền là số một.

Tuyết Lan làm thỉnh leo lên xe của Thoại, cô còn ôm qua eo ếch Thoại, áp má vào lưng Thoại. Dù hiểu đây chỉ là kịch nhưng Thoại vẫn rung động, một cảm xúc rung động rất thật. Anh không yêu Tuyết Lan bằng cảm xúc đầu tiên, nhiều cuộc tình đã đi qua, không để lại ấn tượng sâu sắc, nhưng từ trong trái tim của Thoại, anh đang mơ một vòng tay, một mái ấm một đứa con bụ bẫm, người vợ yêu anh hết lòng.

Xéo bên kia đường, Mai Trinh cầm điện thoại lên bấm, cô chạy ù vào trong đưa cho Lam Thảo:

– Cậu mở ra xem, tình hết cỡ luôn! Cậu đưa cho anh An Bình xem!

Lam Thảo cười nham hiểm, lòng ghen tỵ và thất vọng trong tình cảm khiến cô thành con người xấu xa.

Cô cầm điện thoại đi tìm An Bình, đưa cho anh:

– Anh vì một con người vô chung vô thủy mà định bỏ hết luôn, cả buồn vui của mẹ mình cũng không màng, thật không đáng chút nào!

An Bình cau mày cầm điện thoại nhìn lên màn hình. Anh không tin Tuyết

Lan thay đổi tình cảm. Đây là chú vợ của Anh Kiệt, họ thân mật với nhau vì những mối quan hệ họ hàng thôi.

An Bình nghiêm mặt:

– Anh đã có quyết định, số tiền anh nợ gia đình em sau khi bán nhà anh sẽ trả.

Lam Thảo âm ức:

– Vậy tại sao anh nộp đơn nghỉ việc ở công ty của ba em?

– Anh muốn tự lập, tuy rằng không bao giờ anh quên những ưu ái của ba em dành cho anh.

– Nhưng em hỏi anh, anh vì con người này bỏ đi tất cả có đáng không? Con người này chưa gì đã quay lưng với anh, có ngày nào không đi với chú Thoại, sáng đưa đến chiều rước về, tối còn đi phòng trà đi nhảy đầm.

– Em nói thật không?

– Không tin anh cứ đi mà tìm hiểu.

Lam Thảo vùng vằng lấy lại điện thoại:

– Em muốn anh tỉnh ra, đừng hy sinh tất cả chỉ vì một cô gái không ra gì.

Lam Thảo bỏ ra về. An Bình ngồi tần ngần, rồi vọt chụp điện thoại điện cho Tuyết Lan:

– Alo ...

Giọng người đàn ông, Tuyết Lan nhận ra số điện thoại nên bảo Thoại trả lời. Thoại “alo” vào máy. An Bình cắn nhẹ môi:

– Tôi muốn gặp Tuyết Lan.

– Tuyết Lan hả, cô ấy bảo tôi nghe điện thoại giùm. Có chuyện gì không An Bình?

– Anh bảo cô ấy nghe điện thoại.

– Xin lỗi nhen. Sau này cậu đừng điện thoại cho Tuyết Lan nữa.

Thoại tắt máy. An Bình tức giận gọi lại, điện thoại của Tuyết Lan đã tắt máy. An Bình giận đến rung tay, Tuyết Lan đối xử với anh như vậy sao?

Đóng ngăn tủ lại, An Bình lao ra cửa anh đi tìm Tuyết Lan.

Chính Thoại mở cửa cho An Bình, An Bình xông vào ngay:

– Tôi muốn gặp Tuyết Lan.

Thoại phẩy tay. Tuyết Lan từ ghế đá vườn hoa bước ra, cô điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra:

– Có chuyện gì vậy anh Bình?

– Anh muốn nói chuyện với em.

An Bình xông lại, anh định nắm tay Tuyết Lan lôi cô đi, song cô lùi lại nép mình sau lưng Thoại:

– Có chuyện gì anh cứ nói ở đây đi. Bây giờ chuyện của em cũng là chuyện của anh Thoại, em nói hết với anh Thoại. Trước đây ...em thích anh Thoại, anh Thoại lại xem em như trẻ con, nên em phải cặp bồ với anh chọc tức anh

Thoại. Bây giờ anh Thoại hiểu tình cảm của em dành cho anh ấy nên ... em đành xin lỗi anh vậy.

An Bình sửng sốt:

– Anh không tin, em làm như thế này là để anh quay về với Lam Thảo có đúng không? Người anh yêu là em. Dù em có bỏ anh, anh cũng không thể trở lại với Lam Thảo đâu. Đừng có thử anh, anh không đủ sức để chịu mọi thử thách.

Tuyết Lan lạnh lùng:

– Em không thử anh mà là sự thật. Em không yêu anh, anh có quay lại với Lam Thảo hay không đó là chuyện của anh. Em cũng nghĩ ra rồi, anh Thoại là ông chủ một công ty, anh ấy là người chững chạc. Còn anh ...trẻ con nông nổi lắm, làm sao em có thể yêu một người như anh được. Anh đi về đi!

Không để cho An Bình nói lời nào, Tuyết Lan ôm qua người Thoại, kéo anh đi. Cô đi sát vào Thoại nũng nịu:

– Đó, anh muốn em dứt khoát với anh Bình, em đã nói thẳng với anh ấy rồi đó, tin em chưa?

– Tin.

Thoại hôn lên tóc Tuyết Lan, hai người âu yếm nhau như không có An Bình. An Bình đứng chết lặng, nếu không nghe và không thấy, không bao giờ anh tin Tuyết Lan lại phản bội anh. Tại sao chỉ mới có mười ngày mà cô thay đổi như chong chóng như vậy?

An Bình lên xe chạy đi, lòng anh tan nát vỡ vụn, Tuyết Lan ơi.

Anh không muốn tin em là con người thay đổi, em chỉ là đang lừa dối anh, lừa dối chúng mình có đúng không em?

An Bình đi rồi, Tuyết Lan buông Thoại ra. Cô đi lại băng ghế ngồi cảm lạnh như hóa đá An Bình đau khổ bỏ đi, còn cô có hơn gì anh, trái tim cô cũng tan nát bởi, dù vở kịch phụ tình này là do cô dựng nên.

Nhìn Tuyết Lan cảm lạnh đau khổ, trái tim Thoại thất lại đau đớn. Anh đã yêu một mối tình không được đáp lại và đang giúp cô phá tan hoang một tình yêu. Tình yêu là gì, sao chỉ mang đến cay đắng và đau khổ.

Tình Ngõ Phôi Pha

Chương 4

Một vật rơi nặng xuống, Tuyết Lan giật mình quay lại, cô sửng sốt khi nhận ra An Bình. Lấy lại bình tĩnh, Tuyết Lan đứng lên:

– Anh vào đây bằng cách nào vậy?

– Anh leo rào.

– Leo rào?

– Phải. Vì anh không tin em yêu anh Thoại. Em làm như vậy là để anh rời xa em. Em điên lắm, nếu như anh có đến với Lam Thảo thì không phải vì tình yêu. Tuy nhiên anh xác định không bao giờ anh đến với cô ấy.

– Vậy còn mẹ của anh, bà sẽ vì chuyện anh yêu em mà không chịu tiếp tục trị bệnh cho lành. Em không muốn anh là đứa con bất hiếu.

– Anh xa em chỉ là tạm thời, anh xin em đừng làm khổ anh.

Trái tim Tuyết Lan mềm xuống, bộ mặt của kẻ phụ tình giả tạo rơi ra, cô ngã vào vòng tay An Bình nức nở. Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô.

– Đừng thử anh, chúng mình tạm xa nhau mà thôi.

Đôi môi của hai kẻ yêu nhau khát khao tìm nhau, càng nghiệt ngã họ càng thấy mình yêu nhau hơn nữa. An Bình âu yếm để đầu.

Tuyết Lan ngả lên vai anh, anh cầm tay cô hôn thiết tha:

– Em hãy nhìn anh nè, anh không phải là người đàn ông dễ đầu hàng hoàn cảnh đâu. Anh thừa hưởng tính quyết đoán này của mẹ anh.

Tuyết Lan mỉm cười:

– Cho nên dám leo rào vào nhà người ta mà không sợ gì cả, lỡ như anh té ngã bị thương hay ba em gặp anh nói anh là ăn trộm thì sao?

Chắc ba cũng tha thứ cho anh vì anh chỉ ăn trộm mỗi trái tim của con gái ba.

– Anh đó, liều lắm!

– Nếu không liều, đêm nay anh sẽ rất đau khổ em hiểu không?

Còn em, em cũng đâu có vui đôi mắt khóc sưng bùm bụp lên nè:

Tuyết Lan then thùng giấu mặt vào vai áo An Bình. Anh ghì lấy cô:

– Chúng mình chỉ tạm thời không gặp nhau. Đừng để nghịch cảnh chia cắt chúng mình nghe em?

– Em hiểu rồi.

– Hứa với anh đừng để anh Thoại đưa đón em nữa.

– Nhưng mà anh vì em bỏ tất cả tương lai, em khó nghĩ lắm.

– Anh muốn tự lập. Anh tin là ông Lam Anh sẽ hiểu cho anh.

Đã làm lành nên Tuyết Lan mở cửa cổng cho An Bình, cô bịn rịn dặn dò:

– Chạy xe cẩn thận nghe anh.

– Còn em cũng nên vào nhà ngủ sớm hơn là ở ngoài vườn sương lạnh.

– Dạ.

An Bình lên xe đi, anh khẽ huýt sáo bài nhạc vui vẻ. Tình yêu thật tuyệt diệu, khi yêu nhau, mọi thứ như cái cây xanh lá tươi tốt, tình yêu của anh và Tuyết Lan sẽ đẹp như thế.

Vĩnh viễn anh yêu em, như yêu sự thật. Mỗi ngày em ơi. Cây đời nặng trĩu trái. Gió trong lá mùa thu rồi trở lại. Rào rào đôi ta tình ái muôn đời ...

An Bình vừa đến công ty, cô trợ lý của Tổng giám đốc Lam Anh gọi anh lại:

– An Bình! Có lệnh của Tổng giám đốc gọi anh đó?

An Bình vui vẻ:

– Tôi lên ngay.

Cất cặp da hồ sơ vào ngăn tủ, An Bình đi lên phòng Tổng giám đốc gõ cửa.

– Vào đi!

An Bình đẩy cửa bước vào lễ phép chào:

– Thưa, Tổng giám đốc gọi.

Ông Lam Anh chỉ vào chiếc ghế đối diện bảo:

– Cậu ngồi đó đi!

Cầm tờ đơn xin nghỉ việc của An Bình, ông trả lại:

– Tôi không chấp nhận đơn xin nghỉ việc của cậu đâu. Cậu muốn trả nợ cho tôi và sau đó không mang ơn nghĩa của tôi nữa chứ gì?

An Bình ấp úng:

– Thật ra, cháu cũng định ra ngoài mở gian hàng nho nhỏ ...

– Cậu chưa bán được nhà đã xin nghỉ làm. Bán căn nhà đâu phải nói là bán được. Hơn nữa, theo như giám đốc bệnh khoa tim mạch nói, tuy đã giải phẫu đóng van tim cho mẹ cậu, nhưng chưa hẳn bà ấy đã hoàn toàn bình phục, mỗi tháng phải đi tái khám lại. Mẹ là chỗ dựa cho cậu, cậu không nên phiêu lưu mạo hiểm khi muốn làm cái gì đó. Hơn nữa, hãy phân biệt công và tư, chuyện con gái tôi yêu cậu, hay vợ tôi có lời lẽ nào đó không đẹp cậu cứ xem như “pha” đi. Tôi đâu có ngược đãi cậu.

An Bình cảm động cúi đầu:

– Vâng.

Xé tờ đơn xin nghỉ việc của An Bình, ông Lam Anh đứng lên:

– Tôi trọng dụng tài năng của cậu và sẽ giúp đỡ cậu phát huy tài năng, đừng làm mai một chỉ vì chuyện tình cảm.

– Dạ, cháu rõ rồi.

– Chiều nay nếu rảnh, bác cháu mình đi nhậu một chầu nghen!

– Dạ.

An Bình từ giả ông Lam Anh, quay về phòng làm việc. Trước tình cảm nồng hậu ông Lam Anh dành cho mình, An Bình thật khó xử anh cũng còn gánh nặng trên vai của mình:

bệnh tình của mẹ, không cho phép anh có quyền sống theo ý muốn của mình. Tuyết Lan yêu anh, cô sẽ hiểu và chờ anh. Ngày mai trời lại sáng chứ, lẽ đâu mãi tối tăm.

Trời hôm nay mưa nhiều hay rất nắng Mưa tôi chả về bong bóng vỡ đầy tay Trời nắng ngạt nào ...tôi ở lại đây Tôi phải đợi như là tôi đã hẹn ...

Tiếng đàn buồn quá, Tuyết Lan ngỡ ngàng đi tới. Cô nhìn thấy Thoại với cây đàn, anh đàn miên man, âm thanh réo rắt u hoài và chừng như quên những gì xung quanh mình.

Chợt, Thoại ngừng đàn quay lại:

– Em mới đến. Tìm anh có chuyện gì không?

– Dạ Không. Mà có, em muốn nói lời cảm ơn anh.

– Có gì đâu cảm ơn. Thật ra màn kịch của anh và em cũng sớm bị An Bình biết. Bây giờ hai người làm lành với nhau, vui rồi phải không?

– Dạ. Anh ấy cũng đã ở lại công ty, tâm tư thoải mái. Có điều là chúng em chỉ thỉnh thoảng liên lạc bằng điện thoại, chứ không gặp nhau:

– Như vậy cũng tốt. Đâu phải gặp nhau mỗi ngày hay gần nhau mới là yêu nhau. Anh cũng sắp đi xa thành phố rồi.

Tuyết Lan kêu lên:

– Anh Thoại đi đâu?

– Anh lên Tây Nguyên. Vườn cà phê trên đó cần có anh, có lẽ lâu lắm mới về thành phố và khi em cần, anh không có mặt cho em nhờ cậy đâu đó.

Tuyết Lan cười nhẹ:

– Như vậy khi em muốn đi đâu đó thư giãn, em có thể lên chỗ anh chơi chứ gì?

– Được, nếu em muốn. Có lẽ vài hôm là đi chúc em và An Bình vui nhé.

– Cảm ơn anh. Anh đàn tiếp cho em nghe với. Anh đàn hay ghê, nhưng tiếng đàn nghe như lời tâm sự buồn vậy.

– Thì anh đang buồn mà, tâm sự của một người sắp rời xa thành phố, đi mà không biết có ai nhớ mình không.

– Nếu không có ai nhớ anh Thoại, em nhớ cho.

Một câu nói đùa, hai người cùng cười, nhưng trong lòng Thoại lại muốn nói, anh đang rất mong điều đó là sự thật. Anh đi để chạy trốn em, những ngày được đưa đón em, anh thật hạnh phúc, mang tâm trạng của kẻ đang yêu, dù anh biết đó chỉ là kịch, trái tim của em chỉ có mỗi một An Bình.

Những lời tâm sự buồn nào lòng đó chỉ có trong trái tim Thoại, mà không thốt thành lời Thoại so lại phím đàn, bàn tay anh dạo nhẹ lên phím.

Có phải rằng tôi chưa được quen Làm sao buổi sáng đợi chờ em Hay từng hơi thở là âm nhạc Đàn xuống cung trầm, mắt nhớ thương ...

– Buồn quá anh Thoại.

Tuyết Lan tự nhiên tựa cằm vào cánh tay Thoại, một sự gần gũi tin cậy. Sao mà Thoại thèm đặt tay lên mái tóc dài và ôm cô vào lòng. Nhưng anh chỉ có thể ngồi đàn với bao cảm xúc, và mong cho thời gian dừng lại để anh mãi được như thế này. Ngày mai tôi đi xa, có ai còn nhớ đến tôi, hay người sẽ quên như quên một con đường mình đã đi qua và không cần phải nhớ.

Hú ... hú ... hú ... Tiếng còi xe chữa lửa vang lên ghê rợn. Tuyết Lan thảng thốt ngồi ngay lại:

– Anh Thoại, gì vậy?

Tiếng còi xe chữa lửa, có lẽ là cháy ở đâu đó.

Tuyết Lan nhăn mặt:

– Em rất dị ứng với tiếng còi xe chữa lửa, nghe ghê ghê như thế nào ấy.

Tiếng xe chạy vào, Anh Kiệt và Như Hảo kêu lên:

– Cháy ghê quá! Ngoài đường nghẹt cứng.

Tuyết Lan đứng lên:

– Cháy ở đâu vậy chị?

– Công ty viễn thông LT, cháy tại tổng công ty:

– Tổng công ty?

Tuyết Lan kêu khê. Đó là nơi làm việc của An Bình. Cô chạy vụt ra cổng, Anh Kiệt gọi giật.

– Em chạy đi đâu vậy Lan?

Anh Kiệt không hiểu, nhưng Thoại hiểu, anh chạy theo:

– Tuyết Lan, chờ anh lấy xe, anh đi nữa!

Tổng công ty LT đang nằm trong biển lửa. Khói bốc cao ngùn ngụt., Lam Thảo gào thét đòi xông vào, người ta phải giữ chặt cô lại.

Lam Thảo hét lên như người điên:

– Ba ơi! Anh Bình ơi, ra mau đi!

Thoại và Tuyết Lan chạy bộ đến, hai người không vượt qua được rào cản của nhân viên chữa cháy.

Từ trong biển lửa và khói đen nồng nặc, An Bình đang cõng ông Lam Anh chạy ra, Đuối sức, anh té quy xuống, cố để ông Lam Anh ngã trên người mình.

– Ba! Anh Bình ...

Lam Thảo nhào đến, cô ôm lấy ông Lam Anh nức nở. An Bình còn cố mở mắt ra nhìn lần nữa rồi mới ngất đi. Tuyết Lan cũng quên hết ty hiêm, cô và Thoại cùng xông đến cổng chỗ An Bình vực anh lên xe cứu thương ...

An Bình cùng ông Lam Anh đều bị bỏng, nhưng người bị bỏng nhiều nhất là ông Lam Anh vì ông cố cứu lấy tài liệu hồ sơ.

Cả hai nằm trong phòng hồi sức, sức khỏe ông Lam Anh suy kiệt trầm trọng.

Bác sĩ trưởng khoa cố an ủi bà Lam Anh:

– Chúng tôi sẽ hết sức cố gắng, tuy nhiên người gia đình cần chuẩn bị tâm lý, căn bệnh cao huyết áp của ông Lam Anh tái phát cùng căn bệnh tiểu đường, nên tình trạng sức khỏe không mấy khả quan.

Lam Thảo khóc òa, cô quỳ dưới chân cha mình:

– Ba ơi! Ba phải khỏe nhen ba. Con và mẹ không thể thiếu ba.

An Bình vừa tỉnh dậy, đòi ngồi xe lăn qua thăm ông Lam Anh.

Điện tâm đo nhịp thở của ông Lam Anh cứ yếu dần. Lam Thảo nức nở:

– An Bình! Anh nói đi, ba em sẽ bình phục lại phải không anh?

Tại sao lúc đó anh không lôi ba em đi vậy?

An Bình nghẹn ngào:

– Anh không nghĩ là ông chủ tịch còn ở trong phòng. Anh đã chạy xuống lầu hai, chừng nghe tiếng kêu anh mới quay ngược lại, phòng ông chủ tịch cửa tự động, khi cháy mất điện, cửa đóng lại hết, anh phải tìm cái ghế sắt đập cửa kính mới xông vào cứu được.

– Ừ ...ừ ...

Tiếng rên khẽ. Bà Lam Anh và Lam Thảo mừng rỡ:

– Mẹ! Ba tỉnh rồi kìa!

– Em gọi bác sĩ mau lên.

– Dạ.

Nhưng ông Lam Anh kêu khẽ:

– Đừng ...

Bà Lam Anh khóc nức nở:

– Ông tỉnh rồi, ông tỉnh rồi ...

– An ... Bình ...

– Dạ.

An Bình vội lăn bánh cho chiếc xe của mình sát vào giường ông Lam Anh.

Ông mở mắt ra, đôi mắt sáng tinh anh của giây phút cuối cùng, ông kêu thào:

– Cậu hãy ... thay tôi lo cho mẹ con nó, bảo bọc Lam Thảo ... suốt đời ... Hứa với tôi đi!

An Bình bật khóc:

– Dạ, cháu hứa.

– Lam Thảo!

– Dạ, con đây.

Ông Lam Anh yếu đuối bàn tay Lam Thảo đặt vào tay An Bình:

– Ba ... giao con cho An Bình. Bà ...ở lại ...giữ gìn ... sức khỏe ...

Bàn tay ông buông tay Lam Thảo, mắt hướng vào bà Lam Anh, ánh mắt đau đớn rồi từ từ khép lại.

Lam Thảo gào lên thất thanh:

– Ba ơi! Đừng bỏ con ...

Bà Lam Anh ngã quỵ xuống nền gạch lạnh, bà không chịu nổi sự nghiệp trong phút chốc tan tành và cả người chồng thân yêu cũng vĩnh viễn ra đi ...

Còn An Bình cứ ngồi chết lặng, biến cố xảy ra bất ngờ, trong phút chốc bỗng đâu biến thành biển cả tang thương.

Bà Lam Anh nghiêm mặt nhìn An Bình:

– Cậu nghĩ như thế nào về lời trời trăng của ông tổng?

An Bình cúi đầu:

– Dạ, cháu sẽ nhanh chóng tiến hành thủ tục để lãnh tiền bảo hiểm, gây dựng lại công ty. Cháu sẽ cố gắng hết sức bằng khả năng của cháu, cùng mọi người khắc phục lại hậu quả.

– Có lẽ cậu cũng hiểu là ông nhà tôi giao Lam Thảo lại cho cậu, không đơn giản như giao việc công ty?

– Dạ cháu hiểu ạ.

– Dù sao tôi cũng không ép cậu phải làm theo lời trối trăng của người đã khuất.

Trong hoàn cảnh này tôi và cả Lam Thảo đều đau khổ suy sụp.

Tôi có thể dũng cảm vượt qua, nhưng còn Lam Thảo nếu mất cậu, nó chịu không nổi.

Chỉ nói như thế, bà Lam Anh bỏ đi ra ngoài. An Bình ngồi sững người ra. Sao anh không hiểu lời trối trăng vừa buộc chặt cuộc đời anh vào Lam Thảo. Nếu không có lời trối trăng kia, anh cũng không có quyền nghĩ đến hạnh phúc riêng tư của mình. Mẹ con Lam Thảo bây giờ chỉ biết trông cậy vào anh.

Bà An Hạ thở dài:

– Làm người khi hoạn nạn cùng có nhau mới quý. Trong hoàn cảnh này, dù muốn hay không, con cũng phải cố gắng hăng hết sức mình trả ơn nghĩa nghen con.

– Dạ, con hiểu rồi mẹ.

Phải đợi cho bà An Hạ đi rồi, Tuyết Lan mới dám vào thăm An Bình. Những vết phỏng trên người An Bình hôm nay đã kéo da non, sức khỏe bình phục tám mươi phần trăm. Tuyết Lan đặt bịch trái cây lên bàn, cô ân cần ngồi xuống bên cạnh An Bình:

– Anh nghe khỏe chưa?

An Bình gật đầu:

– Anh khỏe nhiều rồi, chắc là ngày mai xuất viện.

– Anh chưa xuất viện em cũng thấy anh quay ngược quay xuôi rồi.

– Anh lo thủ tục để lãnh tiền bảo hiểm. Mẹ con Lam Thảo xưa nay mọi thứ phó thác cho ông Lam Anh, nên khi ông mất họ hoàn toàn hụt hẫng. Em đến thăm anh được rồi, còn mua trái cây chi vậy?

– Có gì đâu, anh bị như vậy em lại chẳng giúp gì được cho anh.

– Em đến thăm anh là quý rồi. Anh Thoại có nói là anh có quen bên bảo hiểm, anh sẽ giúp anh mau chóng hoàn tất thủ tục lãnh tiền bảo hiểm. Em và anh Thoại là những người bạn đáng quý của anh.

An Bình nhìn lên mặt người yêu, anh biết những lời anh sắp nói ra đây có thể làm cho Tuyết Lan đau đớn, và chính anh cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng không thể không nói:

Anh và Tuyết Lan có duyên mà không nợ.

– Lan nè! Nếu như mẹ anh có gặp em nói lời gì, em cũng đừng buồn nghe em.

– Dạ, không có đâu anh. Mà bác đâu có nói gì, em cũng cố tránh để bác

không trông thấy em.

– Tội nghiệp cho em, tại anh mà em phải khổ sở như vậy.

– Có gì đâu anh, như anh nói đã yêu nhau thì nghịch cảnh nào cũng cố gắng vượt qua.

Tim An Bình đau nhói. Anh muốn ôm Tuyết Lan vào vòng tay mình, song anh cố dần lại:

– Lan, anh muốn ... mình chia tay.

Tuyết Lan ngỡ ngàng:

– Tại sao chia tay, anh hiểu lắm em cái gì chẳng?

– Không, anh biết em rất yêu anh, nhưng anh thì không thể yêu em được nữa.

Tuyết Lan run lên, giọng cô nghẹn lại:

– Có phải vì lời hứa với ba Lam Thảo không anh?

– Anh xin lỗi em, anh cũng rất đau khổ khi nói lời chia tay với em. Nhưng giá như ba của Lam Thảo còn sống, anh không phải khổ tâm. Đàng này ... mang ơn người thì phải trả, mạng sống của mẹ anh cũng do họ giúp mẹ anh mới còn sống. Anh không thể làm gì khác hơn.

Tuyết Lan ngồi chết lặng. Cô không thể ngăn cản An Bình trả ơn, mẹ con Lam Thảo đang rất cần An Bình. Còn cô chỉ có tình yêu, tình yêu chưa đủ lớn để giữ chân An Bình.

An Bình nghẹn ngào:

– Tuyết Lan! Anh xin lỗi, em hãy quên anh đi. Anh biết anh Thoại rất yêu em, anh hy vọng ...

– Anh đừng nói gì cả, nếu chọn anh Thoại, em đã chọn anh ấy rồi.

Tuyết Lan hít một hơi mạnh sâu cho dòng nước mắt đau khổ chảy ngược vào lòng:

– Anh yên tâm, em sẽ không sao. Anh cũng chẳng có lỗi gì với em cả. Khi chúng mình yêu nhau, tình yêu đã dần vật ngang trái.

Em mãi là kẻ thứ ba, và bây giờ người rút lui là em.

Tuyết Lan đổi giọng vui vẻ:

– Em gọt táo cho anh ăn nhé! Không là người yêu của nhau, chúng mình vẫn là bạn mà phải không anh?

Tuyết Lan mở tung giỏ quà ra, cô chọn trái táo ngon nhất, lấy con dao gọt trái cây trên bàn gọt. Những nhát dao trên trái táo ngọt xót như mũi dao rạch tan nát trái tim Tuyết Lan.

– Ái!

Lưỡi dao bén cửa nhẹ vào tay Tuyết Lan, máu tứa ra. An Bình giật mình lo sợ.

– Lan!

– Em không sao, tại em không cẩn thận. Để em đi rửa tay!

Tuyết Lan chạy vụt ra ngoài, cô nhìn ngón tay bị đứt của mình rồi vụt khóc nức nở. Từ đây thôi đôi ngả phân ly, anh sẽ là của ai đó. Còn em, đường đi từ nay thênh thang một mình.

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai Tuyết Lan, cô giật mình quay lại.

Là mẹ của An Bình, bà An Hạ.

Tuyết Lan đáp ứng:

– Bác!

Đưa cho Tuyết Lan khăn lau nước mắt, bà An Hạ thương hại:

– Bác biết cháu và An Bình yêu nhau. An Bình còn muốn cưới cháu làm vợ, nhưng vì bác nó đành đổi ý. Tuy vậy, bác biết nó vẫn yêu cháu. Còn bây giờ ...mọi thứ đã đổi khác. Nếu như Lam Thảo vẫn là người giàu có và còn ông chủ tịch, bác sẽ không ngăn cản nó yêu cháu. Làm người sống phải lấy đạo nghĩa làm đầu, cho nên bác xin cháu hãy chấp nhận cuộc chia tay này.

Tuyết Lan nức nở:

– Con sẽ chia tay bác ạ. Nhưng con yêu anh Bình là thật.

– Bác biết.

Bà nhẹ ôm Tuyết Lan vào lòng. Tuyết Lan khóc sùi sụt, sao cô thêm có một vòng tay của mẹ ủ ấm cô trong lúc đau khổ này đến như thế.

Hai mắt Tuyết Lan sưng húp, sự hồn nhiên đành hanh vốn có cũng không còn. Thoại nhìn Tuyết Lan mà đau lòng. Ý định đi Pleiku để chăm sóc quản lý vườn cà phê cũng không còn, anh hiểu lúc này Tuyết Lan cần anh, dù cô không nói lời nào cả, nhưng anh mới chính là chỗ dựa cho cô. Dù anh trai hay người cha hết lòng thương yêu Tuyết Lan cũng không dễ dàng chia sẻ được.

Thoại đưa cho Tuyết Lan bịch trái bòn bon mà cô thích:

– Cho em đó. Anh thích nhìn thấy em chua ngoa dữ dằn hơn là một Tuyết Lan người lớn, trầm mặc. Tuyết Lan cầm bịch trái cây, cô cười gượng đùa:

– Em lớn rồi, năm thứ tư đại học rồi còn gì nữa. Có ăn hết bịch trái bòn bon này thì em cũng không dữ dằn như hồi trước được.

Song anh tin đi, người ta nói “sông núi dễ đổi bản tính khó dời” mà.

– Anh cũng hy vọng như vậy.

– Anh ăn cùng với em nghen.

Tuyết Lan mở bịch ni lông, cô chọn một chùm trái bòn bon ngon nhất đưa cho Thoại. Thoại mỉm cười cầm lấy. Những ngày này anh và cô thật gần gũi nhau. Anh lặng lẽ làm người anh, người chú quan tâm và chia sẻ với cô.

Những điều thâm kín khó chia sẻ với bất kỳ ai, vậy mà cô đã chia sẻ với anh tất cả.

Nếu như nhờ sự chia sẻ mà vơi đi ít nhiều u uẩn trong lòng Tuyết Lan, thì Thoại lại thêm lặng trong đau khổ. Anh đã yêu một người, người anh yêu

đang đau khổ vì kẻ khác.

– À ...Sắp hè rồi, em có muốn đi lên vườn cà phê của anh chơi không? “Đi đi cho biết đó biết đây, ở nhà với cha mẹ biết ngày nào khôn”.

Câu nói nửa đùa nửa thật của Thoại làm Tuyết Lan phì cười:

– Không muốn đi mà nghe anh nói cũng muốn đi.

– Vậy thì đi nghen? Em cười nụ cười của em rất đẹp, còn khóc hã, xấu ời là xấu.

Tuyết Lan chớp mắt:

– Anh định chọc em cười hã? Ủ, em sẽ cười chứ không khóc nữa. Khóc bị anh chê xấu ời là xấu sao. Nhưng ngày nào đi hã anh Thoại?

– Mai đi! Em chuẩn bị quần áo, anh đánh xe lại rước. Cứ đi chơi thoải mái, ba em không buồn đâu, ở nhà đã có Anh Kiệt và Như Hảo.

Tuyết Lan vụt cầm tay Thoại:

– Anh Thoại, cảm ơn anh nghen.

Thoại nhăn mặt:

– Sao khi không lại cảm ơn anh?

– Nhờ có anh, những ngày này em vượt qua được đau khổ. Em sẽ quên được anh Bình, anh ạ.

– Ủ. Em nên nhớ những gì của mình là của mình. Còn không phải dù có núm núm rồi cũng tan vỡ. Thật ra, anh hiểu là phải chia tay với em, An Bình cũng đau khổ lắm.

Tuyết Lan lảng ra:

– Ăn bòn bon đi anh. À, hay là để em đi thay quần áo, anh đưa em đi mua một ít đồ, chuẩn bị ngày mai lên trại cà phê của anh nghen.

– Đợi em năm phút!

Thoại mỉm cười nhìn theo. Anh muốn nói là nếu phải đợi Tuyết Lan cả đời anh cũng đợi, đừng nói là năm phút. Nhưng điều thầm kín ấy, Thoại chỉ nói cho tiếng lòng mình nghe. Tuyết Lan vẫn xem anh như là “bậc trưởng thượng” của cô.

Tuyết Lan trở ra gọn gàng trẻ trung trong chiếc áo thun màu trắng, quần Jeans đen, mái tóc cột gọn lại.

– Đi anh Thoại.

Thoại đứng lên đi ra xe, anh đùa:

– Đi đường nào đây bà chủ?

– Đi thẳng đi! Anh Thoại này, đường cong, đường thẳng cũng đi đến đích phải không anh?

– Ủ, nhưng đường cong sẽ xa hơn.

– Còn đường thẳng mau đến và sẽ có những cuộc chia ly.

Thoại ngồi lên xe nổ máy chờ Tuyết Lan ngồi lên mới cho xe chạy đi. Anh ngậy ngậy bởi mùi hương thoang thoảng, mùi hương từng đưa anh vào

mộng, giấc mộng ngọt ngào hạnh phúc. Khi tỉnh giấc chỉ có mình anh với căn phòng rộng đơn côi. Bao giờ thì em quên An Bình để hiểu rõ, có một người yêu em nhiều hơn An Bình.

Hai người mua mấy món đồ xong, Tuyết Lan đòi đi nghe nhạc, nhưng vừa quay ra, cô sững sờ đứng lại. An Bình đi với Lam Thảo, họ mua nhiều món, xách linh kinh. Nhìn thấy Tuyết Lan, Lam Thảo cười, nụ cười không mấy thân thiện:

– Cậu và anh Thoại đi phố mua sắm đấy à? A, nhân tiện đây Thảo cảm ơn anh Thoại đã giúp đỡ nhanh chóng lãnh tiền bảo hiểm.

Thoại cười:

– Có gì đâu, bạn bè khi hữu sự phải giúp nhau mà:

– Tụi em định tháng sau đính hôn và đăng ký kết hôn, để anh An Bình có đầy đủ tư cách pháp nhân thay ba em. Ngày lễ đính hôn, anh và Tuyết Lan nhất định phải có mặt nghe.

Thoại gật đầu:

– Sẽ có mặt. Nhưng cũng không hứa trước nghe, ngày mai anh và Tuyết Lan đi Pleiku có lẽ cũng đến hết hè mới về Sài Gòn.

– Vậy thì chúc hai người hạnh phúc.

– Cảm ơn.

Cuộc đối mặt chỉ có Thoại và Lam Thảo nói với nhau, đầu đuôi An Bình vẫn im lặng anh và Tuyết Lan tránh nhìn nhau, đã nói lời chia tay mỗi người một con đường để đi, nhưng sao gặp lại lòng đau đớn mãi không thôi.

– An Bình!

Lam Thảo giậm chân khó chịu. Cô nhận rõ ra sự đau khổ của An Bình khi nhìn thấy Tuyết Lan và Thoại.

– Anh đang đau lòng vì Tuyết Lan cặp với anh Thoại đúng không?

An Bình lắc đầu:

– Anh và Tuyết Lan đã chia tay, cô ấy có cuộc sống của cô ấy.

Lam Thảo hậm hực:

– Rõ ràng anh đang đau lòng còn chối. Vậy thì cứ bỏ em đi, mặc kệ em.

– Sao em lại nói như vậy, chúng ta sắp đính hôn, có nghĩa sẽ là vợ chồng, anh mặc kệ em sao được.

Lam Thảo dịu lại. Cô biết nếu mình quá đáng, An Bình có thể bỏ cô. Anh phải chia tay với Tuyết Lan vì lời hứa với ba cô, cô đã có anh và cũng hiểu rằng muốn trái tim anh trọn vẹn cho cô là điều không thể. Cô dịu dàng vào cánh tay anh:

– Em biết không nên ghen, nhưng khi đã yêu, em muốn anh hoàn toàn là của em.

– Em hãy cho anh thời gian. Hơn nữa, em thấy đó, công ty đang khắc phục lại mọi thứ, anh cũng chưa quen với việc điều hành một công ty lớn.

Lam Thảo đứng yên. Biết như thế sao cô vẫn ghen ghen như thế nào ấy. Anh đối xử với cô dịu dàng quan tâm lo lắng, nhưng vẫn thiếu điều cô mong ước tình yêu.

Đã đi xa rồi, Tuyết Lan vẫn không sao bình tĩnh được, chưa xót cứ trào dâng lên trong lòng cô. An Bình và Lam Thảo sắp đính hôn, họ sẽ là của nhau, còn cô và anh mãi mãi trở thành người xa lạ.

Thoại nghiêng người ra sau vì sự im lặng của Tuyết Lan:

– Em không sao chứ Lan?

– Dạ em không sao.

Giọng Tuyết Lan nghên nghẹn, có nghĩa cô đang khóc. Thoại lắc đầu:

– Em đang khóc chứ không sao gì nữa.

Nỗi đau như òa vỡ, Tuyết Lan gục đầu vào lưng Thoại:

– Em khóc lần này nữa thôi.

– Vậy thì em hãy khóc và cố quên đi.

– Anh đang chạy xe đi đâu vậy?

– Thì về nhà.

– Em chưa muốn về. Lúc này anh và em nói là đi uống cà phê và nghe nhạc mà.

– Ừ, thì đi! Anh có bao giờ không chiều em đâu.

– Nếu không có anh, em sẽ rất cô đơn anh Thoại ạ.

Hai tay Tuyết Lan ôm vòng qua bụng Thoại, đầu cô tựa vào lưng anh tin tưởng. Thoại lặng người, anh chỉ còn biết điều khiển xe chạy đi trên đường. Mong rằng nỗi đau đi qua và Tuyết Lan sẽ quên được An Bình.

Tình Ngộ Phôi Pha

Chương 5

Tuyết Lan kêu lên thú vị khi nhìn những cây cà phê trái oằn cành, những trái cà phê chín màu đỏ ửng.

– Đẹp quá anh Thoại!

Cô dang hai tay ra hít mạnh mùi hương ban mai trong lành của vườn cà phê vùng cao nguyên.

Thoại xúc động, anh như thấy lại Tuyết Lan của ngày đầu mới biết cô, hồn nhiên ngây thơ. Tuyết Lan chạy đi trong vườn cà phê, cô vụt kêu lên và quay lại ôm chầm lấy Thoại

– Ghê quá!

– Gì vậy

Thoại cười khì vì trước mặt hai người là con kỳ nhông màu vàng, nó đang ngóc đầu lên nhìn cả hai.

– Con kỳ nhông có gì phải sợ đầu Dân nhậu còn bắt nó nướng vàng nhậu với rượu đế đó, ngon tuyệt vời luôn.

Tuyết Lan nhăn mặt:

– Anh Thoại cũng nhậu rồi hả?

– Ừ.

– Ghê quá! Em mà ăn vào ới chết luôn.

– Không đâu, khi nướng lên mùi thịt chín thơm phức luôn.

Chịu! Em vừa thấy nó đã sợ muốn chết, ăn gì nổi mà ăn.

Nói xong mới nhớ mình đang ôm Thoại, Tuyết Lan xấu hổ buông ra. Thoại cũng ngượng ngập không còn thấy tự nhiên, họ đang thật gần gũi nhau. Anh hiểu rõ lòng mình, còn cô thì vẫn cứ vô tình.

Đầu vườn trên, toán công nhân hái cà phê đùa ôn ào, những gùi cà phê đầy trái cà phê chín đỏ.

Tuyết Lan lấy một gùi đeo vào mình, cô cười tinh nghịch:

– Anh Thoại! Em hái cà phê ghen!

– Được, nếu em thích.

Thoại cũng hái cà phê, anh hái thành thạo nhanh lẹ thoăn thoắt, không mấy chốc gùi cà phê của anh đầy, trong lúc gùi của Tuyết Lan mới có một phần ba. Anh an ủi:

– Tại em chưa quen. Quen rồi hái cũng nhanh như anh vậy

– Anh bắt đầu hái cà phê từ khi nào?

– Năm anh hai mươi tuổi.

– Có nghĩa đã mười năm. Như vậy còn lâu lắm em mới được như anh.

– Khi nào em muốn nhập tịch làm dân cao nguyên, lúc đó em hái mới nhanh.

– Về đây em thấy lòng mình thanh thản, người dân ở đây không mấy bon chen như dân thành phố.

– Vậy thì ...ở luôn đây đi.

Lúc đó câu này, mắt Thoại như sáng lên tia lửa. Tuyết Lan cắn nhẹ môi quay đi. Cô biết Thoại yêu cô, nhưng cô vẫn chưa quên được An Bình. Cô chỉ có thể xem anh như người bạn tri âm tri kỷ chia sẻ với cô những buồn vui mà thôi.

Bất chợt Thoại, Tuyết Lan cũng hái nhanh. Bàn tay cô đen bầm vì trái cà phê. Cô cười đưa hai tay ra:

– Em sẽ làm áo anh bầm như bàn tay e nè.

– Ý ẹ!

Thoại nghịch ngợm quẹt tay mình vào má Tuyết Lan thành một đường dài đen bầm.

Anh cười phá lên:

– Có một con miu đề râu, đẹp ời là đẹp!

– Dám chọc em hả?

Tuyết Lan rượt đuổi theo Thoại, cô quẹt bàn tay đơ vào mặt anh, hai người cùng mặt đen bần như nhau. Buồn cười quá, Tuyết Lan cười phá lên, tiếng cười trong trẻo mà lâu lắm rồi Thoại mới nghe Anh rung động cả cõi lòng, chỉ cần Tuyết Lan vui là anh vui

Mười một giờ trưa, công nhân hái cà phê nghỉ tay ăn cơm, cùng ngồi ăn trên tấm đệm trải rộng trên mặt đất. Cơm ăn với canh su hào nấu thịt, cả biển chiên. Chưa bao giờ Tuyết Lan ăn ngon miệng đến như vậy, cô ăn liền đến ba chén. Cô đưa cho Thoại xem cái chén không.

– Em ăn nhiều ghê chưa, anh lo mau đuổi em về Sài Gòn đi

– Đâu có sao anh sẵn sàng nuôi cơm em mà. Nhưng cô công nhân này anh không trả lương đâu

Chú Tư quản lý cười góp lời vào:

– Cô cậu thật xứng đôi Cậu Thoại ời, xong mùa cà phê này cưới vợ đi! Năm nay ba mươi rồi còn gì, ai đòi cháu có chồng rồi, còn chú vẫn mình ên.

Tuyết Lan đỏ mặt cúi đầu Còn Thoại ngậm thích thú:

– Chú thấy xứng đôi lắm hả?

– Xứng lắm! Ông bà cứ than cậu đã ba mươi còn chưa chịu cưới vợ.

– Tại người ta chưa chịu ưng làm sao cưới

–Ồ! Đời bây giờ các cô thích yêu nhau hơn là cưới nhau, sợ mau có con phải vất vả.

Tuyết Lan đứng lên bỏ đi ra lu nước múc nước uống, Thoại đi theo:

– Giận à? Chú Tư vô tình thôi, tưởng anh và em cặp bồ.

– Đâu có giận anh. Tại sao phải giận khi anh là người bạn lớn của em.

– Đi uống cà phê với anh đi

Thoại tự nhiên nắm tay Tuyết Lan đi, cô đi theo anh. Sao cái cảm giác tin cậy cứ lớn dần trong cô. Anh là người từng trải và bản lĩnh, cô còn muốn gì hơn, khi có một người luôn vì mình, thương yêu, chiều chuộng mình. Cô sẽ quên An Bình ...Có lẽ những ngày này An Bình bận rộn việc công ty và cả công việc hôn nhân của anh với Lam Thảo cũng nên.

– Anh Thoại! Anh Thoại!

Tiếng đập cửa gọi Thoại lúc nửa đêm, anh choàng dậy đi ra mở cửa:

– Có chuyện gì vậy chú Tư?

– Bên đồn điền cao su, bọn thằng Long vào chặt phá cây cao su

Cậu mau ra đó đi!

– Được chú chuẩn bị xe, báo đội bảo vệ đi theo nữa

– Dạ.

Thoại quay vào mặc áo đi rừng, chân đi ủng, mang theo cả súng săn.

Tuyết Lan lo lắng:

– Có nguy hiểm lắm không anh Thoại?

– Không đâu, em ở nhà cứ ngủ. Có lẽ đến sáng anh mới về. Nhớ đóng cửa cẩn thận, chừng nào anh về gọi cửa hãy mở!

– Dạ.

Ba chiếc xe Jeep và gần hai mươi người lên đường. Tuyết Lan không yên lòng chút nào, cô từng nghe có những cuộc đổ máu như vậy và thậm chí còn chết người, bọn ăn cắp mủ cao su vẫn không ngừng hành động côn đồ của chúng. Mọi điều của cô đều được anh chia sẻ, nhưng những gì của anh cô chỉ biết đứng bên ngoài nhìn mà thôi

Xe đến đầu vườn cao su, Thoại cho ba chiếc xe Jeep pha đèn sáng lên, bọn người của Long chẳng những không dừng tay, còn khêu khích:

– Bọn tao cứ chặt phá cây sao su đó, mày làm gì tao?

– Nếu đặt anh vào trường hợp của tôi, trồng cao su mười năm, đến ngày thu hoạch được, có người trộm cắp mủ và phá rừng cao su của mình, anh có đau lòng không?

– Tao chẳng đau lòng gì cả.

– Tôi đề nghị anh không được phá vườn cao su của tôi, nó là công sức và tài sản của tôi.

– Nếu tao cứ làm, mày làm gì tao?

Tên Long ngang nhiên hét:

– Bọn chúng mày cứ chặt, đũa nào xông vào cản, chém nó cho tao

Cả bọn ùn ùn chặt phá.

Đoàn ...Phát súng bắn chỉ thiên. Một đoàn xe kiểm lâm cùng công an địa phương vào bọn Long vất vả chạy toán loạn. Nhóm công an vây siết bên ngoài bắt gọn. Còn lại Long, hắn chưa chịu thúc thủ, rút cây súng sẵn nhằm ngay Thoại mà bắn:

– Tao cho mày biết có thua tao cũng làm giết.

Bất thành lĩnh nên Thoại hứng ngay viên đạn vào vai mình. Anh đau đớn ôm vai quy xuống. Nhóm công an phải nã súng vào chân Long mới bắt được anh ta ...

– Cô Tuyết Lan! Cô Lan ...

Tiếng đập cửa cùng giọng hét hoảng đánh thức Tuyết Lan, cô vội chạy đi mở cửa:

– Có chuyện gì vậy chú Tư?

– Cậu Thoại bị bắn, đã chở vào bệnh viện mất nhiều máu lắm.

Tôi đưa cô đi lo giùm cho cậu Thoại. Cô lấy quần áo cho cậu nữa nhen!

Tuyết Lan quỳnh quàng lấy cho Thoại bộ đồ. Còn phần mình, cô mặc vào áo ấm quàng quàng chạy theo chú Tư.

Tại bệnh viện, Thoại được đưa vào phòng cấp cứu để phẫu thuật lấy viên

đạn rạ Anh bị mất khá nhiều máu, viên đạn hiểm ác gần sát tim. Tuyết Lan gần như điếng người

Lạy trời cho Thoại vượt qua nguy hiểm. Đến gần sáng, xong cuộc giải phẫu, Thoại được chuyển vào phòng hồi sức. Chú Tư đi báo tin cho ba mẹ Thoại hay

Thoại tỉnh lại sau ba tiếng đồng hồ. Anh mở mắt ra, lúc Tuyết Lan mệt mỏi ngủ ngồi bên cạnh. Ánh mắt Thoại sáng lên, anh hạnh phúc bởi vì người đầu tiên anh nhìn thấy là người con gái mình yêu Anh muốn đưa tay lên vuốt tóc cô, nói lời tri ân cô đã ở cạnh anh suốt đêm qua, nhưng cử động làm cho vết thương của anh đau

Thoại nhăn mặt rên khẽ.

Tiếng rên đánh thức Tuyết Lan, cô mừng rỡ khi thấy Thoại đã tỉnh:

– Anh đã tỉnh rồi hả, em mừng quá! Anh nghe trong người như thế nào rồi anh Thoại?

– Anh đau lắm. Anh làm cho em phải vất vả lo lắng.

– Anh đừng nói như vậy, để em đi gọi bác sĩ.

Tuyết Lan chạy đi gọi bác sĩ khám lại cho Thoại, cô vui mừng vì anh đã qua được nguy hiểm.

Mười hai giờ trưa, ba mẹ Thoại cùng Như Hảo lên tới Thoại lưu luyến:

– Như Hảo, cháu đưa Tuyết Lan về nhà nghỉ giùm đi, suốt đêm qua cô ấy đã ở lại đây lo cho chú.

– Như Hảo thân mật ôm vai Tuyết Lan:

– Lan mệt rồi, chúng ta về nhà nghỉ đi Chú Thoại không đáng lo nữa.

Tuyết Lan gật đầu Bây giờ cô mới thấy cảm giác mệt, nhưng dù sao cô rất vui vì đã làm được điều gì đó cho Thoại

Hai mắt Thoại sáng lên khi bóng dáng Tuyết Lan hiện ra ở khung cửa Anh cười với cô:

– Em cứ ở nhà nghỉ ngơi, Như Hảo lo cho anh cũng được.

– Em bảo Như Hảo đi về Sài Gòn rồi.

– Em sẽ lo cho anh.

– Vậy à! Cám ơn em ghen. Em đi nghỉ hè, anh lại làm cho em vất vả và lo sợ nữa.

– Có gì đâu, anh chẳng từng bảo khi hữu sự người ta mới cần nhau Em mang súp vào cho anh nè, em đỡ anh ngồi dậy ăn súp ghen.

– Ủ, nhưng mà anh tự múc ăn cũng được.

– Tay anh đau làm sao múc thức ăn được. Em đút cho anh ăn.

Đừng có khách sáo với em, em sẽ giận đó!

Thoại cảm động cứ nhìn Tuyết Lan, anh có cảm giác cô là vợ và anh là chồng, cô đang lo cho anh. Ánh mắt của anh khiến Tuyết Lan bối rối, cô không dám nhìn. Anh nhẹ nắm tay cô:

– Cảm ơn em. Chưa bao giờ anh thấy mình hạnh phúc như thế này cả. Anh bỗng đứng ao ước, anh cứ bị ốm nằm trên giường để được em chăm sóc cho anh.

Tuyết Lan đỏ mặt:

– Không ai lại ước muốn điên như anh, muốn bệnh nằm hoai trên giường.

– Có, là anh đó. Anh đã yêu em ngay từ lúc mới gặp em. Hôm đó em dữ tợn và ngông nghênh tự mình thay ruột xe:

– Còn anh là anh chàng ngang như cua, dám lấy kéo cắt phăng ruột xe của người ta

– Em vẫn nhớ mãi điều đó à?

– Dạ.

Tiếng dạ ngoan ngoãn rung động cả trái tim Thoại Anh nhẹ nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi mắt trong xanh:

– Cảm ơn ông trời đã cho anh có em. Anh yêu em Lan ạ.

Đôi sáng mắt chìm trong nhau, gương mặt Thoại cúi gần sát gương mặt

Tuyết Lan hơn, anh hôn lên mắt cô, lên đôi vành mi cong đang rung động.

Bờ môi nóng ẩm lần xuống cánh mũi thanh thanh và đi tìm đôi môi đang lúc hé mở đón nhận.

Từng nụ hôn dịu dàng rồi trở nên say đắm hơn. Tuyết Lan ngập ngừng.

– Nếu em nói em còn nhớ An Bình, anh có giận em không?

– Anh buồn thôi, vì anh quen em trước.

– Em từng để trái tim mình thổn thức và mong đợi Khi vào buổi tối lúc nửa đêm, anh nói là sẽ đón em buổi sáng, nhưng rồi cả tuần em chẳng thấy anh đâu cả.

– Lúc đó trang trại lại xích mích với tên Long, cho nên anh phải bay lên đây, vì vậy mà anh không đến với em được.

– Từ hờn giận đó, em đi lang thang và đã gặp An Bình.

– Đúng là định mệnh, ông trời lại cho anh có em. Anh sẽ giúp em quên An Bình vì em vốn là của anh mà.

Thoại cười khẽ đi tìm môi Tuyết Lan, nụ hôn trở nên ngọt ngào và say đắm hơn bao giờ hết ...

– Lan này! Chúng mình cưới nhau đi em.

– Em đang đi học mà.

– Đâu có sao, cưới nhau anh vẫn để cho em đi học.

– Thôi đi, bạn em cười, xấu hổ lắm.

– Vậy không lấy anh?

– Ừ.

– Anh cứ cưới đại, ba em phải gả em cho anh.

– Vậy xưng hô như thế nào đây? Anh phải gọi anh Hai em bằng anh đó, gọi ba em bằng ba

– Anh đâu có sợ chuyện đó. Sợ là sợ cô nhỏ này không chịu lấy anh thôi. Tuyết Lan cười khúc khích. Lòng cô hoàn toàn thanh thản khi nhận tình yêu của Thoại chứ không day dứt đau khổ như với An Bình. Mỗi tình đầu ời, xin già biệt, xin hãy phôi pha theo ngày tháng đi qua ...

Chính Tuyết Lan cũng ngạc nhiên về quyết định của mình, đám cưới với Thoại khi còn một năm học đại học nữa, còn Thoại thì mới vừa bình phục ông Thái ngỡ ngàng:

– Con đặt ba vào cái thế không biết xưng hô như thế nào cho phải nữa, Tuyết Lan.

Anh Kiệt xen vào bên vực cho em gái:

– Thời này đâu có ai câu nệ chuyện xưng hô nữa ba, miễn là em gái con tìm thấy hạnh phúc. Chú Thoại là người đàn ông bản lĩnh, tuổi đời không chênh lệch với em gái con bao nhiêu chú ấy nhất định sẽ mang hạnh phúc đến cho em con.

Ông Thái xuôi xị:

– Thì thương đâu ba gả đó vậy

Thoại đến nhà để đưa Tuyết Lan đi may áo cưới anh nói:

– Đám cưới là chuyện quan trọng đời người anh muốn may cho em những bốn áo cưới:

trắng, hồng, xanh và đỏ. Cho đến khi chúng ta già đi, những chiếc áo cưới đó là kỷ niệm hạnh phúc của chúng mình. Anh chiều tất cả.

Tuyết Lan dựa mặt vào cánh tay Thoại cảm động:

– Anh cưng em quá, em sẽ hư đó.

– Anh tin em không phải người như vậy

Thoại cười vuốt mũi Tuyết Lan, hai người cùng đến hiệu áo cưới đặt may ao, xong mới đi ra

– Bây giờ em muốn đi đâu nữa Lan?

– Em muốn đi nghe nhạc và uống cà phê.

– Đến “M và Tôi” nhé?

– Em tùy anh, từ nay phụ xuống phụ tùy mà.

Phòng trà “M & Tôi” buổi tối thứ bảy khá đông. Thoại chọn ghế trong cùng, vừa ngồi xuống, chủ phòng trà đi lại vui vẻ:

– Chào anh Thoại, lâu quá mới gặp.

Thoại đùa:

– Lúc này chuẩn bị cưới vợ nên tu rồi

– Ai thế?

Hỏi như thế, nhưng tay chủ phòng trà ngầm hiểu là Tuyết Lan, nên đưa tay ra đòi bắt:

– Tôi nghĩ cô sẽ là người phụ nữ bản lĩnh mới cột được trái tim anh chàng lãng tử này Hân hạnh!

Tuyết Lan khiêm nhường đưa tay ra bắt:

– Anh quá khen.

Gã cười vang:

– Anh Thoại! Lâu quá không giúp vui bạn bè, lên đàn giúp vui một bản đi. Đang vui nên Thoại gật đầu:

– Sẵn sàng! Tuyết Lan, em ngồi đây nghe! Em muốn anh đàn bài gì Lan?

– Anh đàn bài “Mộng dưới hoa” đi

Thoại tiến lên bực, ôm cây đàn và bắt đầu đàn.

Chưa gặp em, anh đã nghĩ rằng Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng ...

Đang say mê ngắm Thoại đàn, Tuyết Lan có cảm giác ai đó đang nhìn mình.

Cô quay lại, sững sờ. An Bình có mặt từ lúc nào, anh ngồi một mình, mắt nhìn Tuyết Lan đắm đắm. Bắt gặp cái nhìn của Tuyết Lan, anh gật đầu chào cô. Tuyết Lan gật đầu chào lại, cô không nghĩ là mình sẽ gặp An Bình, dù biết rằng có thể sẽ gặp anh.

Điện thoại của Tuyết Lan chợt reo, cô hiểu An Bình gọi cho mình, bối rối nửa muốn nhận nửa lại không. Cuối cùng, cô cầm lên bấm nút nghe. Tiếng An Bình buồn rữ:

– Chưa bao giờ anh quên em cả, anh có thể gặp em không?

Tuyết Lan bấm tắt máy, cô lắc đầu nhẹ. Giữa cô và anh đã là quá khứ, cô sắp là vợ Thoại, cô không có quyền gặp lại An Bình. Còn anh, sao chưa chịu đám cưới với Lam Thảo đi

Thoại đàn xong thì An Bình cũng đã rời bàn đi mất. Không hiểu sao Tuyết Lan thấy như mình trống vắng và hụt hẫng vậy. Cô vui gượng với Thoại, anh nhận ra ngay thay đổi ở cô.

Em không khỏe à?

– Dạ. Hay mình về đi anh Thoại

– Cũng được.

Thoại đưa Tuyết Lan ra đường, cô len lén nhìn quanh, hoàn toàn không thấy bóng dáng An Bình. Giá như anh đừng xuất hiện.

Anh xuất hiện để em thấy tầm hồn mình lại lao đao chông chênh, thì ra em vẫn không quên được anh.

Thoại có vẻ sẵn sóc:

– Em bệnh làm sao, hay mua thuốc uống nhé?

Tuyết Lan lắc đầu:

– Tại lúc này ngồi trong phòng đông người nên em thấy ngột, bây giờ không sao

– Hay anh đưa em về nghỉ sớm nghe?

– Dạ.

Tuyết Lan lên xe ngồi sát vào Thoại. Cô còn nhớ An Bình là có lỗi với Thoại, nên cô áp má vào cánh tay anh.

– Khi nào mình cưới nhau thì anh không phải đưa em về nhà nữa phải không anh?

Thoại mỉm cười cọ mũi vào má Tuyết Lan.

– Khi đó chúng mình là vợ chồng mà, mỗi sáng em sẽ đánh thức anh bằng nụ hôn. Và rồi mái ấm của chúng mình có trẻ con nữa

Lan phụng phịu:

– Anh này! Chưa gì đã nghĩ đến chuyện đó.

– Sao không, vợ chồng thì phải có con chứ em. Em sinh cho anh hai trai hai gái là được.

Xấu hổ Tuyết Lan cắn nhẹ vào vai Thoại

Cầm nói chuyện này nữa, nói nữa em giận đấy

– Ồ, không nói

Đưa Tuyết Lan về đến nhà, chờ cô mở cửa bước vào trong sân nhà, Thoại mới lái xe đi:

– Ngủ ngon nhé em!

Tuyết Lan vừa bước qua cánh cửa đã giật mình vì tiếng gọi ấm và quen thuộc:

– Tuyết Lan?

Tuyết Lan quay thất lại

– An Bình!

– Có thể gặp anh một lát được không?

Do dự một chút, Tuyết Lan mở rộng cửa

– Anh vào đi

An Bình bước theo Tuyết Lan:

– Nghe nói em và anh Thoại sắp cưới nhau

– Dạ. Còn anh và Lam Thảo khi nào cưới vậy

– Cô ấy muốn làm đám cưới, song anh bảo đợi mãi tang đã.

Thật sự là càng ngày anh càng nhận ra anh và Lam Thảo bất đồng nhau tất cả mọi mặt ý nghĩ và sở thích. Hôn nhân giữa anh và cô ấy có thể thành thảm kịch, cho nên anh định sau khi công ty đã đi vào nề nếp như xưa, anh rút lui

Tuyết Lan sừng sờ:

– Rút lui

– Phải, Em đừng đám cưới với anh Thoại, mà hãy chờ anh một thời gian nữa đi Lan.

Tuyết Lan bối rối:

– Anh có biết khi chia tay với anh, em rất đau khổ, không?

– Có anh biết! Chính anh cũng đau khổ. Chính vì thế mà anh không hề có cảm giác gì với Lam Thảo Dù anh cố dặn lòng mình hãy yêu và mang hạnh phúc cho cô ấy, nhưng anh không làm được.

– Anh làm cho em bối rối quá An Bình. Anh muốn biết em có còn yêu anh nữa không?

– Em ...không biết.

– Hãy nói với anh là em còn yêu anh. Với Thoại chẳng qua em muốn chạy trốn, muốn quên anh. Từ nay không có lý do nào để chúng ta phải chịu đựng vất vả như thế cả, chúng mình phải là của nhau nghe em.

An Bình vươn tay kéo mạnh Tuyết Lan vào mình, môi anh tìm môi cô, nụ hôn bất ngờ không cho Tuyết Lan một chút cảm xúc nào mà là mặc cảm có lỗi với Thoại. Cô đẩy mạnh An Bình ra:

– Xin anh đừng như thế này với em!

Ánh mắt An Bình tối sầm lại:

– Em không còn yêu anh nữa sao? Chúng ta chia tay mới mấy tháng mà?

Tuyết Lan lắc đầu đau đớn:

– Em không thể nào giải thích được tâm trạng em trong lúc này

Đúng là chia tay mấy tháng, mấy tháng đó em tưởng mình rơi xuống vực sâu, nhưng anh Thoại đã kéo em lên. Khi em nhận lời yêu anh ấy, em thấy tâm tư mình nhẹ nhàng chứ không dằn vặt đau khổ hay mang mặc cảm cướp tình yêu của bạn. Em không muốn lặp lại điều đó, hãy hiểu cho em.

An Bình giận dữ:

Sao anh không hiểu em đã hết yêu anh cũng là một con người mau quên và thay đổi, anh không còn gì để nuối tiếc cuộc tình đã mất.

An Bình lao ra đường. Anh không thấy từ một góc tối, ại đang ngồi trên xe. Khi An Bình lái xe đi, Thoại cũng chạy xe đi. Tâm trạng An Bình giận dữ thì tâm trạng Thoại đau đớn. Tuyết Lan vẫn chưa quên được An Bình. Anh chợt thấy mệt mỏi, mệt mỏi đến vô cùng ...Anh có nên tiếp tục ràng buộc một người mà trái tim của cô còn dành quá nhiều cho người của quá khứ?

– An Bình!

Bà An Hạ nhăn mặt vì người An Bình nồng mùi rượu. Bà cần nhằn:

– Con đi đâu vậy. Từ chiều giờ Lam Thảo chờ con.

An Bình nhướng mắt, miệng lè nhè:

– Chờ con làm gì? Mẹ nói cô đi về đi, con đang đau khổ lắm nè.

Tuyết Lan sắp đám cưới với Thoại rồi, cô nói không biết còn yêu con hay không, nhưng mà con biết cô hết yêu con rồi. Lam Thảo cắn chặt hai hàm răng lại nhìn An Bình. Thì ra chiều nay anh đi để cô đợi là như vậy đó. Giá như không có bà An Hạ, Lam Thảo sẽ xông vào An Bình đánh xé anh một trận to vì mới hả cơn giận trong lòng cô. Anh đau khổ vì Tuyết Lan sắp là vợ của Thoại.

Lam Thảo khóc oà:

– Mẹ nghe rõ chưa. Tại sao anh Bình xử con như vậy hả?

– Nó đang say, con trách làm gì. Để từ từ rồi mẹ khuyên nó.

– Khuyên, con chán lắm rồi mẹ ạ.

Lam Thảo dùng dùng đi ra xe Cô và cả ba cô đã lắm khi muốn dùng ân nghĩa để ràng buộc một người, nhưng muốn trái tim anh có cô không phải dễ dàng.

Không, dù có phải sống trong địa ngục, cô cũng nhất định ràng buộc An Bình, không cho anh cơ hội quay lại với Tuyết Lan. Ra đến xe rồi, Lam Thảo không biết mình đi đâu Cô không muốn về nhà, mẹ của cô ở nhà lúc nào cũng khóc và bây giờ con nghiện rượu nữa Bà tìm lãng quên trong men rượu, quên người chồng mà cả đời bà sống dựa vào ông.

Nhưng không về thì đi đâu đây

Mua chai rượu, Lam Thảo lái xe về nhà, cô đặt mạnh chai rượu xuống bàn:

– Con sẽ uống với mẹ. Bây giờ thì con đã hiểu tại sao người ta hay uống rượu, uống rượu cũng là một cách chạy trốn phải không mẹ?

Bà Lam Anh cười nhạt:

– Nhưng khi con tỉnh lại, con sẽ thấy sự cô đơn còn bao quanh mình khủng khiếp hơn nữa

– Biết như vậy tại sao mẹ còn uống?

– Tại vì mẹ không biết làm gì hết, ngày tháng với mẹ bây giờ dài vô cùng. Còn con, con còn có An Bình.

Lam Thảo hét lên:

– Con có An Bình? Mẹ có biết rằng anh Bình không yêu con?

– Nó là thằng đại, công ty là của nó, số tiền bảo hiểm đâu phải nhỏ, cả đời nó đi làm công dùng hồng ai gọi nó là ông chủ. Con phải trói tay trói chân nó lại, con hiểu không? Nếu không con chỉ biết ăn chơi, phá nát hết những gì ba con để lại

– Nhưng mà con đau khổ lắm mẹ ơ! Anh Bình không yêu con, con muốn say tới nay để quên hết.

Lam Thảo mở chai rượu tu ừng ực. Không quen uống rượu, cô nằm gục xuống cười, la rồi khóc, lắm nhảm.

– Tuyết Lan ơi! Tao hận mày ...

Sáng sớm mới vừa thức dậy, chuông cửa đã reo, Như Hảo vừa mở cửa, Lam Thảo xông vào dữ dội:

– Tuyết Lan đâu, chỉ bảo nó xuống gặp tôi, mau lên!

Như Hảo lo lắng:

– Có chuyện gì vậy Thảo Em ngồi đi để chị gọi nó.

Lam Thảo gạt Như Hảo ra, cô chạy lên lầu, vừa lúc Tuyết Lan mở cửa phòng. Lam Thảo túm lấy Tuyết Lan:

– Mày giỏi lắm, biết cách làm cho anh Bình đau khổ. Hãy mau làm đám cưới với anh Thoại đi! Nếu không, tao sẽ không bao giờ tha thứ cho mày đâu

Tuyết Lan cố gỡ tay Lam Thảo ra:

– Cậu bình tĩnh đã nào Thảo

– Mà y hầy mau đám cưới đi, nghe rõ chưa

– Nếu không có Anh Kiệt can gián và đưa Lam Thảo xuống lầu, Lam Thảo còn làm ầm ĩ Tuyết Lan đóng cửa phòng lại nằm gục xuống. Tại sao vậy, cô đã bằng lòng chia tay, vậy mà sao vẫn không để yên cho cô? Đã như thế này, Tuyết Lan thấy mình không có gì để lưu luyến An Bình. Cô phải quên, phải quên.

Lam Thảo vừa đi về, thì như thường lệ cứ mỗi buổi sáng, Thoại đến đưa Tuyết Lan đi ăn sáng. Anh vờ ngắm Tuyết Lan:

– Đêm qua em khóc à?

Tuyết Lan gật nhẹ:

– Dạ. Lúc này anh có gặp Lam Thảo không?

– Không. Sao?

– Lam Thảo đến gặp em. Anh Thoại, em không giấu anh là đêm qua sau khi anh ra về, An Bình có đến tìm em.

Thoại vờ thản nhiên:

– An Bình nói gì? Tại vì vậy mà sáng nay Lam Thảo tìm em à?

– An Bình bảo là rất cố gắng, nhưng không thể nào ảnh và Lam Thảo hợp nhau. Ảnh bảo em ...chờ ảnh.

Thoại cười mà trong lòng đau đớn:

– Vậy em tính sao ...có chờ An Bình không? Em có quyền đổi ý trước khi chúng mình gởi thiệp cưới đi

Tuyết Lan ngược lên nhìn Thoại

– Tại sao anh bảo em như vậy?

– Anh không biết, nhưng hôn nhân là chuyện quan trọng đời người, anh không muốn sau này em ân hận.

Tuyết Lan hờn dỗi:

– Anh nói em như vậy sao. Em chẳng đổi ý hay suy nghĩ gì cả, yêu anh và có anh bên cạnh, em nghe lòng mình nhẹ nhàng thanh thản, không bị giày vò vì ý nghĩ phản bội bạn bè. Có phải anh nghi ngờ em?

– Anh không nghi ngờ, nhưng đây là lời nói thật lòng của anh.

– Lời nói thật lòng của anh gần giống như cái đâm vào mặt người ta thì có.

– Nói ác cho anh dữ vậy?

Tuyết Lan phụng phịu:

– Không phải sao! Chúng ta đã đi đặt áo cưới, thiệp cưới cũng in xong, bây giờ anh bảo em suy nghĩ lại. Đáng ghét!

Thoại bật cười, cơn bão lòng đau đớn suốt đêm qua trong lòng anh như tan biến đi. Anh cầm tay Tuyết Lan, cắn nhẹ vào ngón tay cô:

– Anh như thấy lại em, một cô bé dữ dằn ngang bướng, anh yêu em vì những

tính cách như thế này

– Sau này anh còn bảo em suy nghĩ lại, em giận anh luôn.

– Chưa bao giờ em giận anh cả. Anh muốn em giận anh để xem chúng mình như thế nào. Nhưng không biết em như thế nào, chứ còn anh, một ngày không gặp em hay trông thấy em, anh sẽ điên lên mất, không làm gì ra hồn và sẽ đi lang thang như gã bị điên vì tình vậy.

Tuyết Lan không cười vì câu nói của Thoại, cô nhìn anh bằng đôi mắt yêu thương. Tình cảm cho anh đang mỗi ngày đầy thêm trong lòng Tuyết Lan. Tuyết Lan xinh đẹp duyên dáng trong chiếc áo dài cô dâu màu hồng phấn, trông cô lớn hẳn lên không còn bé con nhí nhố hay dữ dằn, lém lỉnh. Hôm nay cô khép nép ngượng ngập đi bên Thoại, anh chàng bản lĩnh cho Tuyết Lan gởi thân vào anh.

Ông Thái bùi ngùi. Mới ngày nào Tuyết Lan hãy còn bé con, hôm nay thành người lớn theo chồng, tấm lòng người cha vừa vui với hạnh phúc của con, vừa nhuốm chút ngậm ngùi, bởi từ nay cuộc đời của Tuyết Lan là của Thoại. Ông Thái vỗ nhẹ lên đầu Tuyết Lan:

– Lớn rồi không còn trẻ con nữa phải cư xử cho ra người lớn nghe con.

Mới nghe bao nhiêu đó, Tuyết Lan đã sà vào ôm choàng ông Thái khóc.

– Ba đừng dặn con giống con đi xa vậy. Con cũng ở Sài Gòn mà, một hai hôm con lại về thăm ba.

Ông Thái chớp mắt muốn khóc. Thì ra nó vẫn trẻ con bé bỏng.

Anh Kiệt xen vào:

– Ba và Tuyết Lan làm như phải xa nhau xa lắm vậy. Ngày nào nó không về thăm ba, con đến nhà bắt chú Thoại đưa sang nhà cho ba.

Tuyết Lan cong môi đùa:

– Nè, anh phải gọi em bằng thím đó.

Anh Kiệt trợn mắt:

– Vậy thì anh bắt chồng em phải gọi anh là anh vợ mới được.

Câu nói đùa của hai anh em làm mọi người cười, xóa tan không khí buồn vừa nhóm lên.

Nhà trai đến, ông Thái ra đón khách. Anh Kiệt cùng lăng xăng cùng Như Hảo, Tuyết Lan được gọi ra làm lễ. Cô vừa hồi hộp vừa căng thẳng, tay chân như luống cuống vụng về. Thoại nắm tay Tuyết Lan bàn tay đang đầy mồ hôi.

– Đừng sợ, có anh đây mà!

Cuối cùng là cuộc rước cô dâu Tuyết Lan về nhà chồng. Lúc lên xe, Tuyết Lan thanh thốt vì từ bên kia đường, cô nhìn thấy An Bình đứng lặng nhìn cô.

Tuyết Lan tránh không nhìn An Bình, cô để Thoại dìu mình lên xe.

Đoàn xe đưa dâu chạy đi, một cảm giác ngậm ngùi thoáng qua trong lòng Tuyết Lan. Từ nay từ giã thơ ngây, em đi lấy chồng bỏ lại sau lưng bạn bè

và thời con gái nhiều mộng mơ:

Thoại uống khá nhiều rượu của bạn bè mời, ai cũng khen cô dâu chú rể xứng đôi vừa lứa, thích quá nên ai mời rượu Thoại cũng uống. Không từ chối, thành ra say bí tỉ, bạn bè dìu lên phòng là nằm ngay đó như cán cuốc:

Tuyết Lan rón rén thay quần áo Cô trở ra, Thoại vẫn còn chìm trong men rượu, ngủ say như chết.

Không dám chạm vào người Thoại, Tuyết Lan nằm khoả trống dưới chân Thoại ngủ ngon lành, cô đã quá mệt trước những ngày sát cưới:

Gần sáng, Thoại mới thức giấc. Anh vừa ngay chân đã chạm vào một thân thể mềm ẩm, giật mình anh nhìn xuống. Tuyết Lan đang ngủ, nét mặt như trẻ con đang hờn dỗi anh vậy. Thương quá, Thoại nhoài người xuống anh hôn nhẹ lên má cô, rồi nhẹ nhàng luồn tay xuống người Tuyết Lan, bế nằm lên gối.

Tuyết Lan giật mình thức giấc:

– Anh hết say rượu rồi à?

– Ừ, xin lỗi em ghen. Tội bạn chúc rượu quá trời, từ chối không được.

Anh có say lắm nhằm nói bậy hay gì nữa không?

Tuyết Lan trêu:

– Có, anh gọi tên cô nào đó em quên tên rồi!

– Xạo quá cô bé ơi! Anh chỉ gọi tên và có một mình em trong trái tim anh mà thôi!

Ánh mắt Thoại say đắm lướt trên gương mặt Tuyết Lan và lên thân thể cô,

Tuyết Lan e thẹn không dám nhìn Thoại, anh cúi xuống gần sát cô và bắt

đầu hôn cô. Từng nụ hôn dịu dàng rồi mạnh dần lên say đắm khát khao.

Tuyết Lan ôm qua cổ Thoại, cô buông thả mình theo từng cảm xúc anh cho cô. Cô đã là bà Thoại, là một đời của riêng anh và anh cũng là một đời của cô.

Tình Ngộ Phôi Pha

Chương 6

Hai người tổ chức tuần trăng mật trên trang trại cà phê. Cà phê thu hoạch xong, bây giờ là khâu làm cỏ bón phân. Thoại dắt Tuyết Lan đi vòng vườn cà phê và xuống một thung lũng sâu, anh nắm tay cô dắt đi cẩn thận.

– Khéo ngã ghen em!

Qua một khúc quanh, anh bế cô gọn vào đôi tay chắc khỏe của anh như bế em bé, Anh đùa:

– Thế nào, cô Tuyết Lan? Cô có cảm giác như thế nào trong mấy ngày qua?
Tuyết Lan đỏ mặt ngừng nguẩy quay đi:

– Em không nói. Kỳ cục!

Thoại cười:

– Khi em mắc cỡ, mặt em có màu hồng thật đáng yêu. Nè, em đừng có vội mắng anh, bởi vì như Tousgueniev nói:

Quan hệ vợ chồng là quan hệ tự do nhất và cũng thiêng liêng nhất trong mọi cuộc đời”, còn Corweille thì kêu lên là:

“Hỡi ái tình! Người làm mất thành Troie!”.

– Em nói không lại miệng anh rồi:

– Vợ thì phải thua chồng, đâu có sao.

Thoại cúi xuống hôn lên môi vợ, anh bế cô đi từng bước vững chắc xuống con dốc thoải. Xong, đặt cô xuống cạnh khe nước được dẫn ra bằng ống lồ ô, dòng nước suối trong vắt Thoại khum lòng bàn tay hứng nước đưa lên uống.

– Ngọt lắm. Em uống thử xem.

Tuyết Lan làm theo lời Thoại, cô bụm tay hứng nước uống gật gù:

– Ngọt thật.

Tiếng chim sơn ca trên cành hót vang. Tuyết Lan lặng người trước thiên nhiên hùng vĩ, cô thấy như mình thật bé nhỏ cần nơi nương tựa, nên ngã người vào vòng tay Thoại. Anh ghì chặt lấy cô, lần nữa hai người hôn nhau đắm đuối.

– Thoại này! Sau này anh có hết yêu em rồi hay ăn hiếp em không?

Thoại mỉm cười búng lên mũi Tuyết Lan:

– Làm sao anh ăn hiếp em cho được. Anh là chồng của em, anh chà che chở em suốt đời và yêu em suốt đời được chưa?

– Được.

– Còn em cũng yêu anh suốt đời ghen! Chúng mình không có gì dẫu nhau cả, vợ chồng quan trọng là hiểu nhau và thành thật với nhau.

– Dạ, em hiểu rồi.

Bên Thoại, Tuyết Lan thấy mình hạnh phúc, anh luôn luôn vững vàng bản lĩnh và cũng cho cô tình yêu thật nồng nàn. Tuyết Lan như bơi lội trong không gian tươi đẹp. Hình bóng An Bình hoàn toàn rời khỏi trái tim cô. Cô hiểu rằng bắt đầu yêu là bắt đầu sống, sống thật có ý nghĩa.

Trên con đường chiều, An Bình đang lặng đếm bước. Nơi này chiều hôm qua anh nhìn thấy Tuyết Lan xinh đẹp rõ ràng. Cô đã thuộc về người khác, gọi người đó là chồng, họ có những giây âu yếm cận kề, cứ nghĩ như thế, An Bình tưởng mình có thể phát điên lên.

Lên xe An Bình lái đi. Anh có tất cả, nhà cửa, vật chất tiện nghi, địa vị trong xã hội, nhưng hồi ơi, sao anh thiếu mất ý nghĩa sống! Tuyết Lan đã bỏ anh,

dù trước đây anh là người đề xướng chia tay. Táp xe vào lễ, An Bình giận dữ đâm tay lên vô lăng, tay anh đau buốt. An Bình gục xuống nức nở ... Em tàn nhẫn lắm Lan ơi, sao có thể quay lưng vội đi như thế ...

Đến tối, An Bình mới về nhà. Bà Lam Anh còn cố ngồi đợi anh.

Còn bà An Hạ thì nghiêm khắc:

– Bà tổng muốn nói chuyện với con kia. Bà đợi con từ chiều giờ.

An Bình ngồi xuống, anh cúi mặt sâu xuống:

– Tinh thần con không ổn định cho lắm, con xin lỗi.

– Tôi biết cậu vì chúng tôi mà phải chia tay với Tuyết Lan.

Nhưng cậu phải suy nghĩ, nếu cô ta yêu cậu thật lòng, cô ta không đi lấy chồng mau như vậy. Cậu không nên thả mồi bắt bóng. Vì yêu cậu, Lam Thảo thay đổi rất nhiều, cậu hãy mang tình yêu đến cho nó, xem như tôi van xin cậu.

Bà Lam Anh thụp xuống như định lạy An Bình. An Bình hoảng hồn vội đỡ bà lên:

– Xin mẹ đừng làm như vậy. Con và Lam Thảo đã đính hôn, thì nhất định chúng con sẽ cưới nhau mà.

– Đó là chuyện phải có. Điều tôi mong là cậu hãy tử tế và yêu thương nó, cậu có làm được không?

– Dạ, con sẽ cố gắng.

– Cậu cũng đừng nói là tôi đến đây cho Lam Thảo biết.

– Dạ.

An Bình đưa bà Lam Anh ra cửa, anh biết mình không còn con đường nào lựa chọn hơn là tiếp tục đi con đường mình đang đi.

Anh sẽ cố gắng quên Tuyết Lan, tất cả chỉ còn là kỷ niệm, một kỷ niệm không dễ dàng quên.

Cà phê nước ngoài khan hiếm do thất mùa, không ngờ là dịp tốt cho cà phê trong nước, giá xuất khẩu tăng vọt, nhà máy chế biến cà phê của Thoại vì thế mà đơn đặt hàng tới tấp. Thoại đi và về giữa Sài Gòn với Pleiku như con thoi. Tuyết Lan cũng vào học niên học cuối cùng Đại học Kinh tế.

Chiều rồi còn có đơn đặt hàng khẩn, Thoại quyết định đi lên nhà máy chế biến cà phê. Anh đến trường đón Tuyết Lan:

– Tối này anh không muốn xa em chút nào cả, cứ nghĩ để em ở nhà một mình ngủ một mình, anh thương em làm sao. Hay anh đưa em về bên nhà em ghen.

Tuyết Lan mỉm cười:

– Không sao đâu, em cần xem lại bài vở. Chỉ cần trước khi đi ngủ, anh điện thoại cho em. Nhưng đi đường cẩn thận nghe anh.

– Ừ. Em dặn anh nhiều rồi, anh cũng sẽ lái xe thật cẩn thận.

Sáu giờ chiều Thoại mới đến công ty rước Phi Hùng và Ngọc Họa cùng đi,

một trợ lý và một là kế toán trưởng. Ngọc Hoa ngồi lên xe, cô thấy ganh tỵ làm sao, cả đến ảnh của vợ mình, Thoại cũng chung trong khung kính cần thận đặt trước tay lái.

Ngọc Hoa cứ phải quay đi để không phải nhìn thấy gương mặt khả ái trẻ trung đó đang tươi cười trước cô. Cô đang ghen đúng hơn. Cô thầm yêu anh, vậy mà dùng một cái anh cưới vợ, khiến cô thấy mình hụt hẫng và gần như lỗ bịch vậy. Những gì cô làm trước đây để được anh chú ý, làm việc cật lực và Chịu khó Chăm chút nhan sắc của mình, nhưng cuối cùng cô cũng thua cuộc. Cô có kém Tuyết Lan gì đâu nào, ngoài tuổi trẻ. Hơn Tuyết Lan bốn tuổi, chẳng phải cô vững lòng hơn cái con người trẻ con ấy. Đàn ông đúng là thích sự trẻ trung, sao lại không thích người chín chắn, chừng chạc:

Mang tâm trạng đó nên về mặt Ngọc Hoa không vui trên suốt quãng đường đi và lên đến nhà máy.

Phi Hùng tò mò:

– Hôm nay cô làm sao vậy?

Ngọc Hoa bực mình xẵng giọng:

– Không liên quan đến anh.

Phi Hùng cười:

– Đúng là không liên quan đến tôi. Nhưng tôi biết cô bực mình vì anh Thoại để ảnh vợ của anh trên xe. Người ta làm vậy là để nhìn ngắm cho đỡ nhớ cô vợ trẻ, sao lại tức. Cô chẳng được gì đâu, vì anh Thoại là người đàn ông đã có vợ, không nên yêu người đàn ông đã có vợ.

Ngọc Hoa nổi giận:

– Tôi yêu ai mặc xác tôi, sao anh nhiều chuyện quá vậy? Đàn bà con gái ghét nhất lại đàn ông nhiều chuyện, hay chú ý đến chuyện của người khác đó, anh biết chưa?

Ngọc Hoa dùng dùng bỏ đi. Những ngày này, sau khi Thoại cưới vợ, cô dễ nổi cáu với bất kỳ mọi người. Tâm hồn Ngọc Hoa không còn lặng lẽ yên tĩnh, mà những cơn giận vô cớ cứ ùn ùn đến:

Lên đến nơi, buổi tối, Thoại còn cố tranh thủ đơn đốc công nhân làm việc.

Phi Hùng lo cân đo và lên số liệu thống kê. Ngọc Hoa bỏ đi ra chợ, cô không muốn hết lòng vì Thoại nữa, anh đâu có thêm để ý đến cô. Hơn mười một giờ, Ngọc Hoa mới về đến nhà máy, người cô đầy mùi rượu, lão đảo đi vào Thoại cau mày hỏi Phi Hùng:

– Cô ấy làm sao vậy?

Phi Hùng nhún vai:

– Thất tình, anh không biết sao? Lẽ ra, hồi chiều anh nên để cô ấy ở lại Sài Gòn.

– Tại cổ đòi đi? Thôi cổ đã say thì không sao cả. Cũng khuya rồi, sáng dậy là lại đầu vào đó.

Phí Hùng đi lại đỡ vai giúp Ngọc Hoa:

– Có vào phòng nôi không đó, tôi giúp cho.

– Không cần.

Ngọc Hoa đi thẳng vào trong cô ngã xoài người lên ghế xô pha, mắt nhắm lại, cô mong ở Thoại một sự quan tâm, nhưng anh chỉ biết có công việc và công việc. Có lẽ chẳng ai khiến anh quan tâm hơn nữa, ngoài công việc và cô vợ trẻ con của anh. Cô sẽ chinh phục Thoại, tại sao không thể? Xưa nay Ngọc Hoa là cô gái chưa từng nếm mùi thất bại, vậy mà hôm nay lòng kiêu hãnh ấy lại bị Thoại đánh cho tan tã.

Và quả thật ngày hôm sau, Ngọc Hoa tỉnh dậy làm việc bình thường, cô hiểu rằng muốn có Thoại, cô nên cho anh thấy cô mới là người quan trọng. Trong công việc, anh phải cần cô và nếu không có cô, công việc của Thoại chưa chắc thuận lợi nhanh chóng.

Buổi trưa, tìm thấy Thoại, có một mình ở phòng làm việc, Ngọc Hoa đẩy cửa bước vào cô cất giọng vui vẻ:

– Anh Thoại! Chúng ta sẽ có một hợp đồng mua cà phê của chúng ta với số lượng lớn nữa đó, anh nên làm tiệc ăn mừng.

Thoại ngược lên mỉm cười:

– Cũng nhờ cô đó chứ. Bây giờ trông cô tươi tỉnh vui vẻ, cô như thế này đẹp hơn là đi uống rượu say rồi khóc.

Ngọc Hoa sầm mặt:

– Anh đã từng thất vọng đến khóc chưa?

– Có chứ, cũng có một đôi lúc ủy mị, nhưng rồi đi qua mau.

– Vì anh là người đàn ông thành đạt và đang hạnh phúc cho nên anh mới nói là nỗi đau đi qua mau, chứ khi đã yêu một ai đó, đâu dễ dàng lãng quên.

– Tôi biết. Điều quan trọng mình biết lòng chủ lấy mình.

– Khi đã yêu ai đó thì làm sao làm chủ mình hả anh Thoại? Tôi đã yêu một người nhưng anh ta không hề không quan tâm để hiểu có một người yêu anh ta đến đại khờ.

Thoại vỗ nhẹ lên tay Ngọc Hoa thông cảm:

– Có một ngày anh ta sẽ hiểu tình cảm của cô mà.

Thoại vô tình, còn Ngọc Hoa lại nhóm lên tia hy vọng. Có phải anh đang nói với cô là anh đã hiểu mối tình cô dành cho anh. Ngọc Hoa nhìn Thoại, chan chứa tình yêu. Thoại vẫn vô tình đứng lên:

– Cô bảo với anh Phí Hùng, chúng ta chuẩn bị về Sài Gòn.

Thoại đi ra ngoài để cho Ngọc Hoa bồi hồi xao xuyến, dường như mùi hương đàn ông đặc biệt của anh còn vương vấn trên bàn tay cô.

Thoại về đến Sài Gòn đã mười giờ rưỡi đêm. Anh luôn có những chuyến đi buổi chiều hôm trước và về nhà vào lúc nửa đêm ngày hôm sau. Thoại lấy chìa khóa mở cửa vào nhà. Anh đứng lặng người xúc động vì Tuyết Lan nửa

nằm nửa ngồi ngủ trên ghế xa lông ở phòng khách.

Anh tháo giày ra đi nhẹ nhẹ đến bên Tuyết Lan, phủ phục xuống chân cô, say đắm ngắm vợ mình trong giấc ngủ, bờ vai cong khép hờ, đôi môi cong như nũng nịu. Thương quá anh hôn nhẹ vào môi cô.

– Ô!

Tuyết Lan giật mình thức giấc, cô vui mừng:

– Anh mới về hả?

– Buồn ngủ sao không vào phòng ngủ vậy em?

– Em chờ anh mà. Ngồi một hồi em buồn ngủ quá nên ngủ quên luôn.

– Còn buồn ngủ không, anh bế em vào phòng ghen.

Tuyết Lan ngoan ngoãn ôm cổ Thoại:

– Anh ăn chưa vậy? Hay là anh đi tắm, em hâm lại món súp thịt bò hầm đu đủ cho anh ghen?

Mắt Thoại sáng lên:

– Có món “gu” của anh hả? Rồi ăn liền, nhưng mà anh hôn thưởng em một cái nữa đã?

Nói là một cái hôn chứ Thoại hôn ba bốn cái. Tuyết Lan bật cười:

– Thôi anh đi, anh mà hôn em hoài, nửa giờ nữa cũng chưa đi tắm được.

Không cho hôn!

– Anh sẽ đi hôn cô khác đó.

– Đi đi!

– Nói chơi chứ có cô nào đeo theo anh cũng chả thèm, vợ anh là nhất.

Thoại nheo mắt:

– Cuối năm nay tốt nghiệp xong, nhớ cho anh một thằng nhóc.

Tuyết Lan đỏ mặt. Cô vẫn thường xấu hổ mỗi khi anh bày tỏ tình yêu như thế.

Ngọc Hoa nhìn ra ngoài. Cô lặng người quan sát Tuyết Lan xinh đẹp trẻ trung. Ở Tuyết Lan toát lên vẻ hồn nhiên ngây thơ, nhìn cô ta, ai biết đó là một đóa hoa đã có chủ. Trái tim Ngọc Hoa lặng đi trong hờn ghen ngun ngút.

Trông thấy vợ đến, dù đang họp, Thoại vẫn dừng lại đứng lên đi ra:

– Em đợi anh một lát nhé!

Tuyết Lan mỉm cười đùa:

– Mười lát cũng được mà.

– Không lâu đâu, mười lăm phút nữa thôi.

Thoại cười quay trở vào phòng họp, lòng cô đau đớn ghen hờn.

Cuộc họp tan, Thoại đi ra ngoài với vợ. Cả hai cùng lên phòng làm việc của Thoại, Ngọc Hoa cứ đứng nhìn theo.

– Chị!

Một cái vỗ vai, Ngọc Hoa giật mình quay lại:

– Mai Trinh! Em đi đâu vậy?

– Thì hồi sáng em mượn xe chị, bây giờ đến rước chị về nhà.

Ngọc Hoa cười gượng:

– Chị quên mất. Hồi này thần hôn của chị nát như tương, trí nhớ tệ quá.

Mai Trinh và Ngọc Hoa vừa chuẩn bị ra về thì Tuyết Lan cùng Thoại đi xuống. Tuyết Lan thân mật và tự nhiên:

– Cậu đi rước chị Ngọc Hoa à?

Mai Trinh lãnh đạm “ừ” một tiếng. Chính cô cũng đang ganh tỵ với Tuyết Lan. Cô nhún vai nhìn theo dáng vợ chồng Tuyết Lan đi ra cửa.

– Ông trời đúng là bất công:

Ngọc Hoa nhú mày:

– Tại sao em nói như vậy?

– Không bất công là gì, người thì được yêu nhiều quá, em nghĩ mà tội cho Lam Thảo.

– Sao?

– Lam Thảo và anh An Bình từng yêu nhau, bị Tuyết Lan chen vào, thế là anh Bình bỏ Lam Thảo. Nếu không có cái chết của ông Lam Anh, An Bình chưa chịu quay lại với Lam Thảo đâu. Còn Tuyết Lan, cô ta vừa bị anh Bình bỏ rơi, đã bám ngay vào anh Thoại. Anh Thoại cười nó, chị không thấy cái mặt nó kên kên lên đáng ghét, ông trời không bất công thì là gì nữa?

Ngọc Hoa cắn mạnh môi mình, cô nghe tim mình đau nhói:

– Em có nghĩ là anh Thoại biết những điều xấu xa của Tuyết Lan?

– Anh ấy còn quá biết nữa là khác.

Biết mà vẫn yêu vẫn cưới, chứng tỏ Thoại rất yêu vợ. Ngọc Hoa nhất định phải tìm cách làm cho Thoại bỏ Tuyết Lan. Nhất định như thế.

Đi bên Mai Trinh, Ngọc Hoa tò mò hỏi về Lam Thảo:

– Vậy rồi Lam Thảo đám cưới chưa?

– Dạ, tháng sau, xả tang ba nó xong là cưới. Nó nói biết anh Bình không yêu nó, song nó vẫn muốn cưới.

– Lấy một người không yêu mình làm sao có hạnh phúc.

– Em cũng không hiểu nó nổi. Còn anh Bình, nhờ Lam Thảo bây giờ là giám đốc điều hành cả công ty viễn thông lớn, đâu phải ai muốn như anh mà được?

Một ý nghĩ qua đầu Ngọc Hoa ...

Một bóng người thập thò và nửa như phân vân. Thoại đứng lại:

– Anh muốn gì mà đứng trước cổng nhà tôi thấy tôi về lại bỏ đi?

Gã thanh niên rụt rè:

– Có người nhờ tôi chuyển cái này cho cô Tuyết Lan. Nãy giờ tôi bám chuông mà không thấy ai ra mở cửa.

Thoại nhú mày:

- Của ai mà nhờ chuyển cho cô Tuyết Lan?
- Dạ, ông An Bình giám đốc công ty viễn thông LT.
- Anh cứ đưa cho tôi, tôi là chồng của cô.
- Dạ.

Thoại cầm món quà lên mở ra, đó là điện thoại và một mảnh giấy với nét chữ đàn ông:

“Chuyển đến Tuyết Lan để em tiện liên lạc với anh. Mong món quà này như là sự hiện diện của anh bên em, yêu em.

An Bình”.

Thoại xếp lá thư lại. Gã thanh niên vừa đưa quà cho Thoại cũng biến đi đằng nào.

Thoại mang quà vào nhà. Tuyết Lan đang ở sau bếp, cô làm món mực nhồi thịt nướng, mùi thịt nướng bốc lên thơm phứt. Cô vui vẻ quay lại khi thấy Thoại:

– Ủa! Anh về sao đi êm dữ vậy? Em đang làm món mực dồi thịt nướng, anh nhìn xem, ngon ghê chưa?

– Nãy giờ có người gọi trước nhà, bấm chuông sao em không mở cửa. Tuyết Lan ngơ ngác:

– Em đầu cô nghe tiếng ai gọi hay tiếng chuông reo gì đâu.

– Có người gửi quà cho em, An Bình gửi điện thoại cho em, đã cài sim số và có cả tài khoản hai trăm ngàn. À, còn lá thư gửi cho em nữa, anh xin lỗi là đã mở ra đọc.

Tuyết Lan bàng hoàng cầm thư lên đọc, cô kêu lên:

– Sao kỳ cục vậy? Sao gửi cho em, lâu rồi em và anh Bình đâu có gặp nhau?

– Vậy em nên điện hỏi anh ta đi:

Tuyết Lan điện, song An Bình không bắt máy. Cô tức giận ném điện thoại lên bàn.

– Em sẽ đi tìm anh Bình, tại sao lại mua điện thoại cho em?

Thoại cười nhẹ:

– Nếu không gặp em và em không có nói gì hết, anh nghĩ là An Bình không dám mua điện thoại gửi cho em.

Tuyết Lan sưng sờ:

– Anh Thoại? Anh nghi ngờ em cái gì vậy?

– Anh không nghi ngờ em. Nhưng em còn trẻ con suy nghĩ chưa tới, anh cần nhắc nhở em, em là người phụ nữ đã có chồng:

Tuyết Lan nổi giận, xưa nay cô ghét bị người khác nghi ngờ mình. Cô xẵng giọng:

– Anh không cần nhắc em cũng nhớ, dù em không có mẹ dạy dỗ, em cũng nhớ có chồng rồi cứ thẳng một đường mà đi. Nhưng mà đâu phải có chồng cứ phải là cái bóng của chồng, chồng muốn nói như thế nào cũng được.

- Em làm gì lớn tiếng vậy! Anh mới nhắc nhở em mà em đã như vậy.
 - Anh đâu có nhắc nhở em, mà anh châm biếm em, anh nghi ngờ em còn lên anh đi gặp anh Bình. Anh có biết em ghét ai nghi ngờ em. Em sẽ gặp anh Bình hỏi cho ra lẽ.
 - Anh không cho em gặp anh ta.
- Tuyết Lan bướng bỉnh:
- Chuyện của em, em nhất định phải gặp.
 - Anh nói là không được.
 - Em sẽ gặp.

Trước sự bướng bỉnh ương ngạnh của Tuyết Lan, lần đầu tiên Thoại nổi giận. Anh chụp tay Tuyết Lan lôi lại, bóp mạnh một cái:

- Anh là chồng của em, anh cầm em!
 - Chồng chứ không phải bố? Anh có buông tay em ra không, đau em quá!
- Tuyết Lan tức giận cào vào tay Thoại đến rướm máu. Thoại buông ra. Bị đau, anh tức giận dang tay giáng một bạt tay vào mặt vợ:
- Tôi chưa thấy ai hung dữ bướng bỉnh như cô.

Cái tát đầu tiên trong đời Tuyết Lan mà ngay đến cha của cô và Anh Kiệt chưa bao giờ đối xử với cô như vậy. Tuyết Lan lùi lại, cô bung mắt chạy nhanh về phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Cái tát đúng là đau, nhưng đau nhất là sự xúc phạm một cách thô bạo của Thoại. Tuyết Lan gục mặt vào cánh cửa khóc nức nở.

Bên ngoài, Thoại nhìn xuống tay mình, bàn tay hầy còn bồng rít, anh quá nóng giận và ghen hờn, thành ra là người đánh vợ. Sao anh có thể cam đành đánh vào đôi gò má anh từng hôn âu yếm?

Thoại muốn gõ cửa xin lỗi Tuyết Lan, song tự ái của thằng đàn ông và cơn ghen bắt anh dừng lại.

Buổi cơm chiều đáng lẽ rất ngon và vui vẻ, thành ra ảm đạm lạnh lùng.

Chiếc điện thoại trên bàn reo lên. Thoại tức giận cầm lên ném mạnh xuống đất cho vỡ tan tành.

Thoại tuôn đi ra đường. Nhưng anh chỉ lái xe đi một lúc, cơn gió mát dịu cơn giận của anh xuống. Có thể Tuyết Lan không còn gì với An Bình. Còn An Bình, anh ta cũng sắp đám cưới với Lam Thảo rồi mà, cuộc hôn nhân sẽ mang tình yêu đến.

Thoại quay về nhà, anh không thấy Ngọc Hoa chạy lẻo đẻo theo phía sau. Một đôi lần cô muốn chạy lên ngang với anh. Chừng thấy Thoại quay đầu xe về nhà, Ngọc Hoa gào lên tức tối. Thoại! Tôi không tin là anh không biết ghen, hay quá yêu vợ mà trở thành mù quáng ...

Thoại mở cửa vào nhà, vẫn yên nguyên như lúc anh đi, Tuyết Lan còn đóng chắc cửa trong phòng. Thoại ngáp ngừng rồi gõ cửa:

- Em phải mở cửa cho anh vào lấy quần áo thay chứ.

Thật lâu, cánh cửa mới mở ra. Tuyết Lan nhanh chân định đi ra ngoài, Thoại lôi cô lại, gương mặt Tuyết Lan hãy còn đỏ ửng vì cái tát.

Xót xa lẫn ăn năn dâng lên trong lòng, Thoại kéo Tuyết Lan vào lòng:

– Xin lỗi, lúc nãy anh nóng quá.

Tuyết Lan cố đẩy Thoại ra, cô nức nở:

– Em chưa từng bị ba hay anh Hai tát tai em bao giờ. Em không bao giờ quên cái tát tai của anh cả. Em ghét anh. Buông em ra!

– Anh xin lỗi ...hay là em tát anh lại đi.

– Không thích! Buông ra, đừng có cho người ta ăn muối xong, bây giờ ép ăn đường.

Câu nói làm Thoại muốn cười mà không dám cười. Anh nắm tay Tuyết Lan lên đánh vào mặt anh:

– Đánh anh mạnh hơn nữa đi. Tay của anh lúc nãy bị em cào chảy máu nè!

Bộ đánh em, anh không đau sao?

– Vậy thì cào tay em cho chảy máu lại đi!

– Anh đâu có nhỏ mọn như vậy. Tại anh quá ghen và quá yêu em.

– Yêu mà đánh người ta không chút nương tay. Nếu em còn yêu anh An Bình, em chịu làm vợ anh à?

– Anh biết.

Thoại hôn vào chỗ gò má bị đánh đỏ:

– Anh thề sau này không có lần thứ hai như vậy nữa.

– Thề độc đi!

– Ừ, anh mà đánh em lần nữa, cho em bỏ anh luôn đi.

Nụ hôn lần lên cánh mũi và tìm môi Tuyết Lan, những nụ hôn làm lạnh nung niu yêu thương. Tuyết Lan rung động ôm cổ Thoại, những nụ hôn cứ nóng dần lên say đắm. Sau cơn mưa trời lại sáng, nhưng sao trong đầu Thoại vẫn không dứt ra được hình ảnh:

An Bình đang tìm cách liên lạc với Tuyết Lan. Tại sao vậy. Tại sao anh ta không chịu an phận với những gì mình đang có vậy? Anh ta còn muốn gì ở Tuyết Lan?

Tuyết Lan không thể hiểu ý nghĩ trong đầu Thoại. Ngày nào anh chấp nhận thua thiệt, nhưng giờ đây anh là chồng của Tuyết Lan, anh muốn Tuyết Lan phải trọn vẹn là của anh.

An Bình cau mày vì tờ chúc mừng sinh nhật của anh, còn một tuần nữa mới tới kia mà.

An Bình cầm lên mở ra xem, anh bàng hoàng vì ...

“Chúc mừng sinh nhật anh An Bình. Chúc anh vui vẻ hạnh phúc. Em biết anh và Lam Thảo sắp cưới nhau, nhưng không hiểu là em có thể chúc mừng sinh nhật của anh chỉ riêng có anh và em.

Em đợi anh ở quán Thiên Trúc lúc tám giờ. Vẫn mong và nhớ anh.

Tuyết Lan”.

An Bình nhắm mắt lại, anh áp lá thư lên ngực. Tại sao em còn muốn gặp anh vậy? Chẳng phải là em luôn không muốn gặp lại anh sao?

An Bình vừa giận vừa hạnh phúc. Dù sao đi nữa anh cũng muốn có một lần được ngồi bên Tuyết Lan, cùng cô khiêu vũ điệu Tango tình tứ. Xếp thư lại, An Bình đi ra cửa. Tim anh trào lên những cảm xúc khó tả.

Tuyết Lan cũng nóng nảy đợi An Bình, anh nói là sẽ đợi cô tại quán Thiên Trúc để nhận lại điện thoại dù nó đã hư hay còn nguyên.

An Bình xuống xe đi vào. Anh xúc động mạnh khi nhìn thấy Tuyết Lan, nên đi nhanh vào:

– Lan, đợi anh lâu không? Nhận được thư em là anh đến ngay.

Tuyết Lan ngạc nhiên:

– Cái gì? Anh nói em gửi thư cho anh?

– Phải, anh có mang theo nè. Tiếc là anh không định tổ chức sinh nhật.

Nhưng không sao, em còn nhớ ngày sinh nhật của anh và đến đây đợi anh là anh vui lắm rồi.

Tuyết Lan càng ngạc nhiên hơn:

– An Bình! Anh nói cái gì em không hiểu gì hết?

– Thư này, em viết cho anh phải không?

Tuyết Lan cầm lấy:

– Đây phải chữ của em viết. Ai đưa thư này cho anh?

– Anh đến công ty thư của em nằm trên bàn làm việc của anh.

Còn em, em nói là không gửi thư cho anh, vậy em đến đây làm gì?

– Có một người thanh niên đến nói là nếu em có muốn trả điện thoại cho anh thì đến đây.

An Bình nhíu mày suy nghĩ:

– Em nói thật chứ Lan?

Tuyết Lan nghiêm mặt:

– Anh có biết chính vì cái điện thoại này mà em và anh Thoại cãi nhau, anh ấy còn đánh em một tát tai. Tại sao anh còn muốn giữ mối liên hệ giữa em và anh? Anh sắp cưới Lam Thảo, còn em đã có chồng. Em không muốn giữa hai chúng ta có mối quan hệ nào để anh Thoại ghi ngờ cả.

An Bình sững sờ nhìn cái điện thoại bị đập vỡ, anh lắc đầu:

– Thật tình anh không hiểu gì hết. Anh thì là anh còn yêu em, nhưng hành động làm phương hại đến hạnh phúc của em, anh không bao giờ làm cả.

– Như vậy ai gửi điện thoại cho em?

– Anh cũng đang tự hỏi tại sao họ mạo chữ ký và tên của anh, còn biết là sắp sinh nhật của anh nữa.

– Có phải là Lam Thảo?

An Bình giận tím mặt. Nếu là Lam Thảo, anh không bao giờ tha thứ cho cô.

Người phục vụ mang nước ra, An Bình cố nuốt con giận xuống, anh rót nước vào ly:

– Em không phải sợ gì cả. Nếu cần, anh sẽ gặp anh Thoại nói chuyện. Anh có yêu em thật nhưng anh không phải là con người không biết lý lẽ đi phá hạnh phúc người khác. Tuyết Lan cảm động, cô lại tìm thấy ở An Bình những đức tính tốt, để cô tha thứ cho anh, nên rót nước lại cho An Bình:

– Anh uống nước đi. Em biết chuyện này có thể là Lam Thảo.

Ngày em đi đặt áo cưới về, Lam Thảo đã đến nhà em làm âm ỉ, đó cũng là nguyên nhân em và anh Thoại đám cưới sớm hơn dự định.

Em biết nói ra lời này có thể làm anh buồn, nhưng làm vợ anh Thoại, em nghe tâm tư mình nhẹ nhàng chứ không dằn dặt day dứt khi yêu anh, làm người cướp người yêu của bạn.

An Bình cúi đầu. Tim anh đau nhói lên. Tuyết Lan đẩy ly nước đến vào tay An Bình.

An Bình chụp ly nước uống cạn. Tuyết Lan ái ngại nhìn An Bình, cô nén cảm xúc của mình, cô cũng bung ly nước uống hết phân nửa.

– An Bình! Dù chúng ta không còn với nhau, em cũng mong có tình bạn giữa chúng ta. Anh hãy mang hạnh phúc đến cho Lam Thảo.

An Bình cười buồn:

– Anh sẽ cố gắng. À, em và anh Thoại hạnh phúc chứ?

– Dạ có. Thôi, anh cũng không cần gặp anh Thoại, em sẽ nói cho anh Thoại hiểu. Còn bây giờ em xin về.

– Vâng, em cứ về.

Tuyết Lan đứng lên, một cảm giác buồn ngủ và đầu quay mòng mòng khiến cô đưa tay chụp cái ghế trước mặt.

– An Bình ... Sao em ...

An Bình cũng vừa gục xuống bàn nước. Tuyết Lan muốn kêu lên, cô không kêu được mà toàn thân ngã lăn ra sàn gạch ...

Thoại đi qua đi lại. Đã tám giờ đêm. Chưa khi nào Tuyết Lan đi đâu mà không nói với anh. Điện thoại về bên nhà, Như Hảo bảo Tuyết Lan không về nhà, vậy cô đi đâu?

Điện Thoại reo, Thoại vội bắt điện thoại:

– Alô, Thoại nghe đây?

– Tôi là người đã mang điện thoại của anh An Bình đến cho vợ anh.

Thoại quát lên:

– Anh muốn gì?

– Anh đừng quát lên như vậy. Tôi chỉ muốn báo cho anh. Cô ta đang ở phòng 307 khách sạn Thiên Trúc, anh đến đó sẽ gặp.

Điện thoại tắt không kịp cho Thoại nói lời nào. Thoại giận dữ để điện thoại xuống. Tuyết Lan đến khách sạn Thiên Trúc làm gì đến để gặp An Bình?

Thoại tin ở tư cách của Tuyết Lan, cô không thể nào là người tùy tiện. Nhưng đã hơn tám giờ tại sao Tuyết Lan không về nhà? Còn An Bình anh ta và Lam Thảo sắp Cưới nhau, lại muốn quây cho đất bằng dậy sóng lên vậy? Không suy nghĩ nữa, Thoại lao ra đường. Anh nóng nảy lái xe đi, vượt qua cả đèn đỏ.

Khách sạn Thiện Trúc, phòng 307. Thoại nói với nhân viên quầy, anh cần lên đó, rồi đi lên. Khi bấm nút thang máy, Thoại mong rằng cái gã khốn khiếp đó chỉ phá bình anh, hoặc cô đã về nhà và cô nói với anh, cô bị bạn bè lôi đi ăn trên phố sau đó cô nũng nịu hôn vào ngực anh để xin lỗi.

Thang máy dừng lại, Thoại đi ra. Đôi chân anh vừa ngập ngừng vừa run sợ trước căn phòng 307, cửa khép hờ. Thoại gõ nhẹ tay lên cửa, im lặng..

Người nhân viên phục vụ đi tới hỏi:

– Ông ơi! Ông cần gì?

Thoại nghe giọng mình run rẩy lạ thường:

– Tôi ... muốn gặp người trong phòng.

– Cửa mở mà.

Gã phục vụ gõ tay lên cửa:

– Có người muốn gặp nè!

Không nghe trả lời, anh ta đẩy nhẹ cánh cửa, mắt liếc Thoại, rồi đẩy rộng cánh cửa hơn.

– Ôi!

Anh ta kêu lên xấu hổ, Còn Thoại đứng chết trân vì trên giường ngủ, trước mặt là Tuyết Lan vợ của anh cùng với An Bình, cả hai trần như nhộng.

– Ông ơi! Chúng ta đi thôi!

Gã phục vụ lôi cánh tay Thoại, Thoại vùng mạnh tay xô gã ra tiến vào. Cả hai con người “tội lỗi” như tỉnh cơn mê, mở mắt ra.

Tuyết Lan còn ngơ ngác, Thoại đã lôi cô dậy, anh giáng cho cô hai tát tai nảy lửa.

Buông Tuyết Lan, Thoại lôi An Bình dậy, giữa lúc An Bình còn chưa hiểu chuyện gì, Thoại đã đâm mạnh những cú đâm hờn ghen và mặt An Bình.

– Không được đánh?

Lam Thảo lao tới cô khóc nức nở:

– Nếu phải đánh những cú đâm thù hận, anh nên đánh con người này nè! Cô ta là vợ của anh, vậy mà vẫn còn có mối quan hệ với chồng sắp cưới của tôi. An Bình! Tại sao như vậy hả anh?

Người trong khách sạn bu lại, lúc này Ngọc Hoa mới xuất hiện cùng với Mai Trinh.

Nhặt bộ quần áo của Tuyết Lan ném vào người cô khinh bỉ:

– Mau mặc quần áo vào! Còn anh Thoại, mau đi với em, Ở đây công an đến phiền phức xấu hổ lắm.

Thoại không còn biết gì nữa, anh để Ngọc Hoa lái mình đi, tâm hồn anh tan nát vỡ vụn. Tại sao Tuyết Lan phản bội anh? Nhục nhục ...

Thoại hét lên:

– Dừng xe đi, tôi bảo cô dừng xe nghe chưa!

Thoại dữ dần quá. Ngọc Hoa hoảng sợ vội đỗ xe lại. Thoại mở cửa xuống xe đi xăm xăm đi vào quán rượu. Anh cần uống chút gì đó thật cay và thật lạnh, cho cơn lửa ghen hờn trong lòng anh dịu xuống. Lắc đầu nhìn theo Thoại, rồi Ngọc Hoa mở cửa xe chạy theo.

Thoại gọi nguyên chai rượu ngồi xuống liền tí tí. Ngọc Hoa van lơn:

– Dừng uống nữa, về nhà đi anh Thoại.

Thoại quắc mắt:

– Tôi không muốn về nhà.

– Không về nhà hay anh về công ty được mà.

– Cô để mặc tôi đi, đừng lải nhải bên tai tôi?

– Em quan tâm lo lắng cho anh. Anh là giám đốc của em, làm sao em có thể không lo lắng quan tâm cho anh.

Ngọc Hoa ứa nước mắt:

– Chuyện của anh cũng là chuyện của em. Nếu anh bỏ lún công ty vì con người không ra gì đó, bao nhiêu người ở công ty sống sao đây?

Thoại dịu lại, anh nắm tay Ngọc Hoa:

– Cảm ơn em, nhưng mà anh đau khổ quá. Trong hoàn cảnh này nếu anh không uống rượu, anh còn tỉnh táo, anh sẽ đi tìm cô ấy giết cô ấy chết. Anh hết lòng yêu thương, tại sao cô lại cư xử với anh như vậy.

– Anh cứ nói ra hết tâm sự của anh đi, anh sẽ thấy nhẹ lòng.

Hay em cùng uống với anh nhé!

Ngọc Hoa gọi phục vụ mang ra cái tẩy, cô rót rượu đầy vào, nhưng chỉ nhấp môi. Trong lúc Thoại trút nốt cả phần còn rượu vào mồm. Thoại đã say, anh để Ngọc Hoa dìu anh ra xe nằm ở băng sau, cô lái xe đi về nhà mình. Dìu anh vào nhà, cởi áo sơ mi cho Thoại và lấy khăn lau mặt cho anh. Cô xao xuyên ngắm gương mặt đầy nam tính của anh, cuối cùng thì cô cũng có anh, người đàn ông cô yêu say đắm. Ngoài tình yêu, Ngọc Hoa còn có cả vụ lợi, nếu Thoại ly hôn và cô là vợ Thoại, công ty, đồn điền cà phê, cao su nhà máy cũng sẽ là của cô.

– Thoại ạ em yêu anh ...

Ngọc Hoa, cúi hôn lên môi Thoại. Trong cơn say vâng vất, những cảm giác ham muốn bị đánh thức, Thoại ôm ghì lấy Ngọc Hoa, hai đôi môi tìm nhau vì khao khát và ham muốn ...

Ở khách sạn, những cái tát đau đớn dội lên Tuyết Lan ra khỏi cơn mê. Lam Thảo lao vào đánh Tuyết Lan, cô đánh túi bụi vừa đánh vừa hét:

– Đồ khốn khiếp xấu xa! Tại sao đã có chồng rồi cậu còn hẹn hò với anh

Bình hả?

Tuyết Lan đưa tay lên đầu cổ che những cú đánh tới tấp của Lam Thảo. Cô bật khóc:

– Lam Thảo! Cậu hiểu lầm mình rồi.

– Hiểu lầm? Hai người vào khách sạn như thế này mà hiểu lầm à?

Đã mặc quần áo xong vào, An Bình nhào đến che chắn cho Tuyết Lan. Anh xô Lam Thảo ra:

– Em không có quyền gì đánh Tuyết Lan cả. Chuyện này anh còn phải hỏi lại em, em mua điện thoại mượn danh anh tặng cho Tuyết Lan và hẹn cô đi gặp anh, tại sao em làm như vậy.

Diễn phiên Lam Thảo cũng sờ:

– Em không có.

Đang sau, Mai Trinh đang lặng lẽ đưa điện thoại lên chụp ảnh Tuyết Lan.

Xong, cô len vào:

– Lam Thảo! Người ta nói ví dầu tình bầu muốn thôi, bầu gieo tiếng dữ cho rồi bầu ra”. Anh An Bình có cưới cậu đi chẳng nữa cũng vì tiền, trong lúc đó vẫn hẹn hò với Tuyết Lan. Anh ta đang vu oan cho cậu cái cậu không có làm, để bỏ cậu, vì cậu quá cần anh ta.

An Bình trừng mắt quát:

– Cô im miệng lại! Thật ra tôi vì lời hứa với ông Tổng giám đốc lúc lâm chung, tôi chẳng ham gì tài sản của Lam Thảo cả.

Vì lời hứa đó tôi phải rời bỏ người tôi yêu. Giờ đây, các người bày mưu bày kế hãm hại Tuyết Lan, tôi không để yên đâu. Tuyết Lan, chúng ta đi!

An Bình cởi áo khoác ngoài khoác lên người Tuyết Lan, anh dìu cô đi:

– Anh đưa em về nhà gặp anh Thoại. Lam Thảo chết sống nhìn An Bình dìu Tuyết Lan đi. Có nghĩa anh công khai thừa nhận mối quan hệ với Tuyết Lan. Hai người đi vào thang máy, Lam Thảo chưa nói được lời nào, sự đau khổ làm cho cô cứ đứng lặng như hóa đá ...

Mai Trinh quát khế:

– Sao cậu để cho anh ta đi với Tuyết Lan vậy? Chạy theo mau, đánh tuốt xác nó ra!

Lam Thảo ghen ngào:

– Hết, hết tất cả rồi Trinh ơi. Anh ấy sẽ bỏ công ty và bỏ mình, mình chịu không nổi đâu.

Mai Trinh tức giận:

– Cậu cần gì con người tệ bạc ấy chứ? Có cả trăm người đàn ông tốt, nếu cậu muốn. Nhưng mà mình chỉ yêu có một mình anh ấy.

Lam Thảo sụp xuống, cô khóc như mưa. Mai Trinh quay đi, cô không biết an ủi Lam Thảo như thế nào, vì chính cô là người góp phần cho tất kịch thêm hoàn hảo. Giờ này chị Ngọc Hoa của cô hẳn đang ở bên anh Thoại.

An Bình lái xe đưa Tuyết Lan về nhà. Cô ngồi cú rữ mà An Bình cũng chẳng dám nói một lời. Càng nghĩ, An Bình càng phát giận. Nhà Tuyết Lan vẫn đóng cửa. Tuyết Lan xuống xe, trông cô thảm hại, gò má sưng, nhiều đường trầy xước, tóc rối bù. Cô đau khổ nhìn căn nhà hạnh phúc của cô và Thoại chìm trong bóng tối.

Thoại không về nhà, anh đi đâu? Làm sao để nói cho anh biết.

Chuyện gì xảy ra đêm nay? Tại sao một cảm giác buồn ngủ kéo đến và cô gục xuống.

An Bình xuống xe theo, anh thở dài:

– Chuyện này nhất định là Lam Thảo làm ra. Thật bỉ ổi! Tuyết Lan anh nghĩ là trong ly nước có thuốc mê, chúng ta đều có cảm giác buồn ngủ, anh nghĩ giữa chúng ta không xảy ra điều xấu xa cả.

Tuyết Lan ghen ngào:

– Nhưng mà anh Thoại không tin em nữa. Lần đầu tiên khi em nhận món quà của ai đó do anh mang vào và nói là của anh tặng, những dòng chữ trong thư khiến anh đánh em oan ức. Rồi đêm nay nữa, em thật xấu hổ, nhục nhã. Tại sao em lại bị gán vào cái tội danh xấu xa mà cả đời em không bao giờ có.

– Chúng ta đều bị hại, anh nhất định lôi kẻ hãm hại chúng ta ra trước pháp luật. Cũng như nhất định rửa nỗi oan tình cho em.

– Anh Thoại không về nhà, hay là anh đi về đi. Chuyện gì ngày mai giải quyết.

– Anh sẽ đi tìm anh Thoại. Em vào nhà đi, nhớ đừng làm chuyện gì dại dột nghe Lan.

Tuyết Lan gật đầu mà nước mắt tuôn trào. An Bình phải đợi Tuyết Lan vào nhà một lúc mới lái xe đi. Anh biết mình tìm Thoại ở đâu trong đêm nay. An Bình tức giận lái xe về nhà Lam Thảo, cô ngồi khóc với Mai Trinh. An Bình hăm hăm:

– Những gì em đã làm trong chiều nay và tối đêm nay, anh thật không tha thứ cho em. Giữa hai chúng ta nên chia tay đi. Về phần công ty, nếu khi nào em đủ sức điều hành công ty, anh sẽ đi. Em phá hoại hạnh phúc gia đình của Tuyết Lan rồi em nghĩ là anh có thể tha nhiên được sao?

Lam Thảo khóc òa:

– Tại sao anh cứ bảo em làm nên chuyện đêm này? Em làm như vậy thì ích lợi gì cho em. Em đang, đau lòng đến nát cả lòng đây anh có hiểu không?

An Bình cười gằn:

– Em nát lòng? Nát lòng vì thỏa mãn cơn ghen điên cuồng đê hèn của em rồi chứ gì? Anh quá thất vọng về em.

Lam Thảo gào lên:

– Em cũng quá thất vọng về anh.

– Đúng, chúng ta chia tay đi!

An Bình bỏ đi, Lam Thảo rũ người ra khóc. Cô hiểu rằng tất cả đã chấm dứt. An Bình sẽ trở lại với Tuyết Lan ôm choàng Mai Trinh, Lam Thảo nắc nghẹn:

– Mình chết mất Trinh ơi! Tại sao anh Bình có thể nghi ngờ mình. Mình ghét Tuyết Lan làm kẻ thứ ba, nó có chồng rồi và muốn hay không, anh Bình và mình cũng làm đám cưới An Bình đâu phải hạng người không biết lý lẽ mà đi phá gia cang kẻ khác?

Mai Trinh hồ thẹn quay đi. Cô cũng thấy bất nhẫn khi An Bình bênh vực Tuyết Lan mặt sát Lam Thảo. Lam Thảo vô tội mà phải chịu oan, còn Tuyết Lan bị Thoại đánh. Một bên là bạn và một bên là chị gái, gia đình cô và cả cô nữa, sự ăn học nhờ vào Ngọc Hoa, cô chỉ còn có nước vì chị mình mà bỏ bạn bè.

Mai Trinh cố an ủi:

– Sẽ có ngày anh Bình hiểu cậu bị oan mà.

Có một ngày An Bình hiểu mình oan, ngày nào thế? Lam Thảo đau đớn. Tại sao An Bình có thể nghĩ cô là một con người xấu xa như vậy?

Không dám đi về nhà mình, Mai Trinh ở lại an ủi Lam Thảo.

Nhưng rồi cô ngủ khò, giấc ngủ dễ dàng đến với một người chưa từng đau khổ vì yêu. Trong lúc Lam Thảo không sao ngủ được, oằn oại trong nỗi đau oan ức.

Cô không quên được An Bình, ánh mắt khinh bỉ cùng gương mặt lạnh lùng của anh. Đi vào phòng tắm, Lam Thảo đứng nhìn mình trong gương. Cô sẽ minh oan cho mình để cho An Bình cả đời ăn năn.

Xả nước vào ngáp bồn tắm, Lam Thảo leo lên ngồi vào, vẫn mặc nguyên bộ quần áo. Ngày mai đây khi Mai Trinh thức dậy, nó sẽ phát hiện ra cô nằm chết trong bồn tắm đầy máu đỏ này. Nó sẽ hét lên kinh sợ và còn mẹ của cô nữa ...

Lam Thảo rùng mình.

An Bình và Tuyết Lan, hai người có dám vượt qua tất cả để đến với nhau?

Cầm con dao lam, Lam Thảo nghiền răng ấn mạnh lưỡi dao mỏng manh bén ngó vào cườm tay mình, máu đỏ tràn ra đỏ bàn tay, nhỏ xuống bồn nước tắm, cảm giác đau nhói và máu ... Kinh khủng quá, Lam Thảo hét lên:

– An Bình ơi! Em hận anh ...

Tiếng hét, Mai Trinh choàng dậy, cô ngơ ngác nhìn quanh.

– Lam Thảo! Cậu đâu rồi?

Không nghe trả lời, mà chỉ có tiếng nước chảy và một màu đỏ từ phía trong nhà tắm chảy tràn ra. Mai Trinh kêu lên:

– Lam Thảo! Cậu đâu?

Mai Trinh hét âm lên gọi bà Lam Anh. Cô dùng hết sức mình tông mạnh vào

cánh cửa, cánh cửa mỏng bị bật chốt ... Mai Trinh sững sờ, trong bồn tắm ngập nước, Lam Thảo đang ngâm mình trong đó, màu máu đỏ và tanh tưởi. Mai Trinh ngất đi vì sợ, cô nói ra không thành lời, cho đến khi bà Lam Anh đi lên:

– Chuyện gì vậy Mai Trinh?

Lưỡi Mai Trinh lúu lại:

– Lam Thảo ... Lam Thảo ... tử tử ...

Bà Lam Anh ngã cái phịch xuống nền gạch. Mai Trinh càng quỳnh quáng hét âm lên:

– Cứu! Bớ người ta cứu ...

Cô giúp việc chạy lên. Ghê quá, cô mở cửa hét âm ỉ lên:

– Ai cứu giùm cô chủ của tôi, cổ cắt mạch máu tay tự tử rồi!

Lam Thảo vẫn còn biết được đôi chút, người ta xông vào phòng tắm cứu cô, cô muốn kêu lên:

– Đừng cứu tôi, tôi muốn chết ...

Lời nói chỉ vang lên trong trái tim Lam Thảo, cuộc đời không còn nghĩa lý nếu như không có tình yêu.

Tình Ngõ Phôi Pha

Chương 7

Thoại giật mình thức giấc. Anh còn nằm mơ màng trong cơn say vằng vát của rượu chưa kịp tan. Vòng tay trần mềm ấm đang ôm qua người anh, theo thói quen Thoại ôm lại. Bỗng ... anh bật nảy người vì mùi hương lạ, nên mở mắt ra, kêu lên sững sốt:

– Ngọc Hoa! Sao cô ...

Ngọc Hoa làm vẻ xấu hổ co người lại:

– Đêm qua em và anh cùng uống rượu và anh nói là anh cần em.

Thoại ngồi bật dậy. Anh bắt đầu nhớ lại, anh đã chờ Tuyết Lan và sau đó có cú điện thoại, anh đi tìm Tuyết Lan và ...

Một sự thật đau đớn lòng, Tuyết Lan phản bội anh, cô hẹn hò với An Bình, anh gặp họ trong căn phòng 307 trong bộ quần áo Adam, Eva. Khốn nạn!

Ngọc Hoa ngồi dậy, cô ôm lấy Thoại vuốt ve gương mặt của anh.

– Em yêu anh lâu lắm rồi Thoại ạ. Từ lúc anh chưa quen Tuyết Lan. Song anh không hề quan tâm đến em, anh chỉ biết có Tuyết Lan. Đêm qua cô ấy gây ra chuyện tác tệ nhục nhã anh cần gì con người ấy. Em sẽ xoa dịu nỗi đau cô ấy gây ra cho anh.

Thoại đẩy Ngọc Hoa ra, cô vẫn ôm chặt lấy anh nồng nàn:

– Đêm qua chúng mình đã là của nhau, anh đừng vì hận Tuyết Lan mà lạnh nhạt với em. Em yêu anh mà.

Thoại cương quyết đẩy Ngọc Hoa ra, anh lấy quần áo mặc vào.

– Anh xin lỗi! Đêm qua anh quá say cũng không biết mình đã làm gì nữa.

Nhưng anh thành thật cảm ơn em đã ở bên cạnh anh.

Giờ anh phải đi, có những việc anh cần phải giải quyết.

Ngọc Hoa bật khóc:

– Anh không cần xin lỗi hay cảm ơn em. Điều em cần anh nhớ cho rằng mình đã là của nhau, xin anh chớ quá lạnh lùng tàn nhẫn với em như thế.

Thoại cảm động kéo Ngọc Hoa vào mình, anh lau nước mắt cho cô:

– Anh biết tình cảm của em dành cho anh rồi. Nhưng lúc này anh không có tâm trí nào cho em, anh cần về.

– Em sẽ chờ anh Thoại ạ.

Buông Ngọc Hoa ra, Thoại mở cửa đi ra ngoài. Sương buổi sớm lạnh lạnh khiến anh run mình.

Anh chưa biết mình cư xử như thế nào khi gặp Tuyết Lan. Cô khiến cho trái tim anh đau đớn tan nát. Ngồi vào xe rồi, Thoại lắc đầu mở cửa bước xuống. Trở về nhà anh sẽ giết Tuyết Lan chết mất. Anh có thể tha thứ cho cô trước khi làm vợ anh, trái tim cô vương vấn tình yêu với An Bình, nhưng đã là vợ của anh rồi, tại sao cô còn phản bội anh? Khốn nạn!

Thoại quày quả đi vào. Anh cần cho lòng mình yên bình đã.

Nhìn qua cánh cửa mở hé thấy Thoại quay vào, Ngọc Hoa mừng rỡ, dang hai tay ra đón Thoại.

– Em biết là anh không nỡ bỏ em mà.

Thoại buông xuôi cho khát vọng tầm thường trong ý nghĩ trừng phạt Tuyết Lan ...

Điện thoại reo, Tuyết Lan mừng rỡ khi thấy số điện thoại của Thoại:

– Anh Thoại ... anh đang ở đâu vậy?

Một giọng nữ cất lên làm Tuyết Lan ngỡ ngàng:

– Tôi là Ngọc Hoa không phải anh Thoại. Cô hãy mang quần áo và những gì của cô rời căn nhà đó đi, nếu như không muốn chuyện cô ngủ với An Bình ở khách sạn Thiên Trúc cho mọi người biết kể cả gia đình cô. Đi đi! Anh Thoại bảo tôi nói với cô như vậy. Anh ấy cũng đang nhờ luật sư làm thủ tục ly hôn. Cô nghe rõ chưa?

Điện thoại tắt. Tuyết Lan kêu lên:

– Anh Thoại! Khoan đã ...anh đang ở đâu vậy?

Điện thoại đã tắt. An Bình giật điện thoại trên tay Tuyết Lan nghe. Lắc đầu, An Bình gác máy:

– Điện thoại cắt rồi. Anh ta nói gì với em vậy?

Tuyết Lan nắc lên:

– Không phải là anh Thoại, mà là cô Ngọc Hoa.

An Bình nhú mồm:

– Ngọc Hoa, kê toán trưởng của anh Thoại? Cô ta nói gì?

– Cô bảo anh Thoại nhắn em mang quần áo ra khỏi nhà này, anh Thoại cũng đang làm thủ tục ly hôn.

– Hai ngày nay Thoại không đến công ty làm việc, cũng không về Pleiku, vậy là anh ta ở nhà Ngọc Hoa. Anh ta có thái độ gì vậy?

Tuyết Lan! Anh đưa em đến nhà Ngọc Hoa.

An Bình chụp tay Tuyết Lan lôi đi.

– Anh và em cần làm rõ mọi việc. Đi!

Ngọc Hoa bình tĩnh ở nhà chờ Tuyết Lan đến. Cô còn cố ý mặc bộ đồ ngủ mỏng manh khiêu gợi.

Cộc ...Cộc ...Tiếng gõ cửa. Ngọc Hoa mở rộng cánh cửa ra, vừa lúc An Bình xông vào trước:

– Anh Thoại! Anh đâu rồi?

Ngọc Hoa nhún vai mở rộng cửa phòng ngủ, cô gọi Thoại bằng giọng nhão nhọt, nũng nịu:

– Anh Thoại! Có vợ anh và người yêu của cô đến nè.

An Bình quắc mắt:

– Cô ăn nói cho cẩn thận!

Ngọc Hoa cười gằn:

– Cẩn thận là sao, anh ngủ với vợ anh Thoại tại khách sạn, ai mà không biết. Bây giờ còn cả gan dắt tay nhau đến đây.

Thoại từ trong đi ra mặt quần đùi áo thun. Tuyết Lan đứng chết sững. Thoại bảo cô phản bội và anh cũng đang phản bội cô. Ba ngày nay, lúc cô táo tác đi tìm anh khổ sở, bỏ ăn bỏ ngủ như người điên, hóa ra anh ở đây. Còn gì để nói, giữa cô và anh không còn lời nào để nói cả. Tuyết Lan ôm mặt chạy đi.

An Bình định quát Thoại, song anh cố nén sự giận dữ:

– Anh không thể có hành động trả đũa như vậy, tôi lắm!

An Bình chạy theo Tuyết Lan:

– Tuyết Lan đừng chạy, khéo ngã đó!

Tuyết Lan cứ chạy như người điên, vấp phải cục đá trên đường đi, cô trượt chân ngã dài. An Bình phóng tới đỡ người Tuyết Lan, giữ cô lại:

– Con người đó không đáng để em đau khổ như vậy. Tại sao anh ta có cách trả thù em như vậy hả?

Tuyết Lan gục mặt vào vai An Bình nức nở. Thoại cũng ra đến nhìn một lúc, xong lặng lẽ quay vào nhà. Anh không có gì ân hận khi ly hôn trả cô về cho An Bình cả.

Tuyết Lan ốm liệt giường, chỉ có Như Hảo và Anh Kiệt lo cho. Ông Thái

giận dữ:

– Bảo nó đi đi, làm cho ba nhục nhã như vậy đủ rồi!

Anh Kiệt van lơn:

– Tuyết Lan đang bị bệnh, ba nên để nó bình phục đã. Hơn nữa, nó đang cần thai ba ạ.

Ông Thái quay phắt lại:

– Đứa con của ai vậy? Ba thật là nhục nhã có đứa con như nó.

Trong phòng Như Hảo đang cố gắng dỗ dành Tuyết Lan:

– Dù sao em cũng cố gắng ngồi dậy ăn. Không nghĩ đến em, em cũng nghĩ đến đứa bé trong bụng em.

Tuyết Lan lắc đầu:

– Em không muốn ăn. Em muốn chết để rửa oan. Tại sao đến ba cũng không tin em vậy?

– Tại ba quá giận, chớ hùm dữ còn không nỡ ăn thịt con. Dậy ăn một chút đi em!

Như Hảo kê gối xuống lưng Tuyết Lan cho ngồi cao lên, cô ép Tuyết Lan uống sữa:

– Chuyện đâu còn có đó, chị sẽ đi gặp chú Thoại. Chú đâu thể cư xử hồ đồ. Nhưng dù chú có làm gì đi nữa là do quá ghen, gặp vợ mình và mình yêu cũ trong căn phòng khách sạn làm sao không ghen.

– Tại sao anh ấy không nghĩ đó là cái bẫy? Chưa gì anh đã sống cùng cô Ngọc Hoa, em có muốn nghĩ tốt về anh cũng không được nữa. Duyên nợ có lẽ đến đây hết rồi chị ạ, như vậy em mang thai sinh con làm gì.

– Bậy nào! Nếu em nói đó là con chú Thoại, em cần phải giữ giọt máu này. Em muốn làm người mẹ giết con hay sao?

Tuyết Lan khóc nức nở, mãi mãi cô không quên những gì của ngày hôm đó, khi cô nhìn thấy Thoại từ trong phòng ngủ của Ngọc Hoa đi ra. Anh cho rằng cô phản bội anh, nên cũng vội vã làm hành động trả thù. Ấn tượng cho nhau quá sâu sắc, đành phải chia tay mỗi người một con đường. Nhưng mình là người mẹ từ chối sự ra đời của đứa con ư? Đứa con được thành hình từ những ngày tháng sống hạnh phúc với nhau.

Bàn tay Tuyết Lan xoa nhẹ lên bụng mình:

– Em phải làm sao đây con ơi?

An Bình cứ đứng bên ngoài nhìn vào. Anh không có tư cách để vào đó gặp Tuyết Lan, dù anh rất muốn gặp cô. Anh Kiệt thương hại chạy xe ra:

– Cậu đi theo tôi ...

An Bình chạy xe theo, hai người đàn ông vào quán. Anh Kiệt gọi hai ly cà phê. An Bình nóng nảy:

– Tuyết Lan sao rồi hả anh?

Anh Kiệt lắc đầu buồn hiu:

– Cứ nằm khóc không chịu ăn uống gì cả. Nó là con người mạnh mẽ hồn nhiên vậy mà bây giờ như vậy. Cậu đừng có lảng vảng trước nhà ba tội thấy sinh phiền.

An Bình tha thiết:

– Tôi yêu Tuyết Lan là thật lòng, nhưng dùng thủ đoạn để có cô ấy, tôi không bao giờ làm cả. Tôi thề với anh như vậy.

– Tôi tin anh và Tuyết Lan bị hại. Nhưng còn Thoại, chú ấy không tin.

Thôi thì cứ để họ ly hôn vậy!

Điện thoại reo, An Bình mở máy ra. Nhìn thấy số điện thoại của Lam Thảo, anh giận dữ tắt máy, ngược nhìn Anh Kiệt:

– Anh cứ nói với Tuyết Lan, người đời nghĩ tôi và cô ấy dơ bẩn mặc họ, điều quan trọng tôi và cô ấy không dơ bẩn thôi.

Anh Kiệt cảm kích nhìn người bạn trẻ, anh ta cũng có cá tính mạnh mẽ, là con người sống đạo đức, tiếc là định mệnh không cho An Bình và Tuyết Lan là một đôi. Anh Kiệt hoàn toàn không đồng ý với cá tính của Thoại, sao chưa gì đã vội làm cái trò “bà ăn chả thì ông ăn nem”.

Chia tay với Anh Kiệt, An Bình về nhà.

Bà An Hạ đón An Bình trước cổng:

– Sao con không chịu nghe điện thoại vậy? Lam Thảo cắt mạch máu tay tự tử, mất máu nhiều lắm. Con mau vào bệnh viện đi!

An Bình hoảng hốt quay đầu xe ra. Sao có quá nhiều chuyện xảy ra như vậy. Vừa đến bệnh viện, An Bình bị bà Lam Anh nắm chặt lại vừa đánh vừa xỉ vả:

– Mày là thằng vong ơn bội nghĩa, tao đã trao tài sản của tao và con gái tao cho mày, tại sao mày vẫn ruồng rẫy nó, quân hệ với vợ người khác, còn nghi oan con tao bày ra chuyện rồi bỏ nó. Con tao mà chết tao không để yên cho mày đâu.

An Bình đứng yên cho bà Lam Anh đánh anh. Chú Tư tài xế và mọi người phải vất vả can ra. Cô ý tá mở cửa ra, khó chịu:

– Đây là bệnh viện, mấy người làm gì vậy?

An Bình vội vàng chặn cô ý tá lại:

– Cô ơi! Bệnh nhân tự tử sao rồi?

– Đã cứu sống, tạm thời qua được nguy hiểm.

An Bình thở phào. Lạy trời? Sao em khờ dại toàn gây ra những chuyện nông nổi vậy?

An Bình vào phòng lúc Lam Thảo vừa tỉnh, cô nhắm mắt lại ngay và khóc:

– Anh đi ra đi ! Em không cần anh đến thăm em, một kẻ xấu xa mà anh khinh ghét.

An Bình nghiêm mặt:

– Em còn mệt hãy nghỉ đi, anh không làm phiền em. Nhưng điều anh nhắc

em, mẹ em có một mình em, em chết đi, bà sống sao đây?

Lam Thảo sụt sùi:

– Em tự tử chết là để chứng minh với anh, em yêu anh là thật.

Em căm ghét Tuyết Lan thật nhưng bày chuyện để hãm hại anh quả thật em không có. Sao lại cứu em làm gì, để em chết cho xong, em không muốn sống nữa.

An Bình ngồi xuống bên cạnh, anh vuốt tóc Lam Thảo:

– Em không có làm thì thôi. Anh chỉ giận là tại sao gửi thư cho anh nói là Tuyết Lan hẹn anh, cô ấy muốn dự sinh nhật của anh trước ngày anh cưới vợ. Vậy ai mà lại biết là sắp đến sinh nhật của anh. Còn với Tuyết Lan, họ lại bảo cô ấy muốn trả điện thoại cho anh thì đến Thiên Trúc. Anh và cô ấy vừa phát hiện ra mình chưa hề gọi gì cho nhau thì anh và cô ấy mê đi. Tỉnh lại thấy mình trần truồng bên nhau trước mặt bao nhiêu người. Ai làm ra chuyện ghê gớm này vậy?

Lam Thảo nhìn An Bình:

– Anh không hẹn với Tuyết Lan?

– Không, anh nói như vậy mà em không tin sao? Anh là loại người xấu xa đi phá hoại hạnh phúc người khác sao? Còn em, tại sao em cũng biết mà đến?

– Có một cú điện thoại báo tin cho em, giọng nam.

– Em có biết là ai không?

– Em không biết. Em đã rủ Mai Trinh đi.

– Mai Trinh, em gái Ngọc Hoa?

Một ý nghĩ qua đầu An Bình. Anh lạnh cả người. Có khi nào là Ngọc Hoa? Ngay cái đêm đó Thoại ở lại nhà Ngọc Hoa ba hôm và bây giờ là việc Thoại đòi ly hôn. An Bình đứng vụt lên:

– Anh phải đi tìm anh Thoại. Anh nghĩ là việc này do Ngọc Hoa làm, vì bây giờ anh Thoại đang chung sống với Ngọc Hoa. Lam Thảo! Anh tin em vô tội. Em hãy để anh giải oan cho anh và cả Tuyết Lan, hứa với anh đừng làm điều đại dột nữa.

Lam Thảo bật khóc:

– Em hứa.

An Bình biết nhẹ tay Lam Thảo rồi buông ra đi nhanh ra cửa, Lam Thảo nhìn theo. Cô sẵn lòng tha thứ cho An Bình, dù anh luôn làm cho trái tim cô đau đớn.

An Bình xô mạnh cửa phòng Ngọc Hoa, mặc cho Phi Hùng cản lại:

– Có chuyện gì từ từ nói đi anh Bình, anh Thoại đi Pleiku rồi.

An Bình gạt mạnh Phi Hùng ra:

– Anh im đi! Người tôi muốn gặp là Ngọc Hoa kia.

An Bình sấn sổ đi vào, anh chỉ tay vào mặt Ngọc Hoa:

– Tại sao cô làm như vậy? Cô mạo danh tôi gửi điện thoại cho Tuyết Lan,

mạo danh Tuyết Lan gửi quà chúc mừng sinh nhật cho tôi, rồi bày ra những trò bỉ ổi. Cô đã thành công khi chiếm được Thoại nhưng ở đời những chuyện bỉ ổi vô liêm sỉ cũng sẽ bị lật mặt nạ, có ngày Thoại cũng biết mưu kế gian của cô.

Ngọc Hoa biến sắc đứng dậy sùng sộ:

– Tôi không hiểu anh nói gì. Ra ngoài ngay! Anh tưởng đây là nhà của anh chắc. Đến đây nói bậy bạ! Anh không làm chuyện xấu sao ngủ với vợ người ta ở khách sạn?

– Tôi không còn bằng cứ để chứng minh đêm đó tôi và Tuyết Lan đã uống phải thuốc mê, nhưng cô đừng tưởng như vậy là cô thắng. Tuyết Lan đang mang thai đó là đứa con của anh Thoại, có một ngày anh ta sẽ hiểu bộ mặt đê tiện của cô.

Ngọc Hoa vỗ bàn quát:

– Ra ngay! Anh Phi Hùng, gọi bảo vệ vào đây tống cổ tên điên này cho tôi! Toán bảo vệ chạy rầm rập vào lối An Bình đi. Ngọc Hoa vẫn còn chưa hết rung vì giận. May là hôm nay Thoại lên nhà máy chế biến cà phê. Phi Hùng đứng nơi ngưỡng cửa, qua những lời của An Bình, anh hiểu đó là sự thật.

Ngọc Hoa đã không từ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

Ngước lên nhìn thấy Phi Hùng nhìn mình. Ngọc Hoa giận dữ:

– Anh nhìn tôi cái gì?

Phi Hùng cười nhếch mép:

– Tôi đang suy nghĩ những lời của anh Bình có thể là một trăm phần trăm sự thật. Cô nghĩ là dưới ánh nắng mặt trời, sự thật không được phơi bày ra sao?

Ngọc Hoa nạt đùa:

– Vậy anh đi báo với anh Thoại đi, anh ấy sẽ tin ư? Cái gã kia ngủ với vợ người bây giờ muốn đổ lỗi cho tôi? Anh nói bậy bạ, tôi đuổi việc anh bây giờ.

Phi Hùng nhún vai rụt cổ lại. Anh ta nhìn Ngọc Hoa như cảnh báo:

– Có một điều tôi nhắc cô:

“ác lai sẽ có ác báo”. Vợ anh Thoại đang mang thai, cô xen vào vợ chồng người ta là không nên.

– Anh biết cái gì! Nếu anh Thoại không đến với tôi, tôi lôi kéo anh được sao?

– Cô đã lôi kéo chồng người ta bằng thủ đoạn rồi còn gì nữa.

Ngày nào đó rồi anh ta cũng bỏ cô về với vợ con anh ta, tình yêu mà tranh giành không hay đâu.

Phi Hùng vội vàng đi, vì nếu không, anh sẽ bị Ngọc Hoa mắng cho một trận.

Ngọc Hoa nổi giận đùng đùng, cô gạt mạnh mọi thứ trên bàn cho rơi xuống đất. Hai hàm răng Ngọc Hoa nghiến lại:

– Anh giỏi lắm Phi Hùng! Tôi sẽ đuổi việc anh.

Nói là nói như vậy chứ làm sao Ngọc Hoa dám đuổi Phi Hùng, khi mà cô cần sự im lặng của anh ta.

Tuyết Lan đã mang thai, đứa con đó là của Thoại. Ngọc Hoa ngồi thừ ra suy nghĩ. Cô không thể để cho Thoại quay về với Tuyết Lan, vì anh đã là của cô. Những tấm ảnh hôm đó Mai Trinh chụp trong căn phòng khách sạn, bây giờ sẽ là những bằng cứ để Thoại không bao giờ còn trở lại với Tuyết Lan.

Ngọc Hoa gọi điện bảo tài xế chuẩn bị xe cho cô đi Pleiku.

Thoại không vui khi thấy Ngọc Hoa, dù anh đã ở nhà cô bao nhiêu ngày, nhưng sự gần gũi giữa anh và cô chỉ là sự gần gũi của nhục dục, đi tìm lãng quên những điều đau lòng Tuyết Lan trót gây ra cho anh.

– Em lên đây làm gì? Anh bảo em ở dưới công ty, lo việc cho anh rồi kia mà.

Ngọc Hoa phụng phịu:

– Nhưng mà em nhớ anh. Em lo cho anh, không hiểu anh có lại uống rượu say như nữa không, ai sẽ săn sóc cho anh.

Thoại cảm động:

– Anh có thể tự săn sóc cho anh được mà.

– Vậy anh có định về Sài Gòn không?

– Anh chưa muốn về. Những việc ở Sài Gòn cần giải quyết, em cứ điện thoại bàn với anh. Còn nếu không có gì quan trọng, em cứ tự giải quyết.

– Dạ, em hiểu rồi.

Ngọc Hoa ôm cánh tay Thoại:

– Nhưng anh cũng cho em ở lại bên anh một hai hôm cũng được.

– Ừ, thì tùy em.

Nhưng hai ngày Ngọc Hoa ở lại, Thoại cứ ở ngoài nông trường cao su, anh viện cớ bận việc. Ngọc Hoa giận dữ:

– Em không muốn đưa những hình ảnh An Bình gửi cho anh, sợ làm anh đau lòng, nhưng anh vì con người đó làm việc bất kể ngày đêm thì em đành đưa cho anh vậy.

Thoại cau mày:

– Gì vậy?

– Anh mở ra xem khắc biết.

Thoại cầm bì thư dày mở ra xem ... Anh cắn mạnh môi, mặt đỏ lên. Những bức ảnh Tuyết Lan và An Bình trong căn phòng 307 Thoại tức giận xé tan tành.

– Đồ khốn khiếp! Còn dám gửi những hình ảnh này à?

– Anh ta tìm đến công ty và tuyên bố sẽ lấy Tuyết Lan, đứa bé Tuyết Lan đang mang là con của anh ta và Tuyết Lan.

Giọng mặt Thoại tê dại đi trong đau đớn.

Dù anh đã phản bội Tuyết Lan ăn nằm với Ngọc Hoa, song anh không cho

Tuyết Lan cái quyền phản bội anh, cô là vợ của anh.

Anh khô khan:

– Em nhờ luật sư xúc tiến thủ tục ly hôn giúp anh.

– Dạ.

Ngọc Hoa cố giấu sự mừng rỡ. Thoại chịu ly hôn, thì chuyện anh cưới cô chỉ còn là chuyện thời gian. Sà vào ôm cánh tay Thoại, Ngọc Hoa âu yếm:

– Anh đừng buồn. Hay là tối nay cùng với em đi thị xã chơi.

Thoại gật đầu, anh không còn gì để lưu luyến một người giẫm nát trái tim anh.

Thoại lại say, lại chìm đắm trong vòng tay Ngọc Hoa, tìm lãng quên ...

An Bình đỡ Lam Thảo ngồi dậy, cho cô ngồi tựa vào anh, anh vuốt tóc cô cho ngay lại:

– Em có biết là nếu như em chết, ngoài kia cuộc sống của mọi người vẫn không thay đổi. Nhưng người ta sẽ chê cười em, lớn lên chưa làm gì hữu ích cho xã hội đã đi trốn tránh cuộc sống.

Giọng Lam Thảo nhỏ xiu:

– Nhưng mà anh nghi ngờ em làm chuyện xấu. Em có xấu thật, nhưng hại anh, hại Tuyết Lan bị anh Thoại bỏ, tại sao em phải ngu ngốc như vậy?

– Anh đã biết chuyện này ai làm rồi. Là Ngọc Hoa, chị của Mai Trinh. Khi nhìn em nằm thiêm thiếp, anh sợ em chết thật, lúc đó anh thấy thương em làm sao.

Lam Thảo rung động ngược lên nhìn An Bình, cô biết anh nói thật:

– Cảm ơn anh đã hiểu cho em.

– Cảm ơn cái gì. Thật ra, anh có còn yêu Tuyết Lan, nhưng đó là mối tình trong quá khứ rồi. Còn đối với em, trái tim anh đâu phải gỗ đá mà không biết rung động khi có một người yêu mình như thế.

An Bình siết nhẹ qua người Lam Thảo:

– Bình phục đi, anh và em làm đám cưới. Đó cũng là một cách giải oan cho anh và Tuyết Lan, em hiểu không?

– Dạ hiểu.

An Bình nâng gương mặt Lam Thảo lên, nhìn sâu vào mắt cô, rồi cúi xuống hôn cô. Lam Thảo rung động khép mắt lại. Cô muốn nói cô yêu anh, trăm vạn lời yêu, trời đất hôm nay bỗng đẹp lạ lùng, khi có một tình yêu.

Khẽ tựa mình trong vòng tay An Bình, lần đầu tiên Lam Thảo hỏi về Tuyết Lan:

– Tuyết Lan như thế nào hả anh?

– Đang ốm nặng.

Giọng anh ngậm ngùi:

– Đang mang thai mà bị cú sốc như thế, Tuyết Lan chịu không nổi. Còn Thoại, anh ta quá tệ, bỏ lên Pleiku lao đầu vào công việc làm hùng hục mà

không chịu bình tâm suy xét. Anh ta đã quá yêu thành quá ghen. Ghen cũng được, nhưng ghen mà trừng phạt vợ mình như thế thì thấp hèn quá. Còn Ngọc Hoa, cô ta thừa nước đục thả câu, bám anh Thoại như đĩa vại. Anh mà là Tuyết Lan, không bao giờ anh tha thứ cho anh ta, yêu là phải chung thủy. Lam Thảo nhủi đầu vào ngực An Bình, cô hiểu anh sẽ yêu cô và cho cô hạnh phúc.

Tình Ngổ Phôi Pha

Chương 7

Thoại giật mình thức giấc. Anh còn nằm mơ màng trong cơn say váng vất của rượu chưa kịp tan. Vòng tay trần mềm ấm đang ôm qua người anh, theo thói quen Thoại ôm lại. Bỗng ... anh bật nảy người vì mùi hương lạ, nên mở mắt ra, kêu lên sững sốt:

– Ngọc Hoa! Sao cô ...

Ngọc Hoa làm vẻ xấu hổ co người lại:

– Đêm qua em và anh cùng uống rượu và anh nói là anh cần em.

Thoại ngồi bật dậy. Anh bắt đầu nhớ lại, anh đã chờ Tuyết Lan và sau đó có cú điện thoại, anh đi tìm Tuyết Lan và ...

Một sự thật đau đớn lòng, Tuyết Lan phản bội anh, cô hẹn hò với An Bình, anh gặp họ trong căn phòng 307 trong bộ quần áo Adam, Eva. Khốn nạn!

Ngọc Hoa ngồi đây, cô ôm lấy Thoại vuốt ve gương mặt của anh.

– Em yêu anh lâu lắm rồi Thoại ạ. Từ lúc anh chưa quen Tuyết Lan. Song anh không hề quan tâm đến em, anh chỉ biết có Tuyết Lan. Đêm qua cô ấy gây ra chuyện tác tệ nhục nhã anh cần gì con người ấy. Em sẽ xoa dịu nỗi đau cô ấy gây ra cho anh.

Thoại đẩy Ngọc Hoa ra, cô vẫn ôm chặt lấy anh nồng nàn:

– Đêm qua chúng mình đã là của nhau, anh đừng vì hận Tuyết Lan mà lạnh nhạt với em. Em yêu anh mà.

Thoại cương quyết đẩy Ngọc Hoa ra, anh lấy quần áo mặc vào.

– Anh xin lỗi! Đêm qua anh quá say cũng không biết mình đã làm gì nữa.

Nhưng anh thành thật cảm ơn em đã ở bên cạnh anh.

Giờ anh phải đi, có những việc anh cần phải giải quyết.

Ngọc Hoa bật khóc:

– Anh không cần xin lỗi hay cảm ơn em. Điều em cần anh nhớ cho rằng mình đã là của nhau, xin anh chớ quá lạnh lùng tàn nhẫn với em như thế.

Thoại cảm động kéo Ngọc Hoa vào mình, anh lau nước mắt cho cô:

– Anh biết tình cảm của em dành cho anh rồi. Nhưng lúc này anh không có tâm trí nào cho em, anh cần về.

– Em sẽ chờ anh Thoại ạ.

Buông Ngọc Hoa ra, Thoại mở cửa đi ra ngoài. Sương buổi sớm lành lạnh khiến anh run mình.

Anh chưa biết mình cư xử như thế nào khi gặp Tuyết Lan. Cô khiến cho trái tim anh đau đớn tan nát. Ngồi vào xe rồi, Thoại lắc đầu mở cửa bước xuống. Trở về nhà anh sẽ giết Tuyết Lan chết mất. Anh có thể tha thứ cho cô trước khi làm vợ anh, trái tim cô vương vấn tình yêu với An Bình, nhưng đã là vợ của anh rồi, tại sao cô còn phản bội anh? Khốn nạn!

Thoại quày quả đi vào. Anh cần cho lòng mình yên bình đã.

Nhìn qua cánh cửa mở hé thấy Thoại quay vào, Ngọc Hoa mừng rỡ, dang hai tay ra đón Thoại.

– Em biết là anh không nỡ bỏ em mà.

Thoại buông xuôi cho khát vọng tâm thường trong ý nghĩ trừng phạt Tuyết Lan ...

Điện thoại reo, Tuyết Lan mừng rỡ khi thấy số điện thoại của Thoại:

– Anh Thoại ... anh đang ở đâu vậy?

Một giọng nữ cất lên làm Tuyết Lan ngỡ ngàng:

– Tôi là Ngọc Hoa không phải anh Thoại. Cô hãy mang quần áo và những gì của cô rời căn nhà đó đi, nếu như không muốn chuyện cô ngủ với An Bình ở khách sạn Thiên Trúc cho mọi người biết kể cả gia đình cô. Đi đi! Anh Thoại bảo tôi nói với cô như vậy. Anh ấy cũng đang nhờ luật sư làm thủ tục ly hôn. Cô nghe rõ chưa?

Điện thoại tắt. Tuyết Lan kêu lên:

– Anh Thoại! Khoan đã ...anh đang ở đâu vậy?

Điện thoại đã tắt. An Bình giật điện thoại trên tay Tuyết Lan nghe. Lắc đầu, An Bình gác máy:

– Điện thoại cất rồi. Anh ta nói gì với em vậy?

Tuyết Lan nấc lên:

– Không phải là anh Thoại, mà là cô Ngọc Hoa.

An Bình nhíu mày:

– Ngọc Hoa, kê toán trưởng của anh Thoại? Cô ta nói gì?

– Cổ bảo anh Thoại nhắn em mang quần áo ra khỏi nhà này, anh Thoại cũng đang làm thủ tục ly hôn.

– Hai ngày nay Thoại không đến công ty làm việc, cũng không về Pleiku, vậy là anh ta ở nhà Ngọc Hoa. Anh ta có thái độ gì vậy?

Tuyết Lan! Anh đưa em đến nhà Ngọc Hoa.

An Bình chụp tay Tuyết Lan lôi đi.

– Anh và em cần làm rõ mọi việc. Đi!

Ngọc Hoa bình tĩnh ở nhà chờ Tuyết Lan đến. Cô còn cố ý mặc bộ đồ ngủ mỏng manh khiêu gợi.

Cộc ...Cộc ...Tiếng gõ cửa. Ngọc Hoa mở rộng cánh cửa ra, vừa lúc An Bình xông vào trước:

– Anh Thoại! Anh đâu rồi?

Ngọc Hoa nhún vai mở rộng cửa phòng ngủ, cô gọi Thoại bằng giọng nhão nhọt, nũng nịu:

– Anh Thoại! Có vợ anh và người yêu của cô đến nè.

An Bình quắc mắt:

– Cô ăn nói cho cẩn thận!

Ngọc Hoa cười gằn:

– Cẩn thận là sao, anh ngủ với vợ anh Thoại tại khách sạn, ai mà không biết. Bây giờ còn cả gan dắt tay nhau đến đây.

Thoại từ trong đi ra mặt quần đùi áo thun. Tuyết Lan đứng chết sững. Thoại bảo cô phản bội và anh cũng đang phản bội cô. Ba ngày nay, lúc cô táo tác đi tìm anh khổ sở, bỏ ăn bỏ ngủ như người điên, hóa ra anh ở đây. Còn gì để nói, giữa cô và anh không còn lời nào để nói cả. Tuyết Lan ôm mặt chạy đi.

An Bình định quát Thoại, song anh cố nén sự giận dữ:

– Anh không thể có hành động trả đũa như vậy, tôi lắm!

An Bình chạy theo Tuyết Lan:

– Tuyết Lan đừng chạy, khéo ngã đó!

Tuyết Lan cứ chạy như người điên, vấp phải cục đá trên đường đi, cô trượt chân ngã dài. An Bình phóng tới đỡ người Tuyết Lan, giữ cô lại:

– Con người đó không đáng để em đau khổ như vậy. Tại sao anh ta có cách trả thù em như vậy hả?

Tuyết Lan gục mặt vào vai An Bình nức nở. Thoại cũng ra đến nhìn một lúc, xong lặng lẽ quay vào nhà. Anh không có gì ân hận khi ly hôn trả cô về cho An Bình cả.

Tuyết Lan ốm liệt giường, chỉ có Như Hảo và Anh Kiệt lo cho. Ông Thái giận dữ:

– Bảo nó đi đi, làm cho ba nhục nhã như vậy đủ rồi!

Anh Kiệt van lơn:

– Tuyết Lan đang bị bệnh, ba nên để nó bình phục đã. Hơn nữa, nó đang cần thai ba ạ.

Ông Thái quay phắt lại:

– Đứa con của ai vậy? Ba thật là nhục nhã có đứa con như nó.

Trong phòng Như Hảo đang cố gắng dỗ dành Tuyết Lan:

– Dù sao em cũng cố gắng ngồi dậy ăn. Không nghĩ đến em, em cũng nghĩ đến đứa bé trong bụng em.

Tuyết Lan lắc đầu:

– Em không muốn ăn. Em muốn chết để rửa oan. Tại sao đến ba cũng không tin em vậy?

– Tại ba quá giận, chớ hùm dữ còn không nỡ ăn thịt con. Dậy ăn một chút đi em!

Như Hảo kê gối xuống lưng Tuyết Lan cho ngồi cao lên, cô ép Tuyết Lan uống sữa:

– Chuyện đâu còn có đó, chị sẽ đi gặp chú Thoại. Chú đâu thể cứ xử hồ đồ. Nhưng dù chú có làm gì đi nữa là do quá ghen, gặp vợ mình và mình yêu cũ trong căn phòng khách sạn làm sao không ghen.

– Tại sao anh ấy không nghĩ đó là cái bẫy? Chưa gì anh đã sống cùng cô Ngọc Hoa, em có muốn nghĩ tốt về anh cũng không được nữa. Duyên nợ có lẽ đến đây hết rồi chị ạ, như vậy em mang thai sinh con làm gì.

– Bậy nào! Nếu em nói đó là con chú Thoại, em cần phải giữ giọt máu này. Em muốn làm người mẹ giết con hay sao?

Tuyết Lan khóc nức nở, mãi mãi cô không quên những gì của ngày hôm đó, khi cô nhìn thấy Thoại từ trong phòng ngủ của Ngọc Hoa đi ra. Anh cho rằng cô phản bội anh, nên cũng vội vã làm hành động trả thù. Án tượng cho nhau quá sâu sắc, đành phải chia tay mỗi người một con đường. Nhưng mình là người mẹ từ chối sự ra đời của đứa con ư? Đứa con được thành hình từ những ngày tháng sống hạnh phúc với nhau.

Bàn tay Tuyết Lan xoa nhẹ lên bụng mình:

– Em phải làm sao đây con ơi?

An Bình cứ đứng bên ngoài nhìn vào. Anh không có tư cách để vào đó gặp Tuyết Lan, dù anh rất muốn gặp cô. Anh Kiệt thương hại chạy xe ra:

– Cậu đi theo tôi ...

An Bình chạy xe theo, hai người đàn ông vào quán. Anh Kiệt gọi hai ly cà phê. An Bình nóng nảy:

– Tuyết Lan sao rồi hả anh?

Anh Kiệt lắc đầu buồn hiu:

– Cứ nằm khóc không chịu ăn uống gì cả. Nó là con người mạnh mẽ hồn nhiên vậy mà bây giờ như vậy. Cậu đừng có lảng vảng trước nhà ba tội thấy sinh phiền.

An Bình tha thiết:

– Tôi yêu Tuyết Lan là thật lòng, nhưng dùng thủ đoạn để có cô ấy, tôi không bao giờ làm cả. Tôi thề với anh như vậy.

– Tôi tin anh và Tuyết Lan bị hại. Nhưng còn Thoại, chú ấy không tin.

Thôi thì cứ để họ ly hôn vậy!

Điện thoại reo, An Bình mở máy ra. Nhìn thấy số điện thoại của Lam Thảo, anh giận dữ tắt máy, ngược nhìn Anh Kiệt:

– Anh cứ nói với Tuyết Lan, người đời nghĩ tôi và cô ấy dơ bẩn mặc họ,

điều quan trọng tôi và cô ấy không dờ bần thôi.

Anh Kiệt cảm kích nhìn người bạn trẻ, anh ta cũng có cá tính mạnh mẽ, là con người sống đạo đức, tiếc là định mệnh không cho An Bình và Tuyết Lan là một đôi. Anh Kiệt hoàn toàn không đồng ý với cá tính của Thoạt, sao chưa gì đã vội làm cái trò “bà ăn chả thì ông ăn nem”.

Chia tay với Anh Kiệt, An Bình về nhà.

Bà An Hạ đón An Bình trước cổng:

– Sao con không chịu nghe điện thoại vậy? Lam Thảo cắt mạch máu tay tự tử, mất máu nhiều lắm. Con mau vào bệnh viện đi!

An Bình hoảng hốt quay đầu xe ra. Sao có quá nhiều chuyện xảy ra như vậy. Vừa đến bệnh viện, An Bình bị bà Lam Anh nắm chặt lại vừa đánh vừa xỉ vả:

– Mày là thằng vong ơn bội nghĩa, tao đã trao tài sản của tao và con gái tao cho mày, tại sao mày vẫn ruồng rẫy nó, quân hệ với vợ người khác, còn nghi oan con tao bày ra chuyện rồi bỏ nó. Con tao mà chết tao không để yên cho mày đâu.

An Bình đứng yên cho bà Lam Anh đánh anh. Chú Tư tài xế và mọi người phải vất vả can ra. Cô ý tá mở cửa ra, khó chịu:

– Đây là bệnh viện, mấy người làm gì vậy?

An Bình vội vàng chặn cô ý tá lại:

– Cô ơi! Bệnh nhân tự tử sao rồi?

– Đã cứu sống, tạm thời qua được nguy hiểm.

An Bình thở phào. Lạy trời? Sao em khờ dại toàn gây ra những chuyện nông nổi vậy?

An Bình vào phòng lúc Lam Thảo vừa tỉnh, cô nhắm mắt lại ngay và khóc:

– Anh đi ra đi ! Em không cần anh đến thăm em, một kẻ xấu xa mà anh khinh ghét.

An Bình nghiêm mặt:

– Em còn mệt hãy nghỉ đi, anh không làm phiền em. Nhưng điều anh nhắc em, mẹ em có một mình em, em chết đi, bà sống sao đây?

Lam Thảo sụt sùi:

– Em tự tử chết là để chứng minh với anh, em yêu anh là thật.

Em căm ghét Tuyết Lan thật nhưng bày chuyện để hãm hại anh quả thật em không có. Sao lại cứu em làm gì, để em chết cho xong, em không muốn sống nữa.

An Bình ngồi xuống bên cạnh, anh vuốt tóc Lam Thảo:

– Em không có làm thì thôi. Anh chỉ giận là tại sao gửi thư cho anh nói là Tuyết Lan hẹn anh, cô ấy muốn dự sinh nhật của anh trước ngày anh cưới vợ. Vậy ai mà lại biết là sắp đến sinh nhật của anh. Còn với Tuyết Lan, họ lại bảo cô ấy muốn trả điện thoại cho anh thì đến Thiên Trúc. Anh và cô ấy

vừa phát hiện ra mình chưa hề gửi gì cho nhau thì anh và cô ấy mê đi. Tỉnh lại thấy mình trần truồng bên nhau trước mặt bao nhiêu người. Ai làm ra chuyện ghê gớm này vậy?

Lam Thảo nhìn An Bình:

– Anh không hẹn với Tuyết Lan?

– Không, anh nói như vậy mà em không tin sao? Anh là loại người xấu xa đi phá hoại hạnh phúc người khác sao? Còn em, tại sao em cũng biết mà đến?

– Có một cú điện thoại báo tin cho em, giọng nam.

– Em có biết là ai không?

– Em không biết. Em đã rủ Mai Trinh đi.

– Mai Trinh, em gái Ngọc Hoa?

Một ý nghĩ qua đầu An Bình. Anh lạnh cả người. Có khi nào là Ngọc Hoa?

Ngay cái đêm đó Thoại ở lại nhà Ngọc Hoa ba hôm và bây giờ là việc Thoại đòi ly hôn. An Bình đứng vụt lên:

– Anh phải đi tìm anh Thoại. Anh nghĩ là việc này do Ngọc Hoa làm, vì bây giờ anh Thoại đang chung sống với Ngọc Hoa. Lam Thảo! Anh tin em vô tội. Em hãy để anh giải oan cho anh và cả Tuyết Lan, hứa với anh đừng làm điều dại dột nữa.

Lam Thảo bật khóc:

– Em hứa.

An Bình biết nhẹ tay Lam Thảo rồi buông ra đi nhanh ra cửa, Lam Thảo nhìn theo. Cô sẵn lòng tha thứ cho An Bình, dù anh luôn làm cho trái tim cô đau đớn.

An Bình xô mạnh cửa phòng Ngọc Hoa, mặc cho Phi Hùng cản lại:

– Có chuyện gì từ từ nói đi anh Bình, anh Thoại đi Pleiku rồi.

An Bình gạt mạnh Phi Hùng ra:

– Anh im đi! Người tôi muốn gặp là Ngọc Hoa kia.

An Bình sấn sổ đi vào, anh chỉ tay vào mặt Ngọc Hoa:

– Tại sao cô làm như vậy? Cô mạo danh tôi gửi điện thoại cho Tuyết Lan, mạo danh Tuyết Lan gửi quà chúc mừng sinh nhật cho tôi, rồi bày ra những trò bỉ ổi. Cô đã thành công khi chiếm được Thoại nhưng ở đời những chuyện bỉ ổi vô liêm sỉ cũng sẽ bị lật mặt nạ, có ngày Thoại cũng biết mưu kế gian của cô.

Ngọc Hoa biến sắc đứng dậy sùng sộ:

– Tôi không hiểu anh nói gì. Ra ngoài ngay! Anh tưởng đây là nhà của anh chắc. Đến đây nói bậy bạ! Anh không làm chuyện xấu sao ngủ với vợ người ta ở khách sạn?

– Tôi không còn bằng cứ để chứng minh đêm đó tôi và Tuyết Lan đã uống phải thuốc mê, nhưng cô đừng tưởng như vậy là cô thắng. Tuyết Lan đang mang thai đó là đứa con của anh Thoại, có một ngày anh ta sẽ hiểu bộ mặt

đề tiện của cô.

Ngọc Hoa vỗ bàn quát:

– Ra ngay! Anh Phi Hùng, gọi bảo vệ vào đây tống cổ tên điên này cho tôi! Toán bảo vệ chạy rầm rập vào lôi An Bình đi. Ngọc Hoa vẫn còn chưa hết rung vì giận. May là hôm nay Thoại lên nhà máy chế biến cà phê. Phi Hùng đứng nơi ngưỡng cửa, qua những lời của An Bình, anh hiểu đó là sự thật. Ngọc Hoa đã không từ một thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

Ngước lên nhìn thấy Phi Hùng nhìn mình. Ngọc Hoa giận dữ:

– Anh nhìn tôi cái gì?

Phi Hùng cười nhếch mép:

– Tôi đang suy nghĩ những lời của anh Bình có thể là một trăm phần trăm sự thật. Cô nghĩ là dưới ánh nắng mặt trời, sự thật không được phơi bày ra sao?

Ngọc Hoa nạt đùa:

– Vậy anh đi báo với anh Thoại đi, anh ấy sẽ tin ư? Cái gã kia ngủ với vợ người bây giờ muốn đổ lỗi cho tôi? Anh nói bây bạ, tôi đuổi việc anh bây giờ.

Phi Hùng nhún vai rụt cổ lại. Anh ta nhìn Ngọc Hoa như cảnh báo:

– Có một điều tôi nhắc cô:

“ác lai sẽ có ác báo”. Vợ anh Thoại đang mang thai, cô xen vào vợ chồng người ta là không nên.

– Anh biết cái gì! Nếu anh Thoại không đến với tôi, tôi lôi kéo anh được sao?

– Cô đã lôi kéo chồng người ta bằng thủ đoạn rồi còn gì nữa.

Ngày nào đó rồi anh ta cũng bỏ cô về với vợ con anh ta, tình yêu mà tranh giành không hay đâu.

Phi Hùng vội vàng đi, vì nếu không, anh sẽ bị Ngọc Hoa mắng cho một trận. Ngọc Hoa nổi giận đùng đùng, cô gạt mạnh mọi thứ trên bàn cho rơi xuống đất. Hai hàm răng Ngọc Hoa nghiến lại:

– Anh giỏi lắm Phi Hùng! Tôi sẽ đuổi việc anh.

Nói là nói như vậy chứ làm sao Ngọc Hoa dám đuổi Phi Hùng, khi mà cô cần sự im lặng của anh ta.

Tuyết Lan đã mang thai, đứa con đó là của Thoại. Ngọc Hoa ngồi thừ ra suy nghĩ. Cô không thể để cho Thoại quay về với Tuyết Lan, vì anh đã là của cô. Những tấm ảnh hôm đó Mai Trinh chụp trong căn phòng khách sạn, bây giờ sẽ là những bằng cứ để Thoại không bao giờ còn trở lại với Tuyết Lan.

Ngọc Hoa gọi điện bảo tài xế chuẩn bị xe cho cô đi Pleiku.

Thoại không vui khi thấy Ngọc Hoa, dù anh đã ở nhà cô bao nhiêu ngày, nhưng sự gần gũi giữa anh và cô chỉ là sự gần gũi của nhục dục, đi tìm lãng quên những điều đau lòng Tuyết Lan trót gây ra cho anh.

– Em lên đây làm gì? Anh bảo em ở dưới công ty, lo việc cho anh rồi kia

mà.

Ngọc Hoa phụng phịu:

– Nhưng mà em nhớ anh. Em lo cho anh, không hiểu anh có lại uống rượu say như nữa không, ai sẽ săn sóc cho anh.

Thoại cảm động:

– Anh có thể tự săn sóc cho anh được mà.

– Vậy anh có định về Sài Gòn không?

– Anh chưa muốn về. Những việc ở Sài Gòn cần giải quyết, em cứ điện thoại bàn với anh. Còn nếu không có gì quan trọng, em cứ tự giải quyết.

– Dạ, em hiểu rồi.

Ngọc Hoa ôm cánh tay Thoại:

– Nhưng anh cũng cho em ở lại bên anh một hai hôm cũng được.

– Ừ, thì tùy em.

Nhưng hai ngày Ngọc Hoa ở lại, Thoại cứ ở ngoài nông trường cao su, anh viện cớ bận việc. Ngọc Hoa giận dữ:

– Em không muốn đưa những hình ảnh An Bình gửi cho anh, sợ làm anh đau lòng, nhưng anh vì con người đó làm việc bất kể ngày đêm thì em đành đưa cho anh vậy.

Thoại cau mày:

– Gì vậy?

– Anh mở ra xem khắc biết.

Thoại cầm bì thư dày mở ra xem ... Anh cắn mạnh môi, mặt đỏ lên. Những bức ảnh Tuyết Lan và An Bình trong căn phòng 307 Thoại tức giận xé tan tành.

– Đồ khốn khiếp! Còn dám gửi những hình ảnh này à?

– Anh ta tìm đến công ty và tuyên bố sẽ lấy Tuyết Lan, đứa bé Tuyết Lan đang mang là con của anh ta và Tuyết Lan.

Gương mặt Thoại tê dại đi trong đau đớn.

Dù anh đã phản bội Tuyết Lan ăn nằm với Ngọc Hoa, song anh không cho Tuyết Lan cái quyền phản bội anh, cô là vợ của anh.

Anh khô khan:

– Em nhờ luật sư xúc tiến thủ tục ly hôn giùm anh.

– Dạ.

Ngọc Hoa cố giấu sự mừng rỡ. Thoại chịu ly hôn, thì chuyện anh cưới cô chỉ còn là chuyện thời gian. Sà vào ôm cánh tay Thoại, Ngọc Hoa âu yếm:

– Anh đừng buồn. Hay là tối nay cùng với em đi thị xã chơi.

Thoại gật đầu, anh không còn gì để lưu luyến một người giẫm nát trái tim anh.

Thoại lại say, lại chìm đắm trong vòng tay Ngọc Hoa, tìm lãng quên ...

An Bình đỡ Lam Thảo ngồi dậy, cho cô ngồi tựa vào anh, anh vuốt tóc cô

cho ngay lại:

– Em có biết là nếu như em chết, ngoài kia cuộc sống của mọi người vẫn không thay đổi. Nhưng người ta sẽ chê cười em, lớn lên chưa làm gì hữu ích cho xã hội đã đi trốn tránh cuộc sống.

Giọng Lam Thảo nhỏ xíu:

– Nhưng mà anh nghi ngờ em làm chuyện xấu. Em có xấu thật, nhưng hại anh, hại Tuyết Lan bị anh Thoại bỏ, tại sao em phải ngu ngốc như vậy?

– Anh đã biết chuyện này ai làm rồi. Là Ngọc Hoa, chị của Mai Trinh. Khi nhìn em nằm thiêm thiếp, anh sợ em chết thật, lúc đó anh thấy thương em làm sao.

Lam Thảo rung động ngược lên nhìn An Bình, cô biết anh nói thật:

– Cảm ơn anh đã hiểu cho em.

– Cảm ơn cái gì. Thật ra, anh có còn yêu Tuyết Lan, nhưng đó là mối tình trong quá khứ rồi. Còn đối với em, trái tim anh đâu phải gỗ đá mà không biết rung động khi có một người yêu mình như thế.

An Bình siết nhẹ qua người Lam Thảo:

– Bình phục đi, anh và em làm đám cưới. Đó cũng là một cách giải oan cho anh và Tuyết Lan, em hiểu không?

– Dạ hiểu.

An Bình nâng gương mặt Lam Thảo lên, nhìn sâu vào mắt cô, rồi cúi xuống hôn cô. Lam Thảo rung động khép mắt lại. Cô muốn nói cô yêu anh, trăm vạn lời yêu, trời đất hôm nay bỗng đẹp lạ lùng, khi có một tình yêu.

Khẽ tựa mình trong vòng tay An Bình, lần đầu tiên Lam Thảo hỏi về Tuyết Lan:

– Tuyết Lan như thế nào hả anh?

– Đang ốm nặng.

Giọng anh ngậm ngùi:

– Đang mang thai mà bị cú sốc như thế, Tuyết Lan chịu không nổi. Còn Thoại, anh ta quá tệ, bỏ lên Pleiku lao đầu vào công việc làm hùng hục mà không chịu bình tâm suy xét. Anh ta đã quá yêu thành quá ghen. Ghen cũng được, nhưng ghen mà trừng phạt vợ mình như thế thì thấp hèn quá. Còn Ngọc Hoa, cô ta thừa nước đục thả câu, bám anh Thoại như đĩa vậy. Anh mà là Tuyết Lan, không bao giờ anh tha thứ cho anh ta, yêu là phải chung thủy. Lam Thảo nhủ đầu vào ngực An Bình, cô hiểu anh sẽ yêu cô và cho cô hạnh phúc.

Tình Ngổ Phôi Pha

Chương 8

Cho dù Tuyết Lan cố ngăn cản, ông Thái cũng nhất định bắt Anh Kiệt đưa ông lên tận Pleiku tìm Thoại.

Thoại không thể nói bỏ là bỏ, rồi sau đó trốn luôn trên cao nguyên. Người ta nói với ông, Thoại đang ở trên đó với cô kế toán trưởng Ngọc Hoa như hình với bóng.

Đồ phản bội! Sao nó có thể cho vợ mình phản bội ngoại tình rồi đi lặp lại hành động hèn hạ đó.

Xe lên đến nông trường cả phê vào sáng sớm chưa quá tám giờ, những giọt sương còn đọng trên cành cây là cỏ ướt nước ...

Thoại còn ngủ vùi trong phòng, ban ngày làm việc cật lực, chiều xuống uống rượu say mềm và để cho Ngọc Hoa lo lắng cho anh.

Phi Hùng mở rộng cửa cho ông Thái và Anh Kiệt vào. Chính anh cũng bắt đầu thấy ghét Thoại, vì cách cư xử của Thoại.

Phi Hùng đập cửa phòng Thoại gọi lớn:

– Anh Thoại, có khách!

Thoại cố mở mắt ra. Đêm qua anh quá say và đi tìm lãng quên trong thú vui tầm thường.

Nghe nói có khách, Thoại định ngồi dậy. Ngọc Hoa chưa chịu dậy, chẳng những như vậy, cô còn chưa chịu mặc quần áo, cổ tình phơi bày thân thể hở hang quyền rũ của mình trước Thoại, nũng nịu ôm anh:

– Anh còn một cú ngủ tiếp nữa đi. Để em xem ai đi tìm anh.

– Chú Thoại!

Tiếng của Anh Kiệt vang to bên ngoài:

– Có Anh Kiệt và ba lên tìm chú nè.

Ông Thái và Anh Kiệt? Ngọc Hoa tái mặt nhìn Thoại:

– Anh có gặp họ không?

Anh Kiệt đã nóng nảy xông vào buồng ngủ làm Ngọc Hoa là “oái” một tiếng, vội kéo chăn che người. Anh Kiệt đỏ mặt lùi lại, anh không thể tưởng tượng Thoại như vậy cùng với cô kế toán trưởng của mình.

Từ ngưỡng ngáp, Anh Kiệt nổi giận bước ra ngoài, nói châm biếm:

– Vậy mà tôi tưởng chú giận em gái tôi bỏ lên đây. Ai ngờ chú gài em tôi vào tội phản bội, rồi chú còn bắn thủ hơn nó.

Thoại mặc quần áo vào đang hoảng bước ra ngoài, anh mời ông Thái ngồi, song ông lạnh lùng:

– Tôi định lên nói phải quấy với anh, nhưng bây giờ có lẽ không nên nói gì cả. Con tôi hư, tôi bắt lại. Anh Kiệt, về thôi!

Ông Thái đi xăm xăm ra cửa, Anh Kiệt bước theo, anh quay lại khinh bỉ:

– Cảm ơn chú đã cho cha con tôi thấy bộ mặt bỉ ổi của chú. Có những chuyện tôi nghĩ em tôi quấy, bây giờ thì không cần ai phải ai quấy nữa.

Ông Thái gắt:

– Con nói nhiều làm gì, lên xe về ngay!

Thoại cố ngăn lại:

– Ba và Anh Kiệt đổ đường lên đây, dù gì cũng nán lại nghe con nói.

– Không cần!

Ông Thái bắt Anh Kiệt nổ máy xe chạy đi, Thoại đứng bất nhẫn nhìn theo.

Sao họ chỉ thấy cái sai của anh, mà không thấy cái sai của Tuyết Lan.

Ngọc Hoa rụt rè đến gần Thoại:

– Anh buồn làm gì, họ không cần mình nữa thì thôi.

Thoại lắc đầu:

– Dù sao anh thấy mình cũng là người có lỗi.

– Bây giờ anh không muốn ly dị, họ cũng ly dị. Tiếc là Lam Thảo ngu ngốc cắt mạch máu tay tự tử vì một kẻ không yêu mình.

Thoại sững sờ:

– Lam Thảo tự tử?

– Cô ta không chết đâu. Nghe đâu là vẫn đám cưới chứ không đổi gì hết.

Thoại đứng lựng khựng. An Bình cười Lam Thảo, vậy còn Tuyết Lan và đứa bé con của anh ta. Thoại nghiêng răng:

– Anh phải về Sài Gòn đập anh ta một trận. Còn ở với Tuyết Lan, bây giờ đi cưới vợ là sao?

Ngọc Hoa cười khẩy:

– Có trách nên trách Tuyết Lan đứng núi này trông núi nọ, bây giờ bị bỏ rơi phải ráng chịu. À, theo lệnh của anh, tối qua em điện thoại cho luật sư Lưu rồi, tiến hành gấp thủ tục ly hôn.

Ly hôn? Thoại thần người ra, không ngờ cuộc hôn nhân của anh và Tuyết Lan ngắn ngủi như thế. Chưa bao giờ anh quên kỷ niệm những ngày hạnh phúc ấy. Tuyết Lan đã cư xử quá tệ bạc với anh.

Ông Thái tức giận khi vừa về đến nhà:

– Con không cần chờ nó ly hôn. Ba sẽ làm thủ tục ly hôn nhanh chóng cho con. Con hãy quên nó đi. Còn cái thai ...bỏ nó đi. Ba tiếc là quá cưng chiều con, đang đi học năm cuối để con lấy chồng. Hãy bỏ cái thai đi!

Như Hảo bàng hoàng:

– Anh Kiệt, chuyện gì xảy ra vậy?

Anh Kiệt tức giận không kém ông Thái:

– Còn chuyện gì nữa, anh và ba cất công lên Pleiku để hòa giải nói phải quấy, song không cần nữa, anh ta dắt cô kế toán trưởng Ngọc Hoa lên đó ở. Hừ! Cùng một lũ dơ bẩn như nhau.

Như Hảo lặng người. Chú của cô xử sự như vậy sai rồi. Dù sao cũng phải bình tĩnh lắng nghe Tuyết Lan giải bày, đằng này chưa gì hết chú đã chung sống cùng Ngọc Hoa.

Như Hảo ngáp ngừng.

– Hay là để em gọi điện thoại cho chú ...

Anh Kiệt la lên:

– Anh cấm em!

Tuyết Lan đứng lên, mặt cô xanh mét một màu trắng xanh như pho tượng thạch cao. Cô biết anh và Ngọc Hoa, nhưng mang Ngọc Hoa lên Pleiku ...

Thoại ơi, cả đời tôi không bao giờ tha thứ cho anh.

Nghẹn ngào nhìn những người thân của mình, Tuyết Lan héo hắt:

– Chị không cần gọi cho anh Thoại, em đã quyết định ly hôn.

Còn đứa bé ... ba ơi, nó có lỗi gì đâu, xin ba hãy cho con sinh nó ra, dù trước đó con từng có ý nghĩ hủy bỏ giọt máu con đang mang.

Nó là của con, không cần anh Thoại biết đến nỗi oan của con.

Tuyết Lan chậm chạp đi về phòng. Cô tự dặn mình hãy cứng rắn, nhưng khi đóng cánh cửa lại, Tuyết Lan soài người lên giường khóc nức nở. Thoại cư xử với cô dứt khoát, như ngày đó anh cắt ruột xe của cô mà không cần nghe cô nói một lời. Hôm nay cũng vậy, một cái quay lưng dứt bỏ mọi ân tình, bao đêm trong vòng tay nhau, tình nghĩa vợ chồng người ta nói một ngày sống cùng nhau vẫn là vợ chồng, thế mà sao ai đó đành quên ...

Cô đã quên được An Bình sau bao ngày hạnh phúc, cũng là lúc trái tim anh có hình bóng khác, sao nở tàn nhẫn như thế, Thoại ơi.

Em hận anh. Tuy nhiên em sẽ sinh con và nuôi con của chúng mình khôn lớn.

Cộc ...Cộc Không biết là bao lâu, Tuyết Lan đã ngủ thiếp đi trong mệt mỏi và nước mắt. Tiếng Như Hảo bên ngoài đánh thức Tuyết Lan dậy:

– Tuyết Lan ! Có An Bình và Lam Thảo tìm em. Em mở cửa ra đi!

Tuyết Lan ngồi dậy, cô đáp khẽ:

– Chị bảo chờ em một lát.

Cầm cây lược, Tuyết Lan nhìn mình trong gương, mặt cô chao dao xanh mướt, xấu xí quá rồi. Nhưng bây giờ mình có đẹp đi nữa cho ai ngắm đây? Cái thai và những gì Thoại cư xử khiến cô có cảm giác mình không còn gương được nữa.

Chải tóc và cột lại cho gọn, Tuyết Lan mở cửa đi xuống nhà.

Lam Thảo đứng lên. Đôi bạn cùng nhìn nhau. Từ lâu, họ trở thành xa lạ và ghét nhau, nhất là Lam Thảo. Nhưng bây giờ nhìn Tuyết Lan gầy gò rộc người như vậy, cô thấy lòng mình bất nhẫn, nên sà lại.

– Lam! Sao cậu ốm dữ vậy?

Tuyết Lan cười buồn:

– Tại mình ăn không được, cái thai hành mình dữ quá.

– Nghe cậu nói mình sợ quá ...hết muốn lấy chồng luôn.

Đôi bạn cùng cười. Lâu lắm rồi họ mới trở lại cách nói thân thiện. Lam Thảo

kéo Tuyết Lan cùng ngồi xuống ghế:

– Mình và anh Bình đến xem cậu sao rồi, ai ngờ cậu ốm quá, suýt thành siêu mỏng rồi. Đừng thêm buồn nữa Lan ạ. Cậu hãy nghĩ đến con cậu, là cậu sẽ vượt qua.

– Đáng lẽ mình đến thăm cậu hôm cậu nằm bệnh viện mới phải, nhưng mình sợ cậu vẫn còn giận mình.

– Không đâu, mình đã hiểu.

Lam Thảo cười nhìn An Bình:

– Mình biết anh Bình ít nhiều tình cảm vẫn còn dành cho cậu, song mình biết tánh anh, không bao giờ làm ra chuyện này. Anh có đi tìm anh Thoại, nhưng không gặp được, phần lại phải lo cho mình.

Tuyết Lan lắc đầu:

– Không cần gặp đâu, có gặp cũng chẳng ích lợi gì. Ba và Anh Kiệt vừa đi Pleiku gặp anh ấy và Ngọc Hoa trên đó. Mình nghĩ ra rồi, dù mình có lỗi hay không, anh ấy cũng không có quyền chung sống với Ngọc Hoa, cho nên anh Kiệt nói anh sẽ nhanh chóng xúc tiến thủ tục ly hôn.

– Lam Thảo ái ngại:

– Mình buồn cho cậu quá.

– À, cậu khỏe hẳn rồi chưa?

– Khỏe rồi.

– Sau này cậu đừng làm chuyện đại dột vậy nữa nhen.

– Ừ.

An Bình ngồi nhìn đôi bạn nói chuyện với nhau, anh thấy giận Thoại vô cùng. Trả thù lại vợ mình bằng cách chung sống với người phụ nữ khác khi chưa kịp làm thủ tục ly hôn, hèn hạ quá.

Còn anh có bao giờ anh hết yêu Tuyết Lan đâu, trong hoàn cảnh này anh lại chẳng làm gì được để giúp cô. Điều anh có thể làm là giúp cho cô có được tình bạn tươi đẹp với Lam Thảo như ngày nào.

Thoại rồi đây sẽ hối hận.

Trên đường về, Lam Thảo ngâm ngùi:

– Sao em thấy tội nghiệp và thương Tuyết Lan quá anh ạ. Anh Thoại thật tệ.

An Bình tức giận:

– Rồi anh ta sẽ hối hận. Lan nè! Anh định nhờ ông anh họ của anh, anh Lưu đó, làm quen với Mai Trinh và tán tỉnh cô ấy. Anh tin là Mai Trinh biết sự thật vụ những lá thư, gã thanh niên và chuyện anh bị làm nhục ở khách sạn Thiên Trúc. Em có đứng về phía anh, cho anh tìm lại sự công bằng cho cả anh và Tuyết Lan chứ?

Lam Thảo hơi ngần ngại:

– Em không biết Mai Trlnh có bằng cứ và đúng là chị Ngọc Hoa làm ra chuyện tày trời này không?

– Cô ta không làm thì là ai ? Anh không tin là Mai Trinh không biết, cô ta luôn một lòng theo chị mình.

– Nhưng anh cũng bảo anh Lưu đừng làm gì tổn thương Mai Trinh ghen anh. Yêu thích một người, mà biết người ta lừa dối mình, đau khổ lắm.

– Anh biết rồi.

An Bình quàng tay qua vai Lam Thảo kéo vào mình:

– Thật ra, trong tình cảm cốt là sự thành thật, nếu em đành hanh dữ dằn, anh sẽ ghét em. Nhưng khi em tự tử vì anh, anh thấy thương em lắm.

Lam Thảo nghe tim mình đau nhói nhói:

– Vậy là anh thương hại em thôi phải không anh?

– Trước là thương hại, nhưng sau đó anh hiểu mình tìm tình yêu chân thật ở đâu. Gia đình em cần có anh và anh cũng cần có em để giải oan cho Tuyết Lan. Anh nói câu này em có buồn giận anh không?

– Em không giận anh nhưng buồn chút chút.

– Anh hứa sẽ mang hạnh phúc đến cho em.

An Bình hôn nhẹ vào má Lam Thảo.

– Chúng mình hãy để chuyện cũ đi qua đi em ạ.

Lam Thảo dụi mặt vào cổ An Bình. Đối với cô như thế này là hạnh phúc, Lam Thảo không mong gì hơn. Những ngày sống chung với nhau sau khi cưới sẽ khiến anh yêu cô và trái tim của anh chỉ có mỗi mình cô.

Lam Thảo khép mắt đón nhận nụ hôn, nụ hôn cho cô biết áng mây mờ đã đi qua.

Tình Ngõ Phôi Pha

Chương 9

Mai Trinh giúp Lam Thảo cài lại hoa trên đầu, cô vui vẻ dang người ra ngắm bạn:

– Cậu đẹp thật. Người ta nói con gái đẹp nhất là trong ngày vui của mình.

Lam Thảo cười:

– Một lát mình giới thiệu với cậu chú rể phụ rất đẹp trai và xứng với cậu.

Ảnh nói ảnh rất muốn làm quen với cậu, mình giới thiệu cậu ghen?

Hai má Mai Trinh hồng lên, cô cũng mong có một “Bạch mã hoàng tử” đến với cô Tuyết Lan đi lấy chồng, rồi đến Lam Thảo, con gái đi lấy chồng rồi là xa hết bạn bè.

Nhà trai đến, mọi ánh mắt đổ dồn vào chú rể An Bình. Duy có Mai Trinh, cô cứ hướng mắt về Lưu. “Anh ấy” cũng đẹp trai quá chứ. Anh nói với Lam Thảo, anh muốn làm quen với cô. Bất giác Mai Trinh nghe hai má mình nóng lên.

Cô dâu được hộ tổng ra, Mai Trinh đi kèm một bên.

Nghi thức làm lễ xong xuôi, bữa tiệc bắt đầu Lưu mang ly rượu đến trước Mai Trinh lịch lãm:

– Anh muốn mời em một ly rượu, gọi là làm quen, em nhận nhé?

– Dạ.

Mai Trinh sung sướng cầm ly rượu cụng vào ly của Lưu. Ánh mắt Lưu thật dịu dàng và âu yếm nhìn cô. Tim Mai Trinh đập mạnh, cô thích anh mất rồi. Đẹp trai lịch lãm, nói chuyện lời cuốn và đặc biệt anh là một luật sư mới ra trường.

Tiệc cưới tan, Lưu đưa Mai Trinh về nhà, anh tự nhiên nắm tay cô như đã từng làm quen thân:

– Ba mẹ anh bảo anh cũng nên cưới vợ đi, ra trường hơn nửa năm còn gì nữa. Anh đang tìm, vậy em quen cô nào giống giống như em giới thiệu cho anh đi.

Mai Trinh e lệ:

– Anh Lưu như thế này mà chưa có người yêu sao?

– Có, nhưng anh không muốn cưới người đó làm vợ. Vợ của anh phải nhu mì. Ngày mai anh muốn mời em đi ăn sáng, gọi là thắt chặt thêm tình bạn của chúng ta, em có nhận lời không?

Mai Trinh gật nhẹ, bàn tay cô run rẩy trong tay Lưu. Lưu mỉm cười nâng bàn tay Mai Trinh lên môi hôn, mắt anh nhìn cô, cái nhìn như hút cả tâm hồn Mai Trinh. Mai Trinh ngây ngất, cô nghe tiếng Lưu thì thầm, hát khẽ bài hát tình yêu.

*"Hãy dâng cả tình yêu lên sóng mắt
Hãy khăng khít những cặp môi gần
chặt."*

Cho anh nghe đôi hàm ngọc của nàng.

*Trong say sưa, anh sẽ bảo em rằng "Gần thêm nữa! Thế vẫn còn xa lắm ...".
Cũng đêm nay ..."*

Khách ra về hết. Bây giờ trong phòng chỉ có An Bình và Lam Thảo, sao tâm trạng cô khó tả như thế nào đó. Cô chưa bao giờ thấy An Bình mặc pyjama bao giờ nên khi anh mặc trông rất lạ.

Lam Thảo lúng túng đi lại mở tivi, cô làm như tivi đang có chương trình rất hấp dẫn, mắt chăm chú dán lên màn hình tivi.

An Bình đến bên cạnh, anh ôm quàng qua vai Lam Thảo:

– Em không mệt sao?

Lam Thảo bối rối:

– Dạcũng mệt.

– Lúc này đi ngang phòng mẹ, anh thấy hai bà mẹ chúng mình đang uống rượu.

Lam Thảo cười:

– Mẹ của anh uống rượu không lại mẹ em đâu.

– Chủ yếu hai bà mẹ vui vẻ với nhau thôi. Đi ngủ thôi em ạ!

An Bình bấm tắt tivi, anh bế Lam Thảo lên đôi cánh tay rắn chắc của mình:

– Em đang thẹn đúng không? Vợ chồng là chuyện thiêng liêng, không có gì phải thẹn cả.

Đặt Lam Thảo nhẹ xuống giường. An Bình cúi xuống hôn cô, Lam Thảo vòng tay qua cổ chồng, cô buông thả mình theo cảm xúc. Trong một thoáng, tâm hồn An Bình liên tưởng đến Tuyết Lan, anh cố xua đuổi hình dáng ấy ra khỏi tâm hồn mình. Tất cả đã là quá khứ.

Tuyết Lan cố tình đến tòa án trước, cô mặc áo màu sậm để Thoại không thấy cái bụng bắt đầu lùm lùm của cô. Cô tóc uốn quăng xù, trang điểm đậm nét, một Tuyết Lan hoàn toàn đổi khác, Thoại gần như nhìn không ra.

Tuyết Lan quay đi, cô giữ vẻ bình thản khi thấy Thoại nhìn mình, cô cố dằn sự bi thương đau xót xuống tận đáy lòng. Cô vẫn còn yêu anh, yêu anh nhiều quá, xen lẫn trong mỗi hận lẫn khinh bỉ nữa. Anh không đáng cho cô yêu, vậy mà đã có một thời gian, cô xem anh là cứu cánh khi cô và An Bình chia tay.

Phiên xử kết thúc nhanh chóng vì cả hai đồng ý ly hôn. Tuyết Lan ký tên vào trước, cô quay đi nhanh ra xe với Anh Kiệt. Anh Kiệt đón em gái, anh cẩn thận quàng khăn lại cho cô, và chờ cô lên xe mới đóng cửa lại, vòng qua tay lái.

Thoại đuổi theo:

– Anh Kiệt! Cho chú nói.

Anh Kiệt lạnh lùng:

– Chú muốn nói gì nữa, chúng ta hãy nói chuyện với tư cách chú vợ và cháu rể. Tôi sẽ đối xử với Như Hảo tốt, dù chú đã tệ bạc với em gái tôi. Nào, chú nói đi!

Thoại lại lúng túng. Anh không hiểu sao mình lại chạy theo Tuyết Lan nữa. Anh có nhiều điều muốn nói riêng với Tuyết Lan, nhưng không biết nói như thế nào. Trở về Sài Gòn, anh thật bất ngờ khi An Bình và Lam Thảo đã cưới nhau. Tại sao vậy?

Thoại ấp úng:

– Nếu Tuyết Lan sinh, đứa bé là con tôi, tôi sẽ nhận nuôi dưỡng.

Anh Kiệt khinh bỉ:

– Cảm ơn lòng tốt của chú. Dù có phải đi ăn xin ngoài đường để Tuyết Lan có tiền nuôi con, nó cũng không nhận tiền của chú.

Anh Kiệt lên xe đóng mạnh cửa lại lái đi, Thoại nhìn theo. Anh chưa kịp nhờ luật sư lo thủ tục ly hôn, Tuyết Lan đã làm hết. Trong quan hệ vợ chồng cô là người có lỗi trước kia mà ...

– Anh Thoại!

Ngọc Hoa lái xe đến, cô vui vẻ:

– Xong rồi hả anh Thoại?

Thoại thở dài:

– Xong rồi, nhưng sao anh có cảm giác anh mới chính là người có lỗi. Còn An Bình, sao anh ta khốn nạn vậy, phá hạnh phúc của người khác rồi bây giờ đi cưới Lam Thảo.

Ngọc Hoa tắt nụ cười, châm biếm:

– Chuyện đời là luôn như vậy. Khi Tuyết Lan là vợ anh, An Bình như phát điên lên, nhưng khi được cái mình có quá dễ dàng thỏa mãn rồi, anh ta phải nghĩ đến ai sẽ cho anh ta địa vị và tiền bạc chứ. Tuyết Lan đứng núi này trông núi nọ, đây là hậu quả tất yếu cô ta phải nhận. Lên xe đi anh Thoại.

Thoại ngồi lên xe:

– Anh đưa em về công ty xong, anh muốn đi gặp An Bình.

Ngọc Hoa kêu lên khó chịu:

– Anh tìm An Bình làm gì, họ đâu có ở Sài Gòn. Họ đã đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật, không lẽ anh muốn lên đó phá hạnh phúc của người ta.

Thoại tức giận:

– Nhưng anh ta là tên sở khanh. Anh mà ở Sài Gòn hôm anh ta cưới vợ, anh đến đập cho một trận trong đám cưới.

– Thôi anh đi, có tức anh nên tức Tuyết Lan phản bội anh kìa.

Anh làm cho em buồn anh quá anh Thoại. ở bên em mà trái tim anh chỉ sùng sục về cô vợ cũ của anh.

Thoại ăn năn, đặt tay lên vai Ngọc Hoa:

– Anh xin lỗi.

– Em đâu có bắt lỗi anh. Điều em muốn ...chúng mình đi đăng ký kết hôn đi anh.

Thoại lắc đầu:

– Anh vừa ly hôn, chữ ký chưa kịp ráo mực. Nên từ từ?

– Vậy em là cái gì của anh đây?

– Là người anh cần. Tờ giấy đăng ký hôn nhân đâu cô giá trị gì đâu, khi anh đã xem em như vợ của anh.

Ngọc Hoa cười gượng không vui. Cô cần gì cái việc anh xem cô như vợ, cô muốn anh mau hợp thức hóa, ngày nào đó, những việc cô hãm hại Tuyết Lan đổ bể, anh có muốn bỏ cô cũng không được. Muốn ép anh cưới cô ngay cũng khó, thôi thì ả nhẫn đợi vậy.

Xe vừa chạy vượt lên, Ngọc Hoa chợt nhìn thấy Mai Trinh đang ngồi sau xe

một người đàn ông. Ngọc Hoa cho xe chạy chậm lại, cô bấm còi và hạ kính xe nhìn ra. Mai Trinh đang ôm qua bụng Lưu, hết hồn vội buông tay ra.

– Chị Hai ...

– Em đi đâu vậy?

– Dạ, em liên hệ chỗ này xin việc làm.

Lưu chào Ngọc Hoa. Anh liếc nhìn Thoại, nhưng Thoại không mấy chú ý đến anh. Ngọc Hoa chào lại rồi cho xe chạy luôn. Lưu nhìn theo:

– Chị Hai của em hả? Hai chị em hao hao giống nhau.

– Dạ, chị ấy đang làm cho công ty cà phê. Nguyên là kế toán trưởng, bên cạnh chỉ là giám đốc.

– Vậy à! Trẻ và đẹp trai, nhưng nghe đâu anh ta có vợ rồi mà.

– Đã ly hôn. Vợ anh ta ngoại tình cùng tình nhân cũ ... là anh An Bình, em họ của anh đó.

– Không đâu! Xưa nay An Bình rất có tư cách, anh nghĩ An Bình bị người ta hại ... họ nói là chị của em ...

Mai Trinh giật nảy người:

– Anh ... anh ...

– Chú thím anh cũng nói như vậy. Họ nói họ tán thành anh quen em và yêu em, nhưng chị em phá gia cang người khác là không được. Cho nên cô lẽ ... hôm nay sẽ là ngày cuối cùng anh gặp em.

Mai Trinh sững sờ trong lúc Lưu ghé xe vào quán nước. Anh vẫn ôm qua vai Mai Trinh kéo vào quán, ấn cô ngồi xuống ghế, anh gọi hai ly cà phê:

– Anh sẽ uống với em lần cuối. Thật ra em là cô gái tốt, vừa gặp em anh đã có cảm tình và muốn tiến đến hôn nhân với em. Nhưng vì chị của em ... Thôi thì xem như đây là gặp gỡ sau cùng vậy.

Mai Trinh nghẹn ngào:

– Tất cả mọi chuyện là do chị Ngọc Hoa, em có lỗi lắm gì đâu.

– Nếu như vậy em nói ti mi cho anh nghe, để anh còn có thể bình vực cho em trước ba mẹ anh.

Mai Trinh không để ý là Lưu lấy điện thoại để lên bàn ấn nút ghi âm. Nếu cô giúp chị mình dùng điện thoại chụp những bức ảnh không nên chụp ở phòng 307, thì Lưu đang áp dụng chiêu thức này với cô, không chụp ảnh mà ghi âm lời nói.

Nước mắt Mai Trinh rơm rớm:

– Em chỉ chụp những bức ảnh trong phòng 307 giùm chị Hoa.

– Ảnh gì vậy?

– Ảnh của An Bình và Tuyết Lan, họ bị thuốc mê làm cho mê man đi.

– Vậy ai cho họ uống thuốc mê?

– Chị Hoa có người bạn làm ở khách sạn Thiên Trúc, người đó đã bỏ thuốc mê vào hai ly nước, mang ra cho An Bình và Tuyết Lan uống.

– Như vậy là họ mê man vì thuốc, làm sao mà họ có thể làm trò dâm ô cho được. Lời nói của em quan trọng lắm đó, Mai Trinh. Nó sẽ gỡ danh dự cho An Bình.

– Nhưng nếu anh Thoại biết được, anh ấy sẽ không chịu cưới chị Ngọc Hoa.

– Thoại và Tuyết Lan đã ly dị, thì muốn hay không chị em cũng đã là vợ của anh Thoại. Em xác nhận đi, đây cũng là bằng cớ, em không dính dáng vào. Anh muốn em trong sáng trong vụ này.

– Em chỉ chụp hình thôi, vậy em không có tội chứ anh Lưu?

– Không. Em xác nhận đi!

– Dạ, mọi chuyện là do chị Ngọc Hoa làm, chỉ cũng là người mua điện thoại, thuê người mang đến cho Tuyết Lan nói là của An Bình mua.

– Còn người gọi điện thoại báo tin cho anh Thoại và An Bình cùng Tuyết Lan đang ở phòng 307 khách sạn Thiên Trúc là ai?

– Dạ là người chị Ngọc Hoa thuê:

Lưu thở phào nhẹ nhõm. Anh đã có đủ bằng cớ minh oan cho An Bình và Tuyết Lan. Anh nhìn Mai Trinh, cô ta đáng thương, chứ không đáng ghét, nhưng anh không thể nào có tình cảm với cô.

Anh nghiêm mặt nhìn cô:

– Chờ anh nói chuyện với ba má anh. Em cũng nên nhớ, tình yêu thành thật mới bền vững. Nếu như sau này anh và em không thành, anh vẫn luôn xem em như bạn.

Mai Trinh sợ hãi ứa nước mắt:

– Em đã thành thật như vậy, không lẽ ba mẹ anh còn ngăn cấm anh đến với em?

– Anh sẽ có câu trả lời cho em. Bây giờ em uống nước đi rồi chúng ta về. Mai Trinh bưng ly nước lên uống. Cà phê đắng quá, Mai Trinh nhăn mặt. Lòng cô lo lo, cô đã vì tình yêu mà phản bội chị của mình, không biết rồi sao đây?

Nhưng nếu vì chuyện này Lưu bỏ cô, Mai Trinh hiểu mình sẽ rất đau khổ. Cô ngược nhìn Lưu:

– Anh có yêu em thật lòng không anh Lưu?

Lưu nhìn sang nơi khác, anh trả lời nhưng không nhằm vào câu hỏi:

– Em cũng có nhiều điểm đáng yêu, anh có cảm tình với em.

Có cảm tình? Sao anh không bảo là yêu. Mai Trinh muốn hỏi nữa, song Lưu gọi tính tiền và đứng lên, vẫn thân mật nắm tay cô:

– Chúng mình về. Hôm nay có lẽ An Bình và Lam Thảo từ Đà Lạt về.

Lưu bấm lại cuộn băng ghi âm cho An Bình và Lam Thảo nghe.

– Lam Thảo! Em hiểu rõ oan tình của chồng em rồi chứ?

Lam Thảo cười liếc An Bình. An Bình đang trầm ngâm, anh không ngờ Ngọc Hoa vì yêu và vì ham tài sản của Thoại mà thủ đoạn đến như vậy. Còn

Thoại, liệu anh ta có đáng tha thứ không khi rồi đây oan tình của anh và Tuyết Lan được tháo gỡ.

An Bình mang cuộn băng đến mở cho Tuyết Lan nghe, cô ngồi im không biểu lộ cảm xúc.

– Em mừng vì oan tình của chúng ta được giải. Có điều em không mong có cuộc đoàn tụ nào. Em và anh Thoại đã ly hôn mỗi người một cuộc sống, không thể nào tái hợp lại, bởi vì trong lòng em mãi mãi không quên sự phản bội của anh ấy. Anh có thể không cần đưa cuộn băng này cho anh ấy nghe.

An Bình nghiêm mặt:

– Anh nhất định phải đưa, dù em có tha thứ hay không cho anh Thoại. Đó là điều cần thiết lấy lại sự trong sạch cho chúng ta, và cũng để cho anh Thoại hiểu, anh ta đang chung sống với một con người đầy thủ đoạn. À ...em khỏe chứ Lan?

– Em vẫn bình thường, dù có một đôi lúc mệt mỏi. Anh và Lam Thảo có hạnh phúc không?

An Bình gật đầu, giọng anh thật khẽ:

– Có. Đó là những gì anh rất cố gắng.

Tuyết Lan cười nhẹ:

– Lam Thảo cũng rất biết lý lẽ, cô ấy là vợ người vợ tốt cho anh.

– Anh cũng mong như vậy, mẹ Lam Thảo và mẹ anh vui là được.

Từ già Tuyết Lan, An Bình đến công ty tìm Thoại. Thoại vừa đi ra ngoài với Ngọc Hoa về. Ngọc Hoa có vẻ lo khi nhìn thấy An Bình.

– Anh muốn gì mà đến đây?

An Bình cười:

– Chị sợ khi nhìn thấy tôi à? Thật ra tôi đâu có đáng sợ. Nhưng người tôi muốn gặp là anh Thoại. Mấy hôm tôi đi Đà Lạt, anh Thoại có đến tìm, đây là lý do tôi tìm anh Thoại.

Thoại giơ tay ngăn lại:

– Anh đi theo tôi!

Ngọc Hoa lo sợ ngăn cản:

Anh Thoại! Em nghĩ anh không có gì phải gặp con người này cả.

– Em hãy để anh nói chuyện với An Bình.

Thoại đưa tay ra hiệu cho An Bình đi trước, anh bước theo, cùng vào phòng giám đốc với mình, đóng cửa lại. Ngọc Hoa đập cửa:

– Anh Thoại, em vào với!

An Bình nhún vai:

– Người tôi muốn nói chuyện là anh, không phải kế toán trưởng của anh.

Nhưng tôi cũng sẽ không sợ gì nếu cô ta cùng vào anh cho cô ấy vào đi.

Thoại mở cửa cho Ngọc Hoa vào. Cô nhìn An Bình cái nhìn nẩy lửa. Con người này định nói gì đây. An Bình cầm điện thoại để lên bàn:

– Tôi muốn anh nghe đoạn băng ghi âm này, dù Tuyết Lan bảo là cô ấy không muốn tôi làm việc này.

Ngọc Hoa bộp chộp:

– Băng ghi âm gì?

An Bình mở nút ghi âm, giọng của Mai Trinh run rẩy nheo nhào:

“Tất cả mọi chuyện là do Chị Ngọc Hoa làm, em có lỗi làm gì đâu”.

Ngọc Hoa lạnh người. Giọng của Mai Trinh, cô chồm tới toan giật điện thoại, song nhanh hơn An Bình đẩy cô ra.

– Chỉ sợ rồi à?

Thoại nghiêm khắc:

– Ngọc Hoa! Em hãy ngồi xuống đi. An Bình là giọng nói của ai vậy?

– Cô Mai Trinh, em gái chị Ngọc Hoa. Anh hãy nghe cho hết, tôi muốn anh nghe, bởi vì nó là sự thật. Tôi cần lấy danh dự cho tôi và cho Tuyết Lan.

Ngọc Hoa chỉ muốn nhảy xé đến giật lấy điện thoại trong tay An Bình đập cho tan tành. Từng giọng nói của Mai Trinh đang vang lên tố cáo cô. Đồ khốn kiếp, nó vì tình yêu hơn là tình chị em “*Chị Ngọc Hoa có người bạn làm ở khách sạn Thiên Trúc, người đó bỏ thuốc mê vào ly nước cho Tuyết Lan và An Bình uống ...*

Dạ mọi chuyện là do chị Ngọc Hoa làm, chỉ cũng là người mua điện thoại mang đến cho Tuyết Lan, nói là của anh Bình mua ...

Ngọc Hoa lồng lên như con hổ sút chuồng.

– Khốn kiếp ... đặt điều, nói dối!

– Được! Nếu chị bảo tôi đặt điều không tin vào cuộn băng ghi âm này, có cả ảnh chụp Ngọc Mai nữa. Để tôi gọi Mai Trinh và anh Lưu vào!

An Bình bước đến mở cửa cho Mai Trinh và Lưu bước vào.

Ngọc Hoa gầm lên:

– Mai Trinh! Tại sao em hại chị?

Mai Trinh cúi gầm mặt:

– Chị Hai! Em xin lỗi, nếu em không nói sự thật, gia đình anh Lưu không cho anh cưới em.

– Đồ khốn kiếp!

Ngọc Hoa lao lại toan túm lấy Mai Trinh đánh, Lưu vội dang tay che chở.

– Chị không được đánh Mai Trinh!

Ngọc Hoa hung hăng đánh cả Lưu. Thoại nạt ngang:

– Ngọc Hoa, đủ rồi!

Ngọc Hoa quay lại, cô khóc òa lên:

– Anh Thoại! Em làm tất cả vì yêu anh mà thôi.

– Im đi!

An Bình thu điện thoại lại:

– Anh Thoại! Anh tin cũng được mà không tin cũng được. Ngày nay, anh và

Tuyết Lan đã ly hôn, cô ấy không bao giờ mong gặp lại anh. Còn tôi, điều tôi nhẹ nhõm là Lam Thảo đã tin tôi thể thôi.

Anh Lưu, chúng ta về!

Lưu dắt Mai Trinh ra ngoài lên xe đi về. Đã đến lúc tấn kịch hạ màn, anh cần nói rõ với Mai Trinh và xin lỗi cô khi phải dùng “nam nhân kế”.

Mai Trinh ngạc nhiên khi Lưu đưa cô vào một quán nước bên bờ sông. Cô hồi hộp nhìn anh. Có phải là anh sẽ nói với cô chuyện quan trọng ...

Lưu gọi nước uống, anh cố tình ngồi hơi xa Mai Trinh một chút. Chờ mang nước uống ra, anh mới đẩy ly nước đến trước mặt cô:

– Em uống nước đi!

Mai Trinh cúi đầu:

– Em thấy em có lỗi với chị Ngọc Hoa.

– Em có thấy hành động của chị em là sai trái không, khi phá ly tan một gia đình. Tuyết Lan chịu oan tình, mang thai đứa con đầu lòng mà chịu sống trong đau khổ.

– Em biết.

– Vậy thì em đừng mang mặc cảm là có lỗi với chị của em. Chị ấy cũng không có quyền đánh mắng em nữa. Có điều là anh cần xin lỗi em.

Mai Trinh mở to hai mắt:

– Anh xin lỗi em chuyện gì?

– Thực sự là để giải nổi oan cho Tuyết Lan, anh đã làm quen và ngỏ lời yêu em. Bây giờ anh không muốn dối gạt em nữa, thực sự anh xem em như là em gái của anh.

– Anh xem em như em gái của anh?

Mai Trinh nhìn Lưu trân trối, nước mắt cô bắt đầu tuôn ra:

– Có phải vì chị Hoa của em là người xấu nên anh không còn muốn yêu em nữa?

– Không phải! Anh chỉ xem em như em gái anh. Giữa chúng ta từ hai tháng nay chỉ có hẹn hò, anh cầm tay em, tôn trọng em, nhưng chưa hề có nộ hôn. Nếu anh là người xấu, anh đã lợi dụng em hơn nữa. Xin lỗi em ...

Mai Trinh nấc lên:

– Có nghĩa là anh không hề yêu em?

– Phải. Anh xin lỗi.

– Em không cần lời nói xin lỗi của anh sau khi anh lợi dụng em để chống lại chị Hoa.

Mai Trinh khóc ôa. Lưu bối rối vỗ về:

– Em đừng khóc! Thật ra anh và An Bình không có cách nào cho anh Thoại biết tất cả là do Ngọc Hoa làm, nên có lợi dụng em.

Xong chúng ta mới quen nhau một hai tháng, có thể anh làm tổn thương tâm hồn em, anh đáng chịu lỗi với em vậy.

– Cả Lam Thảo cũng muốn anh lừa dối em nữa phải không?

– Em đừng giận Lam Thảo.

Mai Trinh cay đắng. Cô không muốn khóc trước mặt Lưu, gọi sự thương hại ở anh có ích gì đâu khi mà anh đến với cô vì một mục đích chứ không phải vì tình yêu. Cô lau nước mắt:

– Anh đi đi, em muốn một mình!

– Anh đưa em về.

– Không cần! Một lát, em đón taxi về sau.

– Nhưng mà anh không an tâm.

Mai Trinh cười nhạt:

– Anh sợ em làm điều dại dột à? Không đâu, chắc chắn là em sẽ buồn, nhưng mà biết anh không yêu em, em cũng không bắt anh phải miễn cưỡng lo cho em. Anh đi đi!

Lưu đứng lên :

.- Vậy em về sau nhé.

Lưu ra quầy trả tiền trước rồi lên xe lái đi. Lúc này ngồi một mình, Mai Trinh mới khóc, những giọt nước mắt đau khổ lặng lẽ chảy.

Thoại nhìn Ngọc Hoa, cái nhìn lạnh lẽo, Ngọc Hoa chưa từng thấy ở Thoại ánh mắt như thế, cô sợ hãi sụp xuống chân Thoại:

– Anh tha thứ cho em. Em có làm gì đi nữa cũng là do em quá yêu anh.

Thoại lắc đầu:

– Em đứng lên đi, vì chính anh cũng không thể tha thứ cho anh khi để lọt vào bẫy của em. Đúng là anh yêu Tuyết Lan và ghen quá thành ngược đãi cô ấy, không cho cô ấy có một lời lẽ thanh minh nào, vội vã đến với em.

– Bởi vì tình yêu luôn vượt biên giới, em luôn lo lắng và xoa dịu nỗi đau cho anh. Em quá yêu anh, Thoại ạ.

Thoại cười đau đớn:

...Lời lẽ của em giống như người mẹ đánh đứa con lần roi ngang dọc vì một lỗi không đáng, để rồi xoa dịu. Nhưng anh không là đứa trẻ, em hiểu không? Dù anh đã ngã vào vòng tay em tìm quên lãng, nhưng làm sao anh có thể còn ở bên em hay là nhận tình cảm của em khi mà em là người làm cho mái ấm gia đình anh tan nát?

Ngọc Hoa bật khóc:

– Xin anh tha thứ cho em.

– Em hãy đi đi? Kể từ ngày mai, em hãy làm đơn xin thôi việc, bởi vì anh sẽ không tha thứ cho em và cả cho anh nữa.

Ngọc Hoa run lên. Cô hiểu Thoại sẽ không đổi ý, đó là những gì anh cư xử với cô, không có trách móc giận dữ, chỉ từ chối sự có mặt bên cô.

Ngọc Hoa ôm chân Thoại nức nở:

– Xin anh đừng bắt em xa anh.

– Nếu em không xa anh thì anh tự bắt anh xa em vậy.
 Thoại gỡ tay Ngọc Hoa ra, đi thẳng ra ngoài. Ngọc Hoa gục xuống nền gạch, cô hiểu là tất cả đã hết.
 Thoại đi luôn đến nhà Tuyết Lan. Chính Như Hảo mở cửa cho Thoại.
 – Chú!
 – Chú muốn nói chuyện với Tuyết Lan.
 – Tuyết Lan ở ngoài vườn hoa, chú ra đó đi Thật ra, cháu đã nhiều lần điện cho chú nhưng lần nào cũng là có Ngọc Hoa bắt máy, cháu không sao nói chuyện với chú được.
 Thoại thở dài:
 – Lỗi tại chú. Chú quá giận nên từ chối tất cả những cuộc gọi cũng như gặp mặt bất kỳ những ai liên hệ với Tuyết Lan. Đó là sai lầm của chú. Chú cũng không dám mong Tuyết Lan tha thứ cho chú. Cô ấy có khỏe không?
 – Sức khỏe kém lắm, suốt ngày ngồi đâu là ngồi đó, ăn rất ít.
 Thoại cúi đầu đau khổ. Anh đúng là quá hồ đồ, chính anh là người đang tay phá nát hạnh phúc của chính mình.
 Thoại đi ra sau vườn. Tuyết Lan đang ngồi như hóa đá trên ghế xích đu, dường như cô ngồi đó mà tâm hồn gởi tận đâu đâu. Cô ốm và xanh quá.
 Thoại chua xót, sao anh muốn ôm thân thể mỏng manh cô đơn đó vào vòng tay mình biết bao.
 Tiếng chân giẫm nhẹ trên lá khô, Tuyết Lan vẫn ngồi trầm tư.
 Thoại đến gần sau lưng cô, lúc này Tuyết Lan mới từ từ quay lại, gương mặt như tượng thạch cao xanh mướt.
 – Anh đến đây làm gì. Thật ra, tôi cũng không muốn gì cả, nhưng An Bình không chịu như thế, anh ấy bảo cần trả sự trong sạch cho tôi. Còn đối với tôi, mọi thứ không còn quan trọng nữa.
 Thoại muốn khóc trước lời nói lạnh lùng xa lạ. Tất cả tại anh, tại sao ngày nào anh là chỗ dựa cho cô, cho cô tình yêu và hạnh phúc để rồi ghen hờn phá bỏ đi tất cả ân tình.
 Thoại quỳ xuống bên chân Tuyết Lan:
 – Anh biết là anh sai, không đáng cho em tha thứ, nhưng dù sao em cũng cho anh được lo cho em, cho đứa con sắp chào đời.
 Tuyết Lan cười nhẹ, giọng cô dịu lại:
 – Đứa con là của em không liên quan đến anh. Ba em bảo em phá bỏ nó đi, nhưng nó vô tội. Em sẽ nuôi được con của em, anh yên tâm đi. Em không cần bất cứ sự giúp đỡ nào của anh.
 – Nhưng đó là bổn phận của anh.
 – Tình nghĩa không còn thì đừng nói bổn phận. Sự xuất hiện của anh càng khiến em khó chịu và đau lòng. Ngay khi bắt gặp em và An Bình, anh bỏ đi không cho em một lời nói nào. Bây giờ cũng thế, em không muốn nghe anh

nói gì cả.

Tuyết Lan đứng lên, hấp tấp đi:

– Sau này anh đừng đến đây nữa!

Thoại đứng chết lặng. Một sự đoạn tuyệt thẳng thừng, như ngày anh và cô cùng ký tên vào tờ đơn ly hôn vậy. Nếu như vì quá yêu và quá ghen, anh không tha thứ cho Tuyết Lan, muốn hành hạ tinh thần của cô đau đớn bù đắp sự tổn thương cô gây ra cho anh, thì bây giờ cũng vậy, cô lạnh lùng từ chối sự tha thứ. Đáng đời cho anh. Anh không thể trách Tuyết Lan, mà nên trách bản thân mình.

Thoại quay về nhà mình với cõi lòng tan nát. Ngọc Hoa đón anh trước nhà, cô nức nở:

– Em biết là anh đi gặp Tuyết Lan, nhưng xin anh đừng bỏ em.

Em đã có thai với anh rồi, anh bỏ em ...em tự tử chết đó.

Thoại lạnh lùng lách ra đi thẳng vào phòng đóng cửa lại.

– Anh Thoại?

Mặc cho Ngọc Hoa gọi khóc bên ngoài, Thoại nằm bẹp dí trên giường. Tôi là thằng đàn ông khôn nạn thấp hèn, chính tôi đã phá bỏ hạnh phúc của tôi. Mỗi ăn năn này theo Thoại suốt đời. Thoại có cảm giác mình sống mà như đã chết vậy.

Ngọc Hoa khóc tỉ tê:

– Em biết em có lỗi, nhưng bây giờ em đang có mang, anh hãy bỏ qua những lỗi lầm cho em, em hứa sẽ là người vợ tốt.

Thoại mở cửa ra, đầu tóc rối bù, đôi mắt lạnh lùng:

– Những lỗi lầm giữa em và anh không thể nào tha thứ được.

Em đã mang thai? Được, anh sẽ mua cho em một căn nhà để ở trợ cấp cho em tiền. Em hãy nghĩ việc ở công ty. Đó là những gì anh có thể làm cho em. Còn chuyện quan hệ tình cảm, anh không thể nào tiếp tục với em được, tại sao thì em đã hiểu rồi.

Ngọc Hoa khóc òa:

– Em không cần những thứ anh nói, em cần anh.

Giọng Thoại tàn nhẫn:

– Em nghĩ là anh có thể yêu em hay ôm ấp em, âu yếm em khi mà em làm cho gia đình anh tan nát. Còn anh, lúc quá đau khổ lại xem em như một nơi để trú ẩn lánh nạn. Một cái hang sói, con sói đó có thể quay lại hại anh lần nữa. Em đã làm tan nát trái tim anh mất rồi. Còn anh thì làm tan nát trái tim Tuyết Lan, cô ấy khinh bỉ anh. Em nghĩ là chúng ta còn tiếp tục với nhau được sao?

Thoại đóng sập cửa lại, sau khi thốt ra những lời đoạn tình tàn nhẫn. Ngọc Hoa đau khổ sụp xuống nền gạch. Cô đã mất Thoại, anh đang căm ghét cô, dù có nói là cô mang thai đứa con của anh:

Cô đã dùng thủ đoạn để có Thoại, bây giờ thì đến công việc cũng mất. Ngọc Hoa tưởng mình có thể đi lên được. Cô xông xộc về nhà, lúc Mai Trinh nằm lịm chết trên giường, nước mắt tuôn dài.

Ngọc Hoa lôi Mai Trinh dậy, cô giận dữ đánh túi bụi vào mặt em gái mình:

– Mày là đồ khốn nạn, nỡ hại chị mày từ nay ra đường mà ăn xin. Ai kiếm tiền nuôi mày ăn học, mà mày đi tố cáo chị mày?

Mai Trinh rũ người ra .để mặc cho Ngọc Hoa đánh mình:

– Chị cứ đánh em cho chết đi! Em cũng chết đây, vì chuyện của chị mà anh Lưu đến với em, anh nói anh yêu em và muốn cưới em làm vợ. Nhưng rồi anh đã bỏ em vì có một người chị xấu xa, dùng thủ đoạn bỉ ổi hại người khác. Anh Lưu là anh họ của anh An Bình, cho nên làm sao anh yêu em cho được. Chị cứ đánh nữa đi!

Ngọc Hoa bàng hoàng buông Mai Trinh ra. Em gái của cô bị người ta lợi dụng, đó là sự trả giá cho những việc làm xấu xa của cô. Hai chị em nhìn nhau cùng khóc, tình yêu đã ra đi.

Tình Ngổ Phôi Pha

Chương Kết

Mình có quá tàn nhẫn với cô ấy khi nói mình không yêu và xem cô ấy, như em gái ...

Đã qua đi hơn mười ngày từ buổi nói lời chia tay không gặp lại Mai Trinh, Lưu thấy lòng mình ray rứt mãi không thôi. Anh nhớ đôi mắt của Mai Trinh ngân ngấn nước mắt khi ấy ...

Lắc đầu, Lưu cố xua tan hình ảnh Mai Trinh, lái xe tấp vào quán nước. Vừa vào quán định kéo ghế ngồi, Lưu giật bắn mình vì Mai Trinh đang ngồi trong một góc, trên bàn trước mặt cô là những lon bia, mặt Mai Trinh đỏ bừng. Cô nhìn Lưu rồi cúi xuống rót bia tiếp vào ly giữa cổ tu một hơi, uống như là đang uống nước.

Lưu bước lại kéo ghế ngồi đối diện với Mai Trinh:

– Em không nên uống rượu. Con gái vào quán rượu, uống rượu mắt đỏ như thế này không nên đâu.

Mai Trinh cười nhạt:

– Gia đình em là gia đình xấu xa. Nếu em có uống rượu say và đi té ngã lăn trên đường cũng chỉ là xấu xa cho em, không liên quan đến anh.

Lưu nắm tay Mai Trinh, gỡ chai bia cô đang định uống tiếp, nghiêm mặt:

– Anh biết những gì anh cư xử với em gây tổn thương cho em, thật tình anh

không muốn và rất ăn năn. Anh xin em hãy quên chuyện cũ.

– Quên chuyện cũ? Khi bây giờ nhà em bây giờ buồn như có đám ma, chị Hai em đã nghĩ việc, dù anh Thoại có đền bù song có nghĩa lý gì. Còn ba mẹ em cho em là đứa em bất nhân, hãm hại chị mình. Chị em là kẻ đi phá hoại gia đình người khác, chia rẽ vợ chồng.

- Bản thân Tuyết Lan chịu điều oan ức, em không thấy là thiệt thòi cho Tuyết Lan sao? Mấy ngày nay anh cứ ái ngại vì mục đích của mình mà anh đã gây tổn thương cho em. Bây giờ anh không còn ray rứt ăn năn nữa, vì em vẫn coi quyền lợi của gia đình em trên hết. Chào em!

Lưu đứng lên. Bây giờ thì anh không còn bận lòng vì trót gây tổn thương cho Mai Trinh, có ta quá thô thiển tầm thường.

Lưu đi rồi, Mai Trinh ngồi chết sững giống như bị cái tát vào mặt đau điếng vậy. Anh đã xem thường cô quá mức, hình ảnh cuối cùng của cô trong anh tan tác. Mai Trinh không khóc mà trong lòng cô là nỗi đau đến vô cùng. Em tầm thường trong ý nghĩ và dưới mắt anh như vậy sao? Em đâu có muốn.

Tại sao anh không hiểu là em đau khổ, vừa vào đường tình yêu, anh đã tặng cho em một bài học đau đớn về cách làm người.

Người ta khổ vì yêu không phải chỗ Đường vào yêu êm quá, ời mà nhớ ngó Đến khi hay, gai nhọn đã vào xương ...

Mai Trinh đứng dậy chệnh choạng đi ra ngoài, hai chân của cô không đi theo sự sai khiến của cô, mà bèn bồng loạng choạng, rồi té ngã lăn trên đường.

Nhiều người kêu lên, bao quanh Mai Trinh, cô cố ngồi dậy, vệt họ đi.

– Nhìn cái gì mà nhìn, bộ chưa thấy người say rượu sao?

Nhiều tiếng cười ồ cười chê khi Mai Trinh lại té ngã xuống.

– Mai Trinh!

Tuyết Lan đi cùng với Như Hảo, cô bước nhanh đến chỗ Mai Trinh, cố vực Mai Trinh ngồi dậy:

– Cậu uống rượu chỉ cho say dữ vậy nè? Mình đưa cậu về nhà.

Mai Trinh ngược cặp mắt lơ lơ nhìn Tuyết Lan:

– Cậu đến đây làm gì? Đi chỗ khác, tôi có đứng không nổi cũng tự lo lét mà đi, không cần cậu quan tâm. Cậu tử tế gì với tôi, cậu đang vui thích vì ngày nay chị em tôi như thế này chứ gì? Cứ cười đi, cười đi ...

Tuyết Lan lắc đầu:

– Tại sao mình cười! Mình cười cậu, lòng mình cũng đâu có sướng vui gì đâu. Cậu say quá rồi, mình đỡ cậu dậy, nằm lê lét trên đường như vậy bản lắm.

– Dang ra, không cần cậu lo?

Mai Trinh đẩy mạnh Tuyết Lan một cái làm Tuyết Lan té bật ngửa, cô nhăn mặt tay ôm bụng. Như Hảo hoảng hồn ôm Tuyết Lan:

– Sao em đại quá vậy, đang mang thai nặng nề lại đi nói chuyện với người

say, nó có biết phải quấy gì đâu.

Như Hảo cố đỡ Tuyết Lan dậy:

– Có đau lắm không? Chị đưa em đi bác sĩ ngay!

Tuyết Lan gượng đứng dậy, cô cố nén cơn đau nhìn Mai Trinh:

– Cậu hãy suy nghĩ lại, cậu sống buông thả không phải tốt đẹp.

Tuyết Lan bị Như Hảo lôi đi, gọi xem taxi ấn ngồi vào, Như Hảo càu nhàu:

– Lo cho đứa con trong bụng em nè không lo, lỡ có chuyện gì thì sao?

Bây giờ Tuyết Lan mới thấy đau và nặng nề ở bụng, cô đưa tay xoa xoa lên bụng:

– Có lẽ không sao đâu chị.

– Đàn bà mang thai té ngã không phải chuyện bình thường. Anh Kiệt mà biết chuyện lại la mắng chị không lo cho em.

Tuyết Lan cười gượng, cô cảm động vì sự lo lắng của mọi người trong gia đình, tất cả cho cô tình cảm ấm áp.

Thoại hoảng hốt khi được điện thoại Như Hảo báo tin Tuyết Lan té ngã bị động thai. Anh lo lắng:

– Cháu lo cho Tuyết Lan giùm chú:

– Chú yên tâm, cháu đưa Tuyết Lan về nhà bắt nằm một chỗ không cho đi đâu hết.

– Nếu có làm sao, cháu điện thoại cho chú hay liền nhen.

– Cháu biết rồi.

Thoại vừa gác điện thoại quay ra, Ngọc Hoa bước vào, cô đứng nhìn

...Thoại. Thoại lạnh nhạt:

– Cô đến đây làm gì? Giữa hai chúng ta tôi đã nói rõ rồi.

Ngọc Hoa bật khóc:

– Tại sao em cũng mang thai như Tuyết Lan, anh chỉ lo cho Tuyết Lan mà không lo cho em?

– Tại sao thì cô hiểu rồi, tôi không cần giải thích. Ngọc Hoa, đừng cố níu kéo khi tình cảm không còn. Vô ích, lòng tôi lạnh rồi.

Khi nào Tuyết Lan không tha thứ cho tôi, tôi cũng không tha thứ cho tôi và cô. Cô đi đi!

Bỏ mặc Ngọc Hoa đứng đó, Thoại bỏ đi ra xe lái đi, Ngọc Hoa tuyệt vọng nhìn theo. Cô hiểu con người của Thoại, anh rất cố chấp. Khi anh đã yêu, yêu bằng cả con tim và khi anh đã ghét, không có cách nào làm cho anh thay đổi cái nhìn:

Ngọc Hoa xoa tay lên bụng, đứa con mà cô hy vọng dùng nó để buộc chặt Thoại vào đời cô không còn tác dụng nữa. Nhưng dù sao cô vẫn muốn sinh nó ra, có thể ngày nào đó, vì đứa con anh tha thứ cho cô.

Thoại vừa băng qua vạt cuối cùng của vườn cà phê, anh giật nảy người một bóng đen nhảy xổ ra, vung cây đập vào đầu:

– Đồ khốn kiếp? Mày tưởng bỏ tù tao là xong à?
Bất thành linh nên Thoại bị đập ngay vào đầu đau buốt, anh loạng choạng ngã xuống. Chưa kịp gượng dậy, cái cây bổ xuống người Thoại tới tấp, vừa đánh vừa quất:
Tao là thằng Long, được thả ra tù. Tao tìm mày trả thù đó. Sao, gọi công an tới bắt tao đi. Bắt đi!
Thoại lăn lộn người qua trên mặt đất ảm ướt tránh đòn thù của tên Long. Những đòn thù quật xuống ác độc, máu trên người Thoại đổ ra một màu đỏ.
– Anh Thoại!
Khi toán công nhân vườn cà phê chạy tới Thoại gần như bất tỉnh, tên Long cùng đồng bọn vắt cây bổ chạy.
– Anh Thoại!
Phi Hùng đỡ Thoại dậy, anh cõng Thoại chạy băng đồng về nông trường bộ, hối tài xế chở Thoại đi bệnh viện. Thoại được đưa ngay vào phòng cấp cứu. Anh bị chấn thương đầu nặng rơi vào hôn mê sâu.
– Tuyệt Lan ơi!
Như Hảo buông điện thoại xuống bật khóc:
– Chú Thoại bị đánh nặng lắm, đang nằm phòng cấp cứu, không biết sống hay chết nữa.
Dù rất giận Thoại và bảo lòng cả đời không bao giờ Tuyệt Lan tha thứ cho Thoại, Tuyệt Lan cũng hiểu cô không sao quên anh với kỷ niệm từng có với nhau. Bây giờ lại là Long, kẻ gây rối trên nông trường ngày đó, kéo cô và Thoại xích lại gần nhau nên nghĩ vợ chồng. Trong một phút lo sợ, Tuyệt Lan quên mất giận hờn căm ghét, buột miệng lo sợ:
– Như vậy anh ấy sao rồi chị Như Hảo?
– Ông chú của chị bảo chú Thoại đang nằm phòng cấp cứu, không biết sống chết ra sao. Lan có đi lên Pleiku không?
Hỏi xong, Như Hảo ngần ngại:
– Mà chắc Lan không đi được đâu, bụng như thế này. Hơn nữa ...Thôi, để chị gọi điện báo cho anh Kiệt. Xong, chị đi Pleiku ngay.
Như Hảo vội quay số điện thoại gọi cho Anh Kiệt:
– Em đi ngay, anh ở nhà ghen!
Gác điện thoại, Như Hảo lao vào phòng lấy quần áo dồn vào valy. Tuyệt Lan ngập ngừng ở ngưỡng cửa phòng:
– Chị định đi xe gì vậy?
– Chú Tư tài xế của chú Thoại đưa chị đi Tuyệt Lan ở nhà lo cho ba giùm chị ghen.
– Chị à ...em cũng muốn đi nữa.
– Vậy thì nhanh lên!
Như Hảo hoảng loạn, còn Tuyệt Lan bắn lên, cô vẫn yêu Thoại và không sao

bình thân được trước hung tin như thế, Xe chú Tư đến rước cả hai cùng đi, đến tối thì lên đến Pleiku vào ngay bệnh viện. Thoại được chuyển sang nằm phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi vết thương trên đầu.

Toàn thân Thoại bị xây xát, bầm tím nhìn Thoại, Tuyết Lan gần như không nhận ra anh. Cô cắn mạnh vào ngón tay mình ngăn tiếng khóc. Tại sao cùng là con người với con người lại có thể cư xử với nhau ác độc như vậy. Một làn băng trắng quấn ngang đầu.

Thoại nằm im lìm, hơi thở yếu ớt.

Nước mắt Tuyết Lan tuôn ra cô bước vào gần Thoại hơn nữa, cầm lấy bàn tay nhiều vết sưng bầm của anh lên mà lòng đau như cắt. Những giận hờn căm ghét Thoại lúc này hoàn toàn tan biến trong lòng Tuyết Lan.

Như Hảo nhúng khăn lông vào nước ấm lau chân tay cho Thoại, cô vừa lau vừa khóc:

– Sao chú bất cẩn dữ vậy chứ, để nó bất thành linh tấn công chú cho ra nông nỗi này?

Ai cũng khóc khi nhìn Thoại. Có thể anh cư xử quá nhẫn tâm với Tuyết Lan, nhưng đối với công nhân và người dưới quyền mình Thoại luôn gây được cảm tình thương mến. Nhóm công nhân tụ bên ngoài bệnh viện chờ nghe tin tức tốt lành về ông giám đốc trẻ của họ và cùng cầu nguyện cho Thoại mau bình phục ...

Đã sang ngày thứ tư, vậy mà Thoại vẫn chìm trong hôn mê.

Não bộ của anh tụ nhiều máu bầm, đoàn bác sĩ quyết định phẫu thuật để hút máu bầm.

Tuyết Lan lo sợ:

– Bác sĩ! Liệu mổ hút máu bầm có thể nguy hiểm đến tính mạng không?

Vì bác sĩ trưởng gật đầu?

– Có tỉ lệ nguy hiểm ba mươi phần trăm nhưng nếu không mổ hút máu bầm ra khỏi não, nguy cơ tử vong lên đến chín mươi phần trăm.

Mẹ của Thoại chịu không nổi bà ngất xỉu trên tay Như Hảo, Như Hảo nức nở:

– Tỉnh lại bà mợ ơi!

Vị bác sĩ trưởng tiếp:

– Ở đây ai là người có trách nhiệm hãy lên phòng trực ký tên vào giấy cam đoan, để bệnh viện chúng tôi tiến hành phẫu thuật.

Như Hảo kêu lên:

– Tuyết Lan! Em ký tên vào giấy cam đoan đi?

Tuyết Lan đau đớn:

– Tại sao là em, em không ký đâu! Chị Hảo ơi, em không muốn tin là có những tình huống xấu xảy ra.

– Vậy thì em ký đi! Em thấy đó, bà mợ của chị đang xỉu lên xỉu xuống.

Nước mắt rờn rờn, Tuyết Lan ký tên vào tờ giấy cam đoan.
Lạy chúa, con có niềm tin anh Thoại sẽ được cứu sống. Thoại ơi, anh phải sống để nhìn đứa con của anh ra đời, nó là con trai đó anh ạ.
Thoại được chuyển ngay vào phòng mổ, bên ngoài Tuyết Lan và Như Hảo đứng ngồi không yên như ngồi trên lửa đỏ. Như Hảo siết chặt tay Tuyết Lan:
– Chị tin chú Thoại sẽ sống.
Tuyết Lan khẽ gật đầu, dù cô rất mệt mỏi và căng thẳng, muốn ngả lưng vào đâu đó tìm một chỗ dựa. Ngày trước Thoại từng là chỗ dựa cho cô, anh phải sống để làm chỗ dựa suốt đời cho cô ...
Những giờ phút căng thẳng rồi cũng đi qua, ca mổ tạm thành công.
Như Hảo đưa cho Tuyết Lan ly cà phê sữa:
– Em uống đi cho tỉnh. Hay là chị bảo chú Tư đưa em về nhà nghỉ cho khỏe, trông em bết bát quá.
Tuyết Lan cầm ly cà phê sữa nóng uống hết phân nửa.
– Em còn ngồi được mà, em muốn nghe tin và nhìn thấy anh Thoại tỉnh lại, em mới an tâm.
– Chị nghĩ em vẫn còn rất giận anh Thoại.
Tuyết Lan nhìn lảng ra:
– Ngày trước, khi thất vọng An Bình, anh Thoại đã an ủi em, bây giờ em muốn lo cho anh. Khi nào, anh tỉnh dậy em sẽ về Sài Gòn.
Hai người cùng ngồi bên giường của Thoại, chăm chú theo dõi đường hô hấp của anh trên màn hình. Thoại vẫn chìm sâu vào trong cơn mê vô thức mong mênh ...
Ngày thứ sáu, Tuyết Lan bắt đầu sợ hãi:
– Tại sao anh Thoại vẫn không tỉnh vậy chị Hảo? Có phải là ca mổ thất bại rồi không?
Như Hảo không dám trả lời, chính cô cũng đang sợ điều đó thành sự thật. Không có câu trả lời của Như Hảo, Tuyết Lan càng sợ hơn nữa. Cô cầm lấy bàn tay của Thoại, áp vào má mình khóc nức nở.
Thình lình, Tuyết Lan nín khóc, cô có cảm giác những ngón tay cựa nhẹ trong tay cô, cô nhìn sững vào mặt Thoại.
– Anh Thoại, có phải anh đã tỉnh rồi không?
Thoại vẫn im lặng, mặc cho Tuyết Lan căng thẳng hồi hộp. Cô đau đớn bảo Như Hảo.
– Có lẽ quá hy vọng nên em lắm. Chỉ trông anh ấy giùm em.
– Em đi đâu?
– Em muốn đi nhà nguyện cầu nguyện cho anh Thoại.
– Cũng nên về nhà nghỉ đi nghe Lan. Em đang mang thai, đừng có cố.
Tuyết Lan im lặng đứng lên đi ra ngoài. Ngày nào đó cô bảo Thoại rằng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô, anh bỏ lên nông trường, và bây giờ dù

cô lo lắng, ở cạnh anh suốt mấy ngày đêm, anh vẫn không chịu mở mắt ra. Em đã tha thứ cho anh rồi Thoại ơi, sao anh không chịu tỉnh vậy?

Lạ Chúa, con quỳ dưới chân Người, xin Người hãy ban sự sống cho anh: Con đã quên hết những lỗi lầm anh ấy từng gây đau đớn cho con. Chúa lòng lành, hãy đánh thức anh ấy dậy ...

Nước mắt Tuyết Lan rơi thắm lặng. Từ ngày xa anh, lúc nào cô cũng chỉ có nước mắt và nước mắt ...

– Ư ư - Thoại rên khẽ, tiếng thật nhỏ yếu ớt.

Anh mở mắt ra, đôi mắt hấp háy và mở to hơn nữa nhìn quanh.

Đây là đâu vậy?

Thoại định cự mình, nhưng toàn thân anh đau nhức, khiến anh lại rên lên:

– Ư ...ư ...

Tiếng rên đánh thức Như Hảo, cô bật dậy mừng rỡ:

– Chú Thoại! Chú tỉnh rồi hả?

– Hảo ...đây ... là đâu vậy?

– Dạ, bệnh viện. Chú tỉnh rồi, cháu mừng quá, để cháu báo tin cho bác sĩ.

Như Hảo chạy vội lên phòng trực. Toán y tá bác sĩ đi xuống, họ khám cho Thoại và nói lời chúc mừng:

– Anh ấy đã tỉnh, mọi nguy hiểm đã đi qua.

Nước mắt ràn rụa, Như Hảo nói lời cảm ơn bác sĩ. Cô cầm tay Thoại hôn hờ:

– Tuyết Lan đã qua nhà nguyện cầu nguyện cho chú, chắc là sắp trở về.

Nghe tin chú tỉnh lại, chắc Tuyết Lan mừng lắm.

– Tuyết Lan có mặt ở đây sao?

– Dạ, có từ hôm chú vào bệnh viện. Cháu và Tuyết Lan thay phiên nhau lo cho chú. Cháu bảo đang mang thai mệt nhọc về nhà nghỉ mà cô ấy có chịu về đâu, còn bảo khi nào chú chưa tỉnh thì cô chưa chịu ngồi nghỉ.

Hai mắt Thoại sáng lên tia hy vọng. Vậy là Tuyết Lan đã tha thứ cho anh. Mắt Thoại hướng ra cửa chờ mong thấy một bóng dáng quen thuộc, là niềm thương nỗi nhớ đầy ắp trong anh.

Tuyết Lan đang đi chậm chạp buồn bã từ nhà nguyện về bệnh viện. Nắng chiều rơi nhàn nhạt trên con đường vàng, những lá cây khuynh diệp vàng rơi tản mạn theo cơn gió.

– Tuyết Lan!

Chú Tư mừng rỡ chạy đến:

– Cô Như Hảo bảo tôi đi tìm cô báo tin cậu Thoại tỉnh lại rồi.

Tuyết Lan mừng rỡ:

– Thật không chú Tư?

Thật! Ai cũng mừng hết, cuối cùng cậu Thoại đã qua được nguy hiểm. Mọi lên xe tôi đưa mọi về bệnh viện:

Nụ cười tắt trên môi Tuyết Lan. Thoại đã tỉnh, cô lo cho anh như vậy là trọn

tình trọn nghĩa rồi, đến lúc cô quay về Sài Gòn nghỉ ngơi và chờ ngày đưa con ra đời.

Tuyết Lan lắc đầu:

– Chú Tư về trước đi, cháu về sau. Cháu muốn về nhà tắm rửa và thay quần áo, cháu đang mệt lắm.

– Thì mợ lên xe đi, tôi đưa mợ về nhà tắm rửa nghỉ ngơi. Tôi vào thăm cậu Thoại cũng được:

Tuyết Lan gật đầu rồi leo lên xe cho chú Tư đưa cô về nhà. Cô cầm tiền đưa cho chú Tư:

– Chú ra chợ mua giùm tôi ít trái cây và hoa tươi nhé. Còn nữa, chú vào siêu thị mua một ít xương heo giùm tôi, tôi muốn nấu súp cho anh Thoại:

– Dạ.

Không nghi ngờ, chú Tư cầm tiền và lái xe đi ra chợ. Chỉ chờ có vậy, Tuyết Lan hấp tấp bỏ quần áo vào valy, cô đi nhanh ra đường đón xe, bảo chở mình đi đến một nơi khá xa. Từ đó cô xe ra nhà ga đón xe lửa về thành phố. Thoại đã tỉnh, sự có mặt của cô không cần thiết nữa ...

Trên một chuyến xe đò, Ngọc Hoa cũng vừa có mặt tại thành phố miền cao, cô đón xe đến bệnh viện.

Cánh cửa đẩy vào, Thoại cố nhồm mình lên, anh hy vọng Tuyết Lan xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

– Anh Thoại!

Ngọc Hoa bước vào cô khóc òa lên:

– Tại sao ra nông này vậy anh?

Thoại nằm yên mắt nhắm lại thất vọng. Tại sao không là Tuyết Lan anh đang mong cô biết bao. Ngọc Hoa đến gần Thoại, cô ôm lấy anh nghẹn ngào:

– Em đâu có hay. Mới chiều hôm qua em mới hay, nên vội lên đây. Anh khỏe chưa?

Ngọc Hoa sờ tay lên người Thoại. Thoại lắc đầu:

– Cảm ơn em đã lên thăm, bỏ ra đi đừng chạm vào làm tôi đau quá.

– Em xin lỗi. Anh uống sữa hay cần gì em làm cho.

– Không ...

Như Hảo hốt hoảng xông vào, cô nói không ra hơi:

– Chú Thoại! Tuyết Lan bảo chú Tư đi chợ, xong ở nhà mang valy đi rồi, có lẽ là về Sài Gòn. Em bảo chú Tư đi tìm Tuyết Lan rồi.

Thoại kêu lên tuyệt vọng:

– Tuyết Lan vẫn không tha thứ cho chú, thì sự sống của chú có nghĩa lý gì nữa. Chú không cần gì cả.

Thoại bứt dứt dây truyền dịch. Như Hảo kêu lên hãi hùng khi thấy tay Thoại đầy máu.

– Chú Thoại!

Thoại gào lên:

– Cháu đừng có cản chú nữa.

Như Hảo khóc òa:

– Cháu xin chú ! Chú đừng làm hung như thế này, cháu sợ lắm.

Ngọc Hoa đứng nhìn Thoại. Cô đau lòng vì anh không cần sự có mặt của cô, trong lòng anh chỉ có mỗi Tuyết Lan. Ngọc Hoa lùi dần ra cửa rồi chạy đi, cô trượt chân ngã trên nền gạch láng bóng.

– Hự

Toàn thân Ngọc Hoa rơi nặng nề, đau muốn tắt thở. Cô hét lên vì một dòng máu đỏ thẫm chảy tràn dưới chân cô. Nhân viên bệnh viện đưa Ngọc Hoa vào phòng cấp cứu. Cái vấp ngã giết chết đứa con trong bụng Ngọc Hoa khi nó chưa kịp thành hình.

Nhưng Ngọc Hoa lại nhẹ nhõm, cô không còn kỳ vọng gì ở Thoại, đứa con mất đi là do ông trời xếp đặt như thế.

Con tàu chưa kịp chạy bụng Tuyết Lan đau thắt. Con đau mỗi lúc nhiều hơn làm cho Tuyết Lan hoảng sợ. Lẽ nào cô đến ngày sinh?

Mang túi quần áo có gượng đau, Tuyết Lan đi xuống. Cô ngồi đợi lên bậc thềm. ở nhà ga, dựa lưng vào tường mà mồ hôi vã ra như tắm.

Hết còn chịu nổi, Tuyết Lan run tay rút điện thoại ra gọi cho chú Tư.

– Chú Tư!

Chú Tư mừng quýnh khi nhận ra Tiếng Tuyết Lan:

– Mợ đang ở đâu vậy?

– Cháu đang ở nhà ga xe lửa. Cháu đau bụng quá đi không nổi, chú mau tới chở giùm cháu đi bệnh viện.

– Được rồi, mợ ráng chịu đau và ngồi đó đừng đi đâu, chờ tôi đến!

Chú Tư gọi điện thoại báo cho Như Hảo xong, hộc tốc lái xe đi.

Chú tìm thấy Tuyết Lan đau gần như dại đi ở nhà ga, có nhiều người bao quanh cô.

– Mợ Lan! Để tôi dìu mợ ra xe. Mợ đi đâu cho khổ như vậy hông biết. Cậu Thoại đã biết lỗi, mợ còn giận chi vậy?

Dìu Tuyết Lan lên xe và trở về bệnh viện. Tuyết Lan có dấu sinh, vỡ nước ối. Đau quá, Tuyết Lan khóc nức nở. Như Hảo xoa bụng cô liên hồi.

– Ráng chịu đau đi Lan, bác sĩ nói đau nhiều là sắp sinh.

Thoại ngồi xe lăn qua. Anh xúc động nhìn Tuyết Lan chịu đau đón đẻ sinh cho anh đứa con. Anh lăn xe lại bên cô, ôm lấy vai cô:

– Anh biết là anh không lo được cho em, nhưng trong lúc này anh xin em đừng giận, hãy cho phép anh làm những điều có thể làm để cho em và con ...

Đau quá, Tuyết Lan không hất tay Thoại ra được. Cô để anh ôm cô vào lòng, bàn tay anh xoa nhẹ lên bụng cô.

– Con đừng làm cho mẹ con quá đau đớn nữa nhé, bố xin con đó!
 Anh nhìn cô âu yếm như cùng chia sẻ với cô cái đau của người đàn bà trong con vượt cạn ...
 cuối cùng đứa bé cũng chào đời, bé trai nặng ba ký lô sáu và giống Thoại như đúc. Thoại reo lên như đứa trẻ với mẹ mình:
 – Con làm bố rồi mẹ ơi. Nó giống con không chê vào đâu được.
 Gương mặt Thoại rạng rỡ hạnh phúc. Tuyết Lan khép mắt lại đi vào giấc ngủ mỗi một. Cô đã làm mẹ.
 Thoại như quên anh hãy là một bệnh nhân mới vừa hồi phục, cứ ngồi mãi bên giường lo lắng cho Tuyết Lan, hết ngắm đứa con trai của mình rồi ngắm Tuyết Lan.
 Hãy tha thứ cho anh. Anh biết rõ là em còn yêu anh. Nếu không, em đâu có ra đây lo cho anh để bị sinh sớm một tháng. Sau này sẽ không bao giờ anh để em phải buồn hay rơi nước mắt vì anh, anh hứa với em như thế.
 Thoại cúi xuống hôn nhẹ lên môi Tuyết Lan, một vòng tay chọt ôm qua cổ anh và tiếng thì thầm.
 – Thoại ạ! Em đã tha thứ cho anh.
 Thoại giật mình rồi vụt ôm ghì lấy Tuyết Lan thôn thức:
 – Cảm ơn em đã tha thứ cho anh.
 Thoại hôn phủ lên gương mặt xanh lợt sau con vượt cạn đau đớn.
 – Mãi mãi anh yêu em, Lan ạ.
 Tuyết Lan khép mắt lại. Vì đứa con, cô sẽ tha thứ cho anh ...
 Phi Hùng tức giận rút phăng điều thuốc trong tay Ngọc Hoa:
 – Cô muốn chết hay sao vậy?
 Trái với mọi khi. Ngọc Hoa làm dờ lại, hôm nay cô nhìn Phi Hùng bằng đôi mắt ai oán:
 – Anh cứ mặc kệ tôi có được không. Việc gì anh phải quan tâm đến tôi rồi tức giận vậy?
 Phi Hùng dịu lại:
 – Vì cô có ra như thế nào thì cũng là thiệt thòi cho cô. Vợ chồng người ta đã đoàn tụ với nhau. Tôi quan tâm đến Ngọc Hoa vì tôi không nỡ nhìn cô hủy hoại thân cô.
 – Tại sao anh tốt với tôi như vậy?
 – Tôi nói rồi, tôi không nỡ nhìn thấy cô tự hủy hoại thân cô.
 Nước mắt Ngọc Hoa chảy ra, cô gục đầu xuống bàn khóc, hai vai run run theo tiếng nấc. Bất thần, Phi Hùng đưa tay ra ôm Ngọc Hoa vào lòng:
 – Ngọc Hoa phải hiểu rằng tình yêu có từ hai phía mới hạnh phúc. Đằng này trước hay sau, anh Thoại đến với cô như tìm chỗ lánh nạn, anh ta đâu có yêu cô.
 – Tôi biết.

- Biết mà vẫn đâm đầu vào?
- Tôi là người xấu phải không?
- Nhưng quan trọng là Ngọc Hoa biết sai lầm và sửa đổi.
- Nếu không sửa đổi, tôi mất luôn cả tình bạn với anh đúng không?

Phi Hùng tha thiết:

- Tôi không muốn mất tình bạn này.

Ngọc Hoa vùi mặt vào ngực Phi Hùng khóc vui. Cuối cùng cô vẫn có tình bạn này, anh vẫn âm thầm luôn bên cạnh cô, chỉ có những lúc như thế này cô mới nhận rõ.

Phi Hùng để yên cho Ngọc Hoa khóc. Có tình yêu nào không tàn phai, rồi Ngọc Hoa sẽ quên để hướng trái tim về anh. Cuộc tình sẽ lãng quên, phai pha theo thời gian.

Nơi đất còn nguyên màu xanh Nhưng tâm hồn đã ngả sang màu sắt gỉ Tình đã phai pha nên linh hồn khát đắng.

Hết

Nguồn: Mây4 phương

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 28/02/2008 5:17:54 CH